LUCY FOLEY

Agatha Christie

MOORD IN HET GRAND ALPINE HOTEL

EEN MISS MARPLE MYSTERIE

Lucy Foley
Agatha Christie

Moord in het Grand Alpine Hotel

Vertaald door Annemarie de Vries

the house of books

OceanofPDF.com

Murder at the Grand Alpine Hotel © Agatha Christie Limited, 2026.
AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
Vertaling uit het Engels: Annemarie de Vries, 2026
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2026
© Omslagbeeld: Getty Image, Shutterstock, Envato
Omslagontwerp: kid-ethic/HarperCollins*Publishers* Ltd
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: bij Barbara, Haarlem
Foto auteur: © Jesse Ditmar
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 7118 5
ISBN 978 90 443 7119 2 (e-book)
NUR 332

www.agathachristie.com
www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining is uitdrukkelijk niet toegestaan, ook niet van fragmenten.

OceanofPDF.com

Proloog

09.25 uur.
Het bergstation van de
Grand Alpine-kabelbaan
De Zwitserse Alpen, 1950

De gondel stijgt stilletjes door het wolkendek naar de bevroren wereld boven op de berg. Het is een wonderlijk staaltje van moderne techniek, zoals de cabine tussen de pylonen glijdt die in de oeroude rotsen zijn geboord. De bonte rode lak steekt fel af tegen het sombere palet van wit en grijs.

Er zit iemand in de gondel. Waarschijnlijk een van de hotelgasten die graag de eerste sporen van de dag wil achterlaten. Vannacht is er veel verse sneeuw gevallen, waardoor er ongerepte hagelwitte poedersneeuw ligt op de berg en op de gletsjer die zich aan één kant naar beneden uitstrekt. In het vroege ochtendlicht ligt er een paarlemoeren glans over de sneeuw. Fletsblauwe rimpels in de oppervlakte verraden stiekem de verborgen, dodelijke kloven die eronder schuilgaan.

In het wachthokje naast de kabelbaan stampt de liftbediende met zijn laarzen op de grond en hij blaast in zijn handen om warm te blijven. Hij kijkt ernaar uit om even met iemand te praten, hoe kort ook. Het is een eenzaam bestaan hier boven op de berg, waar zijn gezelschap beperkt is tot de adelaars en het enige wat hij hoort is het bovennatuurlijke gekreun en gekraak van de gigantische gletsjer die langzaam maar gestaag voortkruipt naar het stadje beneden. Hij kent de verhalen over de angsten van zijn voorvaderen, die geloofden dat de bergtoppen werden bevolkt door

boosaardige dwerggeesten en reuzen en ze meden vanwege hun duistere magie. Soms, als er seracs neerstorten met een geraas dat schijnbaar eindeloos blijft weerkaatsen tussen de omliggende rotsen, of als er paarse bliksem knettert tijdens een winterstorm, of in de verte het lage gerommel klinkt van een lawine, weet hij niet helemaal zeker of hij zelf niet in die overleveringen gelooft.

De donkere gestalte in de gondel zit met het hoofd achterover tegen de achterruit aan, wellicht uit bewonderend ontzag voor het uitzicht.

Het mechanisme komt krakend tot stilstand. De deuren glijden langzaam open. De gestalte verroert zich niet.

De liftbediende tuurt door het raam van het wachthuisje. Slaapt de passagier? Waarom wordt er niet uitgestapt? Misschien is de persoon alleen voor het uitzicht naar boven gekomen en blijft die gewoon zitten om meteen weer naar beneden te gaan? Er is immers nog meer sneeuw op komst. Veel meer sneeuw.

En toch klopt er iets niet... Het tafereel is ongewoon stil. De liftbediende heeft het gekke gevoel dat hij nog net zo alleen is als voordat de gondel en de passagier boven het wolkendek uit verschenen.

Moet hij gaan kijken?

Hij wil het niet zien.

Plotseling heeft hij de behoefte (een vreemde behoefte, aangezien hij van goede, Zwitsers protestantse komaf is) om een kruisje te slaan.

Net als hij vanuit het wachthokje de vrieskou in loopt, wordt de gondel met een korte schok in de eindpositie vergrendeld. Stijf en roerloos als een porseleinen pop die van een schoorsteenmantel is gestoten, valt de passagier met het gezicht naar voren op de metalen vloer van de cabine.

Een ogenblik kijkt de liftbediende vol afschuw toe. Dan komt hij in actie. Maar terwijl hij zich over het glibberige, ijzige pad haast, weet hij al dat het geen zin heeft. De passagier van de gondel is dood.

OceanofPDF.com

Deel 1

Twee dagen eerder

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Ach, kijk eens!’ zegt Mrs Bantry. ‘Wat enig! Ik kan me niet herinneren wanneer ik thuis voor het laatst mensen heb zien schaatsen. Jij, Jane?’

De Grand Alpine Express rijdt langs een bevroren meer. De schaatsers zijn felgekleurde bewegende bolletjes die heen en weer flitsen tegen de bleke achtergrond.

‘Nee, liefje,’ antwoordt Miss Marple. ‘Maar voor mensen zoals jij en ik was het ’s winters een vast onderdeel van onze victoriaanse jeugd.’

‘Diana…’ Mrs Bantry richt zich nu tot mij. ‘Heb je de dienstregeling voor de treintjes bekeken? Voor het geval we de berg nog af moeten voor het een of ander.’

‘Ja, Mrs Bantry,’ zeg ik. ‘Om tien uur ’s avonds gaat de laatste naar beneden en de laatste omhoog gaat een halfuur later. Om acht uur ’s ochtends gaat de eerste naar beneden en om halfnegen gaat de eerste omhoog.’

‘Waarom zouden ze zo laat nog gaan?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Ik denk voor de gasten die in het stadje willen dineren,’ zeg ik. ‘Bovendien is er een casino met vergunning, een van de weinige in Zwitserland.’

‘Nou, daar hebben we geen behoefte aan, toch, Jane?’ zegt Mrs Bantry. ‘Maar een lekkere maaltijd misschien…’

‘Ik hou wel van een spelletje bridge,’ merkt Miss Marple op. ‘Maar nooit om er geld mee te winnen. Dat is niets voor nette dames, vind ik, maar misschien ben ik wat ouderwets.’

De vriendin van Mrs Bantry is een typisch keurig oud dametje, misschien zelfs een beetje té keurig, met die berg zachte wol in haar schoot en haar breinaalden die de maat houden met het geratel van de tandradtrein. Niets lijkt haar ritme te verstoren: niet het schokken van het rijtuig en niet de man naast haar die telkens tegen haar schouder botst noch de beklimming van de steile helling die het treintje plotseling inzet.

‘Het hotel beschikt over een eigen recreatieruimte,’ zeg ik. ‘Vlak naast de bibliotheek volgens de brochure.’

‘Diana,’ zegt Mrs Bantry tegen haar oude vriendin, ‘is ontzettend efficiënt en maakt mijn leven een stuk eenvoudiger, vooral nu ik steeds meer moeite heb om me dingen te herinneren.’

Ik mag Mrs Bantry graag, ook al praat ze soms over me alsof ik er niet bij ben. Nu wendt ze zich weer tot mij: ‘Hoeveel talen spreek je ook alweer, Diana?’

‘Drie,’ antwoord ik.

‘Jullie hebben elkaar in de trein ontmoet, geloof ik?’ vraagt Miss Marple.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik was van Londen op weg naar Much Benham om mijn tante te bezoeken. Mrs Bantry en ik raakten aan de praat en zij vertelde dat ze hulp nodig had om haar zaken op orde te krijgen na de…’ Ik weet niet helemaal hoe ik mijn zin moet afmaken.

‘Na de dood van Arthur,’ vult Mrs Bantry nuchter aan.

‘Ja,’ vervolg ik dankbaar. ‘En om haar te helpen met boeken van wat reizen. Ik wilde mijn werk bij het ministerie van Oorlog toch al afbouwen tot één dag per week, dus we hebben direct afspraken gemaakt.’

Mrs Bantry glimlacht goedkeurend. ‘Je bent zo’n steun voor me geweest in de afgelopen paar maanden, liefje. Ik heb mijn vier kinderen natuurlijk, en die komen af en toe wel bij hun oude moeder op bezoek, maar ze hebben het allemaal zo druk met hun eigen leven!’ Ze slaakt een zucht, maar lijkt weer op te vrolijken zodra ze uit het raam kijkt. ‘En jij was toch degene die deze plaats voorstelde, Diana? Of…’ Ze fronst haar wenkbrauwen, ‘of had ik er iets over in de krant gelezen? Zie je nou dat ik vergeetachtig word.’

‘Ik geloof dat u een brochure kreeg, Mrs Bantry,’ zeg ik.

‘Ja, nu weet ik het weer! Een prachtig ding, vol kleur. Je zou je bijna afvragen of ze het op weduwen hebben voorzien die de erfenis van hun man willen verkwisten. Ze laten alles er altijd mooier uitzien dan het is. Hoewel

dit misschien de uitzondering is. Moet je nou toch eens kijken!’ Ze zwiept met haar hand over het uitzicht door het raam.

Het tapijt van pasgevallen sneeuw lijkt te gloeien alsof er van binnenuit een licht brandt. Een donzig zwart eekhoorntje laat het sneeuwen door in de sparren van tak naar tak te hopsen. En als we de volgende bocht omgaan, vang ik tussen de stille donkere bomen een glimp op van drie gemzen met wilde bruine wintervacht, die sierlijk wegspringen bij het naderen van het rode metalen gevaarte dat hun rust verstoort.

De kleine trein heeft merkbaar moeite om zich een weg de berg op te banen. Je voelt de zware last, hoe hij moeizaam omhoog wordt getrokken terwijl de tandwielen met een doffe klak in de tanden van de rails grijpen. Er klinkt geroep als koffers en reistassen langzaam door het gangpad naar beneden beginnen te glijden.

Door het raam aan de andere kant van het treintje, achter de bomen, zie je St Celeste nog net liggen in de verte; een speelgoedstadje waar ieder teken van leven uit het zicht is verdwenen. Wanneer we door een laag dikke bewolking heen rijden, verdwijnt alles om ons heen. Maar dan zijn we aan de andere kant, en denk ik opeens aan die enkele keer dat ik in een vliegtuig heb gezeten, en aan dat vreemde gevoel afgezonderd te zijn van het leven beneden. Een Fransman wijst op een adelaar die in sierlijke bogen onder ons zweeft.

Ik bekijk onze medereizigers, onze medegasten. De Amerikanen lijken wat gezonder en welvarender, waarschijnlijk omdat zij geen rantsoenering hebben. De Fransen dragen het mooiste bont, de Italianen hebben de elegantste bagage bij zich. De Engelsen zijn helaas allemaal nogal saai en grijs. Er zijn zelfs wat Duitsers bij. Telkens als ze iets zeggen, zet de oude man van het kolonelstype zichtbaar zijn stekels op. Ook zijn er een stuk of vijf, zes groepjes nonnen, elk met een verschillende kleur habijt: marineblauw, zwart, lichtblauw.

Ik kijk weer naar de twee oudere dames tegenover me en schrik bijna als ik merk dat Miss Marple haar porseleinblauwe ogen op mij gericht heeft, met haar hoofd een beetje schuin. Ik glimlach beleefd naar haar en wacht tot ze haar blik afwendt. Dat doet ze niet. Ze schijnt zich er niet voor te schamen dat ze betrapt is op haar nieuwsgierige blik.

Ik vraag me af wat ze denkt. Ziet ze me als een soort gelijke? Een andere overtollige vrouw? Het feit dat we zo'n veertig jaar van elkaar schelen, doet er niet toe. We zijn allebei even nuttig (of juist niet) voor de samenleving. We zijn geen van beiden productief, zoals men dat noemt, we hebben geen van beiden kinderen. Wij zijn de metgezellen. De achtergebleven vrouwen. Mrs Bantry is als getrouwde vrouw van een ander kaliber, ook al is ze onlangs weduwe geworden. Zij heeft een autoriteit over zich die wij nooit zullen bereiken. Toch vind ik het fijn om Mrs Bantry te helpen. Het geeft me een doel en ook een gevoel van saamhorigheid, een hele verbetering vergeleken met het eentonige werk op het ministerie.

'Wat een prachtige ketting is dat, liefje.'

Het duurt even voordat ik doorheb dat Miss Marple het tegen mij heeft terwijl ze over haar breiwerk heen kijkt.

'Dank u.'

'Mag ik…?'

'O, natuurlijk.' Ik haal mijn ketting uit mijn blouse om haar de ring die eraan hangt te laten zien.

'Zilver,' zegt ze als een juwelier die de waarde probeert te schatten, 'twee harten en zeven granaten. Erg mooi.'

'Dank u.'

Ze laat de ketting los en ik ga weer achteroverzitten. Ik ben opgelucht als Mrs Bantry zich weer tot Miss Marple richt en zegt: 'Wat zou jij hier allemaal willen doen, Jane?'

'Ik denk dat ik vooral binnen wil genieten van het uitzicht op de ijzige pracht van de bergen,' zegt Miss Marple. 'En dat gaat volgens mij het best vanaf een warme, comfortabele plek. Ik moet natuurlijk rekening houden met mijn reuma. En ik heb mijn vogelverrekijker meegenomen.'

'Maar Jane,' zegt Mrs Bantry, 'het is midden in de winter! Dan zijn er toch geen vogels om naar te kijken.'

'O,' zegt Miss Marple en haar fletse blauwe ogen worden wat groter, 'maar ik weet zeker dat er genoeg andere dingen te zien zijn. Dat is meestal zo. In ieder geval wel in St Mary Mead.'

'Jane,' zegt Mrs Bantry toegeeflijk, 'je kijkt er heel onschuldig bij, maar ik weet zeker dat er iets achter zit.'

Miss Marple geeft een klopje op de wol die ze op schoot heeft alsof het een geduldig hondje is. ‘Nee hoor, Dolly. Helemaal niet.’

‘Wat ben je eigenlijk aan het breien, liefje?’

‘Dit? O, dit is een wintertrui voor Raymond. Ik denk dat deze hem heel mooi zal staan, als hij zich tenminste laat overhalen om hem te dragen. Hij kleedt zich altijd zo modern. Weet je dat dit een van de eerste keren is dat ik weer zonder Raymonds steun op reis ben? Hij is zo gul. Maar tegelijkertijd voel je je dan toch wat verplicht. Ach, misschien is dat niet het juiste woord. Maar hij geeft graag… zijn mening over waar mijn reisjes naartoe gaan en dat soort dingen.’ Dan voegt ze er snel aan toe: ‘Maar alleen uit zorgzaamheid, hoor.’

‘Je mag je niet verplicht voelen tegenover mij, Jane,’ zegt Mrs Bantry. ‘We hebben dit te danken aan het goeie oude Gossington Hall. Dat de nieuwe eigenaars er maar goed voor mogen zorgen.’

De trein slaakt een lange, jammerlijke kreet wanneer hij de bergtunnel in rijdt, met het staccato van het tandwiel dat tegen de rotsen weerkaatst. Ik heb gelezen dat de spoorbaan bij de aanleg uit de rotsen geboord moest worden, omdat de berg aan de buitenkant volkomen steil en kaarsrecht is.

Het voelt warmer in het treintje, een beetje verstikkend zelfs, terwijl de buitenwereld achter ons langzaam verdwijnt. Plotseling is het raam een zwarte spiegel waarin mijn gezicht me onbekend voorkomt: bleker, vreemder, holtes waar de ogen horen te zitten. Een doodskop. Ik kijk weg.

En dan zijn we de tunnel weer uit en mijn oren ploppen door het hoogteverschil. Van de wereld onder het kringelende wolkendek is niets meer te zien. De sneeuw is hier zichtbaar dikker en ook op de takken van de bomen ligt een flinke laag. Ertussendoor zien we de eerste glimp van het hotel, als flitsen door de flarden van een gescheurd wit gordijn heen.

Naast het perronnetje – en dit draagt bij aan het gevoel dat we in een andere wereld zijn beland – staan arrensleeën met paarden ervoor, die onder het geklingel van belletjes met hun hoofden zwaaien en witte ademwolken uit hun neus de kou in blazen. Elke slee wordt bestuurd door een koetsier in rood-gouden livrei met op het hoofd een klein rond hoedje met gouden koorden.

‘Jane!’ roept Mrs Bantry verheugd uit. ‘Ben je nu niet blij dat we zijn gegaan?’

‘Ja,’ zegt Miss Marple, ‘maar ik zou het eigenlijk fijner vinden als ze ons lieten lopen. Zo ver is het niet. En paarden… Soms vraag ik me af of we niet te veel vertrouwen hebben in zulke grote, onberekenbare beesten…’

Maar ze wordt zonder pardon naar de achterbank van de slee geleid door een ander personeelslid in livrei, die een rode neus heeft van de kou. ‘Er is weer veel sneeuw gevallen, mevrouw,’ vertelt hij terwijl hij haar een dikke deken geeft om over haar schoot te leggen. ‘Het is een dik pak, en dat maakt lopen lastig. U moet vooral voorzichtig zijn in het donker, want dan verandert het al snel in een ijsbaan.’

We zoeven door een laan die omrand wordt door sparren, met de sneeuw fluisterend onder de glijders van de slee en onze gezichten verkrampt van de kou. Dan wijkt de begroeiing uiteen en staat het Grand Alpine in volle majestueuze glorie voor ons en de welluidende klanken van muziek en stemmen van onzichtbare gasten komen ons tegemoet. Het is een sprookjesachtig gezicht, met de gotische torens aan weerszijden van het gebouw, de rood geschilderde luiken, en de naam van het hotel, gevormd door sierlijke gouden letters die op ranke steunen boven het middendeel van het met lood ingezette dak prijken. Vanuit elk raam stroomt rosé-goud licht naar buiten, een warm en welkom contrast met de ijzige grijze woestenij buiten. Aan weerszijden van de draaideur staan twee lakeien in livrei, met goudkleurige bagagewagens in de aanslag.

Net om de hoek is een drukbezocht terras te zien, dat een mooi uitzicht verschaft op de bergpieken die ertegenover liggen. Ik had expres de brochure van voor naar achteren doorgelezen om er zeker van te zijn dat ik vanaf het begin wist waar ik alles zou kunnen vinden. Daar zie ik de beroemde rode gondel aan de kabelbaan langs de berg omhoog glijden, en er zijn ook een paar stoeltjesliften en sleepliften; de allernieuwste technologie, een scherp contrast met de romantische tijdloosheid van de arrensleeën. De slingerende groeve die ik langs de berg naar beneden zie lopen moet de beruchte rodelbaan van Verglas zijn. En overal op de brede witte hellingen zie ik gekleurde puntjes, de skiërs, als vruchtenhagel op een romige witte taart.

Bij het uitstappen krijgt iedere gast een kopje warme chocolademelk aangereikt door een medewerker in rood-gouden uniform. De chocolademelk is glanzend en donker, geurt mede naar kaneel en is zo dik

dat ze nauwelijks beweegt als je het kopje kantelt om te drinken. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit zoiets romigs en rijks heb geproefd, en zeker niet sinds de oorlog.

'O,' zegt Mrs Bantry bewonderend na haar eerste slok. 'Je zou je bijna afvragen of dat trieste goedje dat we in Engeland drinken wel echte chocolade is. Geen wonder dat het hier helemaal was volgeboekt behalve dit weekend!' Ze trekt een gezicht. 'Hoewel ik betwijfel of Arthur dit allemaal zou goedkeuren. Hij nam het de Zwitsers erg kwalijk dat ze neutraal bleven. En verder… nou ja, hij hield er niet van om geld uit te geven. Ik weet zeker dat hij dit pure verspilling zou vinden. Maar nu hij er niet meer is, leef ik zo eenvoudig. Ik geef verder niet veel uit. En zijn dood heeft me eraan herinnerd hoe vluchtig ons bestaan eigenlijk is. Aan al die dingen die je niet hebt gedaan, weet je –'

Ze wordt onderbroken door het geluid van een mechanisch gehuil in de verte. Wanneer ik me omdraai, zie ik nog net de rode glans van het treintje, dat met steeds grotere vaart de bomen nadert en uiteindelijk uit het zicht verdwijnt, op weg terug naar beneden.

'Wat een… vreemd gevoel eigenlijk,' zegt Mrs Bantry. 'Het idee dat we hier afgezonderd zijn nu die trein weg is. Maar ik ben blij dat ik hier met jou ben, Jane. Het is altijd zo fijn in jouw gezelschap. En jij, Diana. Je bent zo heerlijk praktisch.' Dan fronst ze haar voorhoofd. 'Moet je mij nu horen. Zo melodramatisch. Maar als je ooit bij het wakker worden hebt ontdekt dat er een lijk bij jou in de bibliotheek ligt, raak je nooit helemaal het gevoel kwijt dat er ieder moment iets kan gebeuren.'

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Tussen de gordijnen in onze hotelkamer door zie ik een rij lagere bergtoppen die me doen denken aan de ruches van een kraag die ik ooit tijdens de handwerklessen op Cheltenham Ladies' heb gemaakt, en ik zie ook een stukje van de gletsjer, die tot mijn verbazing niet blauw en helder is, maar vooral bedekt is met sneeuw en onderaan een viezig grauw wit is. Boven kronkelt hij om de berg heen uit het zicht.

'Een alleraardigst uitzicht,' zal ik in mijn brief naar mama schrijven. En een prachtige kamer, zij het wat mannelijk, met die donkere houten wandbetimmering en het cassetteplafond, die gelukkig wat worden verzacht door de kleurige tapijten en de weelderige bekleding van de fauteuils.

Mijn man zucht diep.

'Het heeft geen zin,' zegt hij. Hij laat zich van me af rollen en gaat achterover in de kussens liggen. Hij is geïrriteerd; ik voel de ergernis als hitte van hem af stralen. Ik zeg niets, want dat voegt toch niets toe. Tegelijk kan ik een licht gevoel van opluchting dat het voorlopig weer voorbij is niet onderdrukken.

'Het helpt ook niet,' zegt hij, 'dat jullie meisjes uit de hogere kringen niet leren hoe je een man moet behagen. Jullie denken dat het genoeg is om erbij te liggen als een plank en uit het raam te staren.'

Vreemd eigenlijk. Mijn hele opleiding draaide juist om het behagen van een man. Dat zeg ik natuurlijk niet hardop. Houding, gratie en een stralende lach, dat was het devies. Ik realiseerde me toen geloof ik niet dat je zo eenzaam kunt zijn terwijl je getrouwd bent. 'De liefde komt met de jaren vanzelf', zei mama.

‘Zal ik een drankje voor je maken, schat?’ vraag ik, terwijl hij een sigaret opsteekt. In de hoek van de kamer staat naast een lieflijke chaise longue een fraai drankkastje. Een goede gastvrouw weet hoe ze anderen moet observeren en hoe ze moet inspelen op hun behoeften. Mijn man lijkt behoefte te hebben aan een drankje.

Hij haalt een hand door zijn roodgouden haar, zijn kroon en zijn trots. Het begint wat dun te worden, maar ik denk dat hij en ik de enigen zijn die dat weten, want het valt alleen op vanuit een bepaalde hoek.

‘Doe maar. Een gimlet, graag.’

Terwijl ik door de kamer loop, heb ik het gevoel dat ik nagekeken word door de portretten; olieverfschilderijen van allerlei ernstig ogende mannen en vrouwen in hun traditionele alpenkleding: volle rokken en bruine wollen broeken, overvloedig borduurwerk en weinig flatterende hoofddeksels. Ik vang een glimp van mezelf op in de spiegel met vergulde lijst boven het drankkastje. De oppervlakte is vlekkerig, maar wat opvalt zijn mijn donkere haar en wenkbrauwen en mijn bleke huid. Ik heb geleerd die eigenschappen te accentueren met mijn kleding: pastel- en grijstinten doen mijn huid stralen, terwijl wit en hardere kleuren me flets maken. Mijn trouwjurk was van een heel lichtroze, iets wat mama nogal ordinair vond, hoewel ze natuurlijk het belang inzag van het er altijd op je best uitzien. Ik weet dat ik knap ben, maar het is een kil soort knap. Niet van het soort dat een man opwindt.

Mijn roze lippenstift ziet er nog steeds keurig uit, iets waar ik me vroeger waarschijnlijk over verbaasd zou hebben. Ik dacht altijd dat een man die er tijdens het vrijen vanaf moest kussen. Dat had ik vast uit de romantische boeken die op kostschool van hand tot hand gingen, net zoals ik al mijn kennis van de wereld vóór mijn huwelijk op school had opgedaan. Eerst op Cheltenham, toen op de etiquetteschool in Zwitserland om mijn opvoeding te voltooien en daarna als debutante.

Ik weet in ieder geval hoe ik een goede gimlet moet maken; of welke andere cocktail die mijn man zou willen dan ook. Op school was ik een ijverige leerlinge, degene die altijd alle boeken las en braaf haar huiswerk deed. En zo benader ik ook de rol die een echtgenote behoort te spelen. Dat heb ik altijd gedaan, eigenlijk vanaf het moment dat ik op de etiquetteschool aankwam. Ik lette goed op, leerde precies hoe ik een tafel

moest dekken en een keurige uitnodiging moest schrijven. Al dat voorbereidende werk is ontzettend belangrijk. Het geeft me een vreemd soort voldoening dat ik daar zo goed in ben.

Maar als ik bij het drankkastje kom, slaak ik een kreetje.

Anthony komt de badkamer uit.

‘Wat is er?’

‘Daar!’ Ik wijs naar het verschrikkelijke kleinood op het messing dienblad. Daar, tussen de andere benodigdheden – de cocktailshaker, de bitters, Rose’s Lime Juice en het verstuivertje –, staat een metalen blikje met een wit etiket en in dreigende rode letters het woord: rattengif. En een doodshoofd met gekruiste beenderen. Levensgevaar. Een sierlijk zilveren lepeltje steekt uit het blikje omhoog.

Hij beent door de kamer om het van dichtbij te bekijken.

‘Rattengif?’ zegt hij als hij het etiketje leest. ‘Wat krijgen we…’

‘Het… het stond hier gewoon,’ zeg ik. Zomaar, met dat lepeltje erin, alsof het iets is om in een cocktail te doen. O, wat afschuwelijk!’

Er valt een lange stilte terwijl hij ernaar staart.

‘Een domme grap,’ zegt hij dan. Op het zelfverzekerde af. Dat kan mijn man erg goed, zelfverzekerd klinken; dat maakt hem ook zo’n succesvolle politicus. Maar de laatste tijd is hij nogal eens het doelwit van ‘rode’ activisten, en ik weet dat dit hem meer raakt dan hij wil toegeven.

‘Een erg macabere grap!’ roep ik uit. ‘Wie doet er zoiets, in vredesnaam? We kennen hier verder niemand. Ik krijg er de rillingen van. We moeten het hotel op de hoogte brengen, vind je ook niet? Van kamer wisselen, misschien? Want als er iemand een sleutel van deze kamer heeft… het idee alleen al, dat er iemand zomaar binnen kan, midden in de nacht bijvoorbeeld, als we liggen te slapen. O, wat verschrikkelijk, wat een vreselijke –’

Hij onderbreekt me.

‘Hou op. Doe niet zo hysterisch.’ Hij verheft zijn stem niet. Dat doet mijn man bijna nooit; het is niet nodig.

Ik knik naar hem.

‘Sorry, schat.’

‘Ik bel de receptie.’ Hij neemt de hoorn van de haak.

Een vreemde zou misschien denken dat dit hem helemaal koud laat. Mijn man staat er in de politiek om bekend dat hij onverstoorbaar is, zelfs als hij vanuit de andere kant van het Huis wordt toegeschreeuwd. Papa was heel anders; die kon zich om veel dingen kwaad maken. Maar hij is wel degelijk van streek, dat kan ik zien. Hij smijt de hoorn op de haak.

'Er wordt niet opgenomen,' zegt hij afkeurend. 'Wat een achtergestelde tent. Kom, dan gaan we naar beneden.'

Net voordat we de kamer uit lopen, zie ik hem een laatste blik werpen op het gevaarlijke busje. Ja, hij is zeker van streek.

Beneden bij de receptie voel ik dat er naar me gekeken wordt. Ik kijk om me heen en zie drie onmiskenbaar Engelse dames staan. Een van hen, de kleinste en oudste, is een tenger vrouwtje met pluizig wit haar en een jas die zich alleen laat omschrijven als laat-victoriaans en provinciaals. Zij is degene die naar me kijkt. Ik werp haar mijn minzaamste glimlach toe die ik bewaar voor oude dametjes (ik ben tenslotte de vrouw van een politicus), en zij lacht terug. Oudere vrouwen zijn dol op mij, meestal meer dan op mijn man. Ik doe ze denken aan een tijd toen alles nog naar behoren werd gedaan, toen vrouwen zich nog gedroegen en hun kwetsbare huid tegen de zon beschermden met een hoed en hun even kwetsbare handen met bijpassende handschoentjes. In hun ogen ben ik het toonbeeld van plichtsbesef, eergevoel en decorum, en dat is ook precies de manier waarop ik tot nu toe mijn volwassen leven heb geleid. Ik zie eruit als een echte engel des huizes. 'Jij, lieveling,' zegt mijn man graag, 'bent mijn geheime wapen.' Ik weet nog dat ik vervuld was van trots toen hij dat de eerste keer tegen me zei.

Anthony vraagt de man achter de receptie of we van kamer kunnen wisselen. 'Geef ons de suite maar,' zegt hij dan. 'Als die beschikbaar is. Nee, het is geen probleem als die wat duurder is.' Maar dan mompelt hij tegen mij: 'Je zou denken dat ze daar geen extra kosten voor rekenen. Ze zijn hier wel erg dol op hun geld. Dat is ook precies waarom ze neutraal bleven in de oorlog, ook al beweren ze dat dat uit pacifisme was. De buit is voor de hoogste bieder.'

'Schat,' fluister ik en ik raak even zijn arm aan. 'Ik weet dat ik héél dom ben in dit soort dingen, maar ik dacht dat… Nou ja, nu we net Mrs Grady

hebben moeten laten gaan…’ Mrs Grady was onze huishoudster. Erg efficiënt, zij het wat minder verfijnd dan degene met wie ik was opgegroeid en die mama rechtstreeks uit een huishouden van de koninklijke familie had ingehuurd. ‘En… we hebben de Rolls moeten verkopen… kunnen we ons dit dan wel veroorloven?’

‘Natúúrlijk kunnen we dat, lieveling,’ mompelt hij met een glimlach, ook al vertrekt de spier in zijn kaak.

Ik zie hem een snelle blik door de lobby werpen om te zien of niemand ons heeft gehoord. De gegadigde voor het leiderschap van de Conservatieven, en wellicht ooit van het land, kan zich geen financiële lijken in de kast veroorloven. Dan voegt hij er zachtjes aan toe: ‘Ik verwacht binnenkort wat extra inkomsten. Een investering die heel wat gaat opleveren.’

Dat zou dan zijn eerste succesvolle investering zijn. Mijn man nam een kleine erfenis mee toen we trouwden en ik een heel aanzienlijk bedrag. Wat ervan over is, is niet om over naar huis te schrijven. Hoewel niemand daar iets vanaf weet, natuurlijk. Mijn echtgenoot staat misschien wijd en zijd bekend als een briljant man, maar hij is niet bijzonder slim met zijn geld. Wat hij goed kan, is het úítgeven. Ik heb me weleens afgevraagd of hij niet het soort man is dat papa een ploert zou noemen, ondanks al zijn goede werk in de politiek en zijn staat van dienst in de oorlog. En ik vraag me zelfs soms stiekem af of ik het niet beter had gedaan als ík degene was die had geïnvesteerd. Op school was me altijd verteld dat ik goed was met cijfertjes. Bovendien ben ik opgevoed met geld en kan ik niet zonder. Zo wordt ieder meisje zoals ik opgevoed.

Maar het enige wat ik zeg is: ‘O, werkelijk waar? Dat is heel fijn nieuws.’

Hij grinnikt.

‘Meer dan fijn, lieveling. Het zal alles veranderen.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Terwijl ik de paspoorten overhandig ter controle neem ik de ruimte om ons heen in me op, een mengeling van de grandeur en rustieke charme die zo typisch is voor de Alpen. Achter de lange balie zijn drie receptionistes druk aan het werk, allemaal gekleed in het rood en goud van het hotel. Tussen de Perzische tapijten met sierlijke patronen verschijnt her en der de glanzende parketvloer en boven ons hoofd fonkelen de kroonluchters die in samenspel met de houten lambrisering de lobby in een amberkleurig licht werpen. Aan steunen aan de muur prijken parmantige geweien en rond de muurlampen zijn op kunstige wijze sparrentakken gevlochten, waarvan de geur zich vermengt met die van het haardvuur en de diverse parfums van de gasten. Overal hangen schilderijen van onheilspellende berglandschappen en de enorme ramen rechts bieden uitzicht op de inspiratiebron: drie witte bergpieken die zo perfect in de raamopening passen dat ze net niet echt lijken, alsof ze als een trompe-l'oeil op het glas zijn geschilderd. Personeel haast zich heen en weer alsof ze de passen ingestudeerd hebben: ze verzamelen koffers en reistassen op vergulde bagagekarren en leiden de gasten naar de liften of de rij telefooncellen die achter de receptie verborgen is.

'Kijk dat grappige hondje eens!' zegt Mrs Bantry.

Ik zie een oudere man de lobby betreden. Hij heeft iets vorstelijks over zich, wellicht vanwege de lange cape met bontkraag over zijn schouders, en hij wordt op de voet gevolgd door een piepkleine hond die sneeuw achterlaat op de gedessineerde kleden bij de ingang. Een van de hotelmedewerkers haast zich naar ze toe om het hondje van de sneeuw te bevrijden met een borstel die speciaal voor dit doel gemaakt lijkt.

‘Dat,’ zegt een kleine man die uit het niets lijkt te verschijnen met het gezaghebbende air van een hotelmanager, ‘is een van onze voornaamste gasten. Prins Gustav van Joegoslavië. En Heracles.’

Pas na enkele ogenblikken begrijp ik dat de laatste naam naar het hondje verwijst.

Nu begint de hotelmanager zijn introductie. Hij is een rond mannetje met een keurig voorkomen, een weelderige snor en een licht pedante manier van doen.

‘Dit complex heeft een rijke geschiedenis, van bedevaartsoord tot kuuroord,’ vertelt hij ons. ‘We beschikken nog steeds over een spa par excellence, hoewel die wat hoger op de berg gevestigd is. Daar hebt u toegang tot alle nieuwste thérapies.’ Hij spreekt ‘therapieën’ in het Frans uit. ‘Er kan worden geskied – er zijn twee gemarkeerde pistes en uitstekende off-pistemogelijkheden op de gletsjer.’ Dan kijkt hij ons wat twijfelachtig aan. ‘Dan is er natuurlijk ook nog de rodelbaan van Verglas, die hier gevestigd is door enkele Engelse gasten. Aan het einde van de vorige siècle wist onze grondlegger een groepje Engelsen te overreden om hier – gratis – te overwinteren en hun de pracht van het berglandschap te laten zien. Zij introduceerden het rodelen om de tijd te verdrijven. Daarna volgde het skiën.’ Hij kucht even. ‘Skiet u ook, mesdames?’ Hij kijkt alsof hij een dergelijk absurde vraag nauwelijks over zijn lippen krijgt. ‘Of…’ zegt hij met dezelfde gepijnigde uitdrukking, ‘prefereert u sleeën misschien?’

‘Als meisje sleede ik heel wat af,’ zegt Miss Marple. ‘Jij toch ook, Dolly? Maar de lieflijke hellingen in het Downland zijn niets vergeleken met de bergen hier, monsieur.’

‘Ah,’ zegt hij stijfjes. ‘Misschien kijkt u liever toe? Over twee dagen is de eerste wedstrijd van het seizoen. U hebt toch gehoord van de Cresta Run in St Moritz?’

Miss Marple schudt haar hoofd.

‘Ik ben bang dat u ons wel erg dom zult vinden,’ zegt ze verontschuldigend. ‘Maar ik weet zelf erg weinig van de wereld…’

‘Madame,’ zegt de manager met geoefend geduld, ‘u zult zien dat onze rodelbaan, net als de Cresta, met de hand is vervaardigd uit het sneeuw en ijs zelf. Een prachtig staaltje baanontwerp. Er zijn snelheden van meer dan

vijfenzestig kilometer per uur op gehaald. Hij is voor iedereen toegankelijk ongeacht welke leeftijd, in tegenstelling tot de Cresta, waar dames geen toegang hebben. Maar ik denk dat u wellicht…'

'Wij kijken wel toe,' zegt Miss Marple geruststellend en stellig. 'Nietwaar, Dolly?'

'Gut, ja,' bevestigt Mrs Bantry. 'Ik ben hiernaartoe gekomen om de bergen te bekijken, om in de bergen te zijn, niet om me er met gevaar voor eigen leven vanaf te werpen. Als het de bedoeling was geweest dat de mens in razende vaart van bevroren ijshellingen kon reizen, had Onze-Lieve-Heer ons wel ski's of sleeën meegegeven.'

De manager glimlacht stijfjes, een tikje spijtig ook, alsof hij zou willen dat we wat chiquer waren, zoals het stelletje dat verderop aan de balie met een van zijn collega's bezig is.

'We hebben een uitmuntende bibliotheek en leeszaal. En de spa zal u zeker aanspreken. Die is een eindje boven het hotel gevestigd, op slechts twintig minuten lopen afstand en die…' Hij werpt weer een aarzelende blik op Mrs Bantry en Miss Marple, '… is voor iedereen makkelijk bereikbaar.'

Ik geloof dat hij zijn uiteenzetting van alle mogelijkheden alhier voortzet, maar ik luister niet meer. Ik kijk naar het stel aan de balie. Zij draagt een verfijnde versie van de gebruikelijke bergkleding: een wollen broek en een poederblauwe trui van kasjmier met een grijs bonten schoudermanteltje erover dat haar chignon van donker haar en haar lange, slanke hals prachtig laat uitkomen. Met keurig verzorgde handen strijkt ze wat denkbeeldige stofjes van haar schouders, en de grote diamanten ring aan haar vinger weerkaatst schitterend in het licht. Alles aan haar straalt verfijning uit. Je kunt je niet voorstellen dat zo iemand zou kunnen bloeden of zweten als een normaal mens. Haar bewegingen zijn afgemeten en precies, met de kaarsrechte rug van een balletdanseres.

Hij heeft een edel voorkomen en is even elegant als zij, maar op een mannelijke manier: brede schouders, lange benen en roodgouden haar, zo knap als een oorlogsheld op een poster met zijn welgevormde kin en vastberaden blik. Het is niets voor mij om als een schoolmeisje naar mannen te staren, maar ik kan mijn ogen moeilijk van hem afwenden.

'Is dat niet…' Mrs Bantry kijkt inmiddels ook naar hem. 'Ja, ik weet het zeker. Jane, kijk eens! Is dat niet die man uit de politiek? Huppeldepup…

Narracott.’ Dan kijkt ze Miss Marple aan. ‘Kom, hoe heet hij ook alweer… Alistair?’

Miss Marple kijkt wezenloos.

‘Anthony,’ zeg ik. ‘Anthony Narracott, de nieuwe kandidaat voor het leiderschap van de Conservatieven. Hij werkt bij het ministerie van Oorlog, dus ik kom hem weleens tegen in de gangen.’

‘Ja!’ roept Mrs Bantry uit. ‘Dat is ’m.’ Ze wendt zich weer tot Miss Marple. ‘Maar, Jane, wat beschamend eigenlijk dat we geen van beiden zijn naam wisten.’

‘Tja,’ zegt Miss Marple. ‘Ik weet nu eenmaal erg weinig van dat soort dingen. Ik ben al tevreden als ik weet dat er goed voor het land wordt gezorgd en dat mijn belastinggeld goed besteed wordt. Het komen en gaan bij Westminster zegt me niet zoveel. Als je me nu zou vragen over de nieuwe burgemeester van Much Benham, dan zou ik je uitgebreid antwoord kunnen geven. Sir Hodgson, geoefend cricketspeler en verzamelaar van zeldzame orchideeën, die in zijn jeugd een echte kwajongen was maar inmiddels helemaal is bijgedraaid… dat mogen we tenminste hopen. Ach hemel, hoor mij nou kletsen, terwijl jullie dit allemaal ongetwijfeld al weten en Dolly, en jij, liefje,’ – dit zegt ze tegen mij – ‘zijn hier vast helemaal niet in geïnteresseerd. Gut toch…’ Haar handen fladderen door de lucht als een stel opgeschrokken vogeltjes, maar dan klemt ze ze snel om de sluiting van haar degelijke handtas.

Ze is het toonbeeld van de wat nerveuze, dorpse vrijster die geneigd is zichzelf in haar verwarring klem te kletsen. Maar ik heb die peilende blik van haar in de trein gezien, en hoe die zachte porseleinblauwe ogen opeens helder en ijskoud konden worden.

‘Van wat ik me kan herinneren is Anthony Narracott een indrukwekkend heerschap,’ zegt Mrs Bantry. ‘Oorlogsheld, ontsnapt uit een krijgsgevangenenkamp, zegt men. O…’

Als ik opkijk, zie ik dat hij op ons groepje afloopt. Hij trekt wat met zijn been, maar zijn bewegingen zijn gracieus, als een panter met een doorn in zijn poot.

‘Een oude oorlogswond,’ zegt hij met een schamper lachje terwijl hij naderbij komt. ‘Speelt vooral op in de kou. Maar het verhindert me

gelukkig niet om te skiën of zelfs te klimmen. Sterker nog, dat lijkt juist een positief effect te hebben! Mag ik me even voorstellen?'

Dat doet hij, vol bescheidenheid. Maar hij is zich er toch zeker van bewust dat we weten wie hij is?

'Wat een onverwacht genoegen om zo ver van huis andere Britse stemmen te horen!' zegt hij met een innemende lach naar ons allemaal. 'Wat brengt jullie hier?'

Ik draai me om naar de balie om de paspoorten van de receptioniste aan te nemen, maar kan het gesprek nog steeds horen. Hij is ontzettend geïnteresseerd en wil erg graag van Miss Marple meer horen over het dorp waar ze vandaan komt. 'Vlak bij Much Benham, zegt u? Daar heb ik geloof ik wel van gehoord. Ja, ik weet het bijna zeker. Nou, het is me een waar genoegen om u allemaal te ontmoeten. We zullen vast erg goed bevriend raken tijdens ons verblijf hier.'

Hij keert zich weer om naar zijn vrouw, die naar een plek achter ons staat te kijken, door ons heen, lijkt wel – misschien naar een schilderij van het berglandschap? – alsof ze zich totaal niet bewust is van ons bestaan.

Op dat moment komt er een andere man de lobby binnen. Hij houdt zijn ogen gevestigd op Anthony Narracott en hij is zo lomp als Narracott elegant is: dik en log met een mopneus die eruitziet als een vergissing van de natuur in zijn brede, pokdalige gezicht. Geen enkel kledingstuk dat hij draagt lijkt hem te passen en is of te strak (zijn broek), of te ruim (zijn jasje, gekreukt, vormeloos en dus van goedkope wol). Hij heeft een bedachtzame uitdrukking op zijn gezicht. Ik heb het gevoel dat hij ervan geniet dat hij de andere man kan observeren voordat hij zelf gezien is.

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Mijn man komt weer naar me toe lopen en strijkt ondertussen zijn haar glad. Net voordat hij de drie dames aansprak had hij zijn hand erdoorheen gehaald zodat het in plukjes overeind stond, als het warrige hoofd van het liefste jongetje van de klas. Dat heb ik hem al zo vaak zien doen.

‘Dat was niet bepaald wat ik me bij onze medegasten had voorgesteld,’ zegt hij op gedempte toon, ‘drie aftandse oude dametjes. Wat moeten die nou hier? Ze zijn hier vast niet om te skiën; die ene ziet eruit alsof ze minstens honderd is… die kleine met dat witte pluishaar. Ziet eruit alsof ze niet helemaal goed bij haar hoofd is, vind je niet?’

‘Ze zijn niet alle drie zo oud,’ zeg ik terwijl ik ook een blik hun kant op werp. ‘Die ene vrouw is misschien net de dertig gepasseerd.’ Met de juiste kleding en coiffure zou ze misschien zelfs aantrekkelijk zijn, lang en slank met donkergoudblond haar.

Hij wuift mijn woorden weg. Mogelijk met de gedachte dat dertig wel degelijk oud is, voor een vrouw in ieder geval. Mijn man is een paar jaar geleden veertig geworden, maar wordt in de kranten nog steeds als ‘jongensachtig’ omschreven. Ikzelf ben tweeëntwintig, maar ik heb nog slechts een paar jaar als echt ‘jonge vrouw’ te gaan. Die zandloper vanbinnen voel ik nu al. Ik heb het geluk dat ik tenger ben aangelegd en een mooie huid heb zodat ik wat langer dan gemiddeld kan doen alsof.

‘Wat doet dat ertoe, als ze zich allemaal kleden als ouwe vrijsters?’ zegt Anthony nu.

Hij heeft gelijk: hun kleren zijn foeilelijk. Er zijn ook zoveel vrouwen die niet weten hoe ze het beste van zichzelf kunnen maken, of die het niets kan

schelen. Ze beseffen niet hoe mooie kleding kan bijdragen aan een goede indruk.

‘Maar schat,’ zeg ik, ‘beweer jij niet altijd dat het juist die oude dametjes zijn die steevast conservatief stemmen?’

‘Ja,’ zegt hij met een honende glimlach. ‘Het Tory-bolwerk. Niemand daar wil dat er iets verandert. De aanleg van al die nieuwe woonwijken rond hun dierbare oude dorpjes vinden ze een verschrikking, en ze willen het liefst terug naar de goeie ouwe tijd van voor de oorlog. En dat allemaal terwijl ze teren op hun rijke familie en geen enkele bijdrage leveren aan de samenleving, behalve dan met hun geroddel. Maar ja,’ voegt hij er grinnikend aan toe, ‘zolang ze het juiste hokje maar aankruisen, nietwaar!’

De grote deuren van de lobby gaan weer open en laten behalve een vlaag ijskoude wind ook nieuwe gasten met hun bagage binnen, mensen die waarschijnlijk met een later treintje zijn gekomen. Een van hen loopt deze kant op, schijnbaar recht op ons af. Een logge, voorovergebogen, lelijke gestalte, van ongeveer dezelfde leeftijd als Anthony hoewel ze verder hoegenaamd niets met elkaar gemeen hebben. Terwijl mijn man knap en gesoigneerd is, lijkt alles aan deze man misvormd. Hij ziet er gehavend uit, alsof hij alle hoeken van het leven heeft gezien. Ook zijn gezicht lijkt scheef. Het duurt even voordat ik doorheb dat dat waarschijnlijk door zijn ontbrekende rechteroorlel komt.

‘Schat,’ fluister ik. ‘Wie is die man?’

‘Ah,’ zegt Anthony, ‘heb ik het niet met jou over Bruno gehad?’

‘Wie?’

‘Bruno Crane! Mijn oude strijdmakker.’

Ik schud mijn hoofd. Hij heeft me nooit iets over deze man verteld.

‘Sorry, lief, dat is me dan ontschoten. Ja, Bruno is hierheen gekomen zodat we samen wat kunnen ijsklimmen, als herinnering aan vroeger.’

‘Maar…’ Voordat ik mijn zin kan afmaken, staat deze Bruno Crane al dreigend voor ons. Zijn adem ruikt zuur en doet me onmiddellijk denken aan een ongezonde leefwijze, aan ziekte. Alle kennissen van mijn man kleden zich als hij en klinken als hij, hebben op dezelfde scholen gezeten, stemmen op dezelfde partij en gaan naar dezelfde clubs. Voordat Bruno Crane zijn mond heeft opengedaan, weet ik al dat hij niet tot dat selecte groepje behoort. Als gastvrouw uit de gegoede kringen heb ik geleerd

anderen te observeren en de kleinste details op te merken, waardoor ik mensen altijd goed weet in te schatten en deze zogenaamde vriendschap kan ik niet rijmen.

‘Anthony,’ zegt Bruno Crane, ‘hoe gaat het, ouwe jongen?’ Hij steekt een vlezige hand uit en pakt Anthony bij de arm en wel zo stevig dat mijn man even uit balans raakt en een halve stap voorover struikelt voordat hij zich weer weet te rechten. Ik kijk naar de dikke vingers die in de dure stof van Anthony’s jasje klauwen en moet onwillekeurig denken aan een man in verdrinkingsnood die zich vastgrijpt aan een stuk drijfhout.

Dan wendt Bruno Crane zich tot mij. ‘En… Catherine? Ik… ik geloof niet dat wij elkaar ontmoet hebben.’ Hij fronst zijn wenkbrauwen. ‘Neem me niet kwalijk. Ik… ik wist niet dat jij zou komen.’

‘Nee,’ zeg ik. ‘We zijn allebei even verbaasd.’

Het valt me op dat de ogen van Bruno Crane zenuwachtig naar die van Anthony flitsen, als een acteur tijdens een repetitie die zijn tekst nog niet goed kent en erop vertrouwt dat de souffleur hem uit de brand helpt. ‘Nou. Het is een… een onverwacht genoegen om je hier te zien.’

Maar hij klinkt verre van verheugd. Het is duidelijk dat hij de sociale vaardigheden, verfijning en charme ontbeert die het levenspad van mijn man effenen en die hem zo’n goed politicus maken.

De blik die hij over mijn hoofd heen naar Anthony werpt is niet alleen vragend. Ik geloof dat er woede in schuilgaat.

Ik draai me net op tijd om naar Anthony om het antwoord op zijn gezicht te lezen; een waarschuwing aan het adres van Bruno Crane. Dat weet ik omdat ik die blik vaker heb gezien. Niets verkeerds zeggen. Niet te veel zeggen. Niet dat hij vaak zo naar me hoeft te kijken, natuurlijk, want ik als ik íéts kan, is het de schijn ophouden.

Ik wacht tot mijn man opheldering geeft over de verwarring, en ik denk dat Mr Crane dat ook doet. In plaats daarvan zegt Anthony: ‘Lieveling, als je soms nylons of parfum nodig hebt, dan kan Bruno je daarbij helpen. Nietwaar, Crane?’ Maar voordat de andere man kan reageren, gaat hij zelf verder. ‘Heb je zin om vanmiddag een klim te maken, Crane? Een frisse neus halen? Achter de gletsjer is een korte beklimming die hooguit een paar uur in beslag neemt.’

Ik doe mijn mond open om te zeggen dat ik dacht dat we voor het eind van de dag nog zouden gaan skiën, maar dan doe ik hem weer dicht.

Bruno Crane is niet zo goed in het verbergen van zijn gevoelens als mijn man. Het is overduidelijk dat het idee van een beklimming hem allerminst aanspreekt, dat hij zich eigenlijk niets ergers kan voorstellen. En toch knikt hij. ‘Afgesproken, ouwe jongen. Dat lijkt me heerlijk.’

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

‘Wat vind je ervan, lieverdje?’ zeg ik tegen Herb. Ik zit op een kruk in een geheim kamertje in de hotelbar, verborgen achter een schilderij. Ik had om wat privacy gevraagd, een plek waar de overige gasten me niet zouden aangapen terwijl ik van mijn ochtendlijke opkikkertje geniet. Soms wordt het me gewoon allemaal te veel. Deze bar schijnt de Stübli te heten en is ingericht als een typisch rustieke alpentent, met lage balken, zachte verlichting, rood geruite tafelkleedjes en bontvellen over de stoelleuningen. Rodewijnvlekken op de plankenvloer. Ik denk tenminste dat het rode wijn is. In deze bar zal vast al het een en ander gebeurd zijn. Gek eigenlijk, maar het doet me hier een beetje denken aan de set van de saloon in die film met Greg Peck.’

Herb staart me alleen maar aan.

‘Je hebt gelijk, schat. Al dat donkere hout is wel een beetje macho en somber. En die fóto’s!’ Heroïsch ogende, ernstige mannen met ski’s in de handen en besneeuwde bergen op de achtergrond. ‘Geef mij het lichtroze van het Beverly Hills Hotel maar.’ En toch, met een paar cocktails op zou ik het waarschijnlijk helemaal niet erg vinden om me op te krullen op die met bont bedekte bank, als een baby in mama’s buik. Net als degene die ik… Hè, waarom denk ik daar nou weer aan? Maar ik was zestien, verdomme. Zelf bijna nog een kind. Waar heb ik dat drankje nou gelaten?

‘O, Herb,’ zeg ik. ‘Wat móéten we hier? Ben ik helemaal gek geworden? Nou ja, je kent me. Wanneer gedraag ik me níét op deze manier als ik verliefd ben? Het is alles of niets bij mij.’

De barman brengt me een kop van die fluweelzachte chocolademelk die ze hier schenken en waar ik nu al verslaafd aan ben (geeft ook niet, er zijn

ergere dingen waar ik verslaafd aan ben geweest).

‘Dank je wel, lieverd.’ Ik kan het niet laten om mijn charmes op de jongeman los te laten: voorgevel naar voren, schouders naar achteren, een gepreveld bedankje. Zelfs in het gedempte licht zie ik zijn wangen rood worden en het kopje trilt in zijn handen. Yes. Ik kan het nog steeds.

Ik neem een lange teug. Heerlijk. Hij heeft een scheutje rum toegevoegd, precies zoals ik had gevraagd. Ik richt me weer tot Herb. ‘Ik ben zo blij dat je er bent, lieverdje. Voor een hond kun je verrassend goed luisteren. Beter dan de meeste mensen. In ieder geval beter dan de mannelijke soort.’

Ik kriebel hem onder zijn harige kin en hij doet zijn ogen dicht. Ik drink het kopje leeg en blijf zitten tot de plaat op de grammofoon afloopt en de naald een sissend gekras afgeeft. Dan spring ik op. Ik kan niet goed stilzitten. Als ik dat wel doe, dalen de zwarte motjes op me neer.

Boven in mijn suite loop ik naar de spiegel, spuit wat Shalimar op (goed genoeg voor Rita, dus goed genoeg voor mij) en poeder mijn kin. ‘En geef mij ook het licht in het Beverly Hills maar,’ zeg ik. ‘In deze heldere berglucht kan een vrouw zich niet verschuilen.’ Ik kijk naar Herb. ‘Heb ik mijn beste tijd gehad? Eerlijk zeggen.’

Ik kleed me om en zet mijn zonnebril op. Daar heb ik glazen op sterkte in laten zetten, zodat ik tenminste iets zie als ik hem draag. Normaal loop ik altijd overal tegenaan en dat wijt ik dan aan mijn zogenaamde klunzigheid. Als ik niet op het scherm ben, is die bril eigenlijk mijn handelsmerk. Het punt is dat ik namelijk best verlegen ben. Maar ik heb al heel lang geleden geleerd om me te vermommen en de rol van Sylvia Sinclair te spelen. De bril helpt daarbij. Net als de martini.

‘Nou, lieverdje,’ zeg ik tegen Herb, die zijn harige wenkbrauwen optrekt terwijl ik de deur opendoe. ‘Op hoop van zegen.’

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

Narracott had niets te veel gezegd over de klim. Ik had nauwelijks tijd om mijn tas in mijn kamer te zetten voordat hij me al meesleepte naar boven. Op deze hoogte, zo'n zeshonderd meter boven het hotel, is het veel kouder. Het duizelt me. De rotswand achter de gletsjer hebben we al bedwongen, een korte maar duivelse klim. Ik voelde iedere extra kilo die me in de weg zat. Ik ben niet meer zo fit als vroeger. De oorlog houdt je slank; wanhoop en indolentie niet.

Narracott klom voorop. Er waren momenten toen ik onder hem hing waarop ik mezelf moest dwingen niet te denken aan het feit dat Anthony Narracott en een stuk touw het enige was wat mij scheidde van de afgrond.

Maar nee, ik denk dat ik voorlopig nog te bruikbaar ben voor hem.

Nu we op een grote richel pauzeren, voel ik me er niet gemakkelijker op. De witte pieken van de bergen lijken ons te omsingelen. Daar heb je de grote roompudding van de Mont Blanc. En daar, tussen de hoogste en dreigendste toppen, ligt L'Ours Noir, of de Orso Nero-pas: Frankrijk aan de ene kant en Italië aan de andere kant, hoewel het reizen via die route in deze tijd van het jaar een ware zelfmoordactie zou zijn.

Ver beneden ligt het hotel, het donkere sparrenbos en nog verder naar beneden, deels verscholen achter de sluierbewolking, het stadje zelf… mijn hoofd tolt. Hoogtevrees is een van de weinige geestelijke zwaktes die me nooit parten heeft gespeeld, maar op dit moment zou ik overal liever zijn dan hier. Eigenlijk niet eens vanwege de afgrond, maar meer vanwege mijn gezelschap.

Het is zo koud dat het moeite kost om te praten. Narracott lijkt nergens last van te hebben. Eigenlijk niet verwonderlijk, aangezien hij altijd al een

gevoelloze rotzak was. En als hij eenmaal ergens zijn zinnen op heeft gezet, houdt niets of niemand hem tegen.

‘Ik had gedacht dat het je wel fit zou houden,’ zegt Narracott terwijl ik naar adem zit te happen, ‘al dat vluchten voor de autoriteiten. Hoe gaat het eigenlijk met de…’ hij grijnst even, ‘import- en exportzaken, Crane?’

Eerlijk gezegd niet goed. De zwarte markt is tegenwoordig helemaal in handen van de jongens uit het East End. Ik ben een einzelgänger uit de lagere middenklasse die er wat van mee snoept en net mijn hoofd boven water weet te houden: te respectabel voor hen, maar niet respectabel genoeg voor de betere kringen.

‘Je bent net zo’n oplichter als ik,’ mompel ik.

‘Wat zei je, Crane?’

‘Je hoorde me wel.’

‘Kom op, man. Gewoon een plagerijtje tussen twee ouwe vrienden.’ Hij neemt een slok uit zijn thermosfles.

‘Wat heb je daar?’ vraag ik hem. ‘Whisky?’

Hij grinnikt. ‘Zin in een slok? Dat zou je wel willen, hè? Nee, het is koffie. Echte koffie, pure arabica. Ik kan er geen genoeg van krijgen, vooral niet na dat cichoreisurrogaat in de oorlog en het bocht dat ze thuis schenken. Ik heb een systeem bedacht: ik geef mijn thermosfles af bij de receptie en tegen de tijd dat ik mijn laarzen heb aangetrokken in de skikamer, hebben zij hem volgegoten. Je kunt ze gewoon vragen een pot voor je te zetten. Hier, proef maar! Daar krijg je haar van op je borst.’

Hij biedt me het ding aan.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik hou helemáál niet van koffie.’

‘Ik sta erop,’ zegt hij. ‘Deze vind je vast lekker.’ Hij duwt het flesje zo dwingend mijn kant op dat ik het aanneem. ‘Kom op, man,’ zegt hij. ‘Daar warm je van op.’

‘Ik wil geen…’ en dan geef ik toe. Wat heeft het ook voor zin? Ik heb geen enkele keus. Ik kan me nog minutenlang blijven verzetten terwijl hij net zo lang blijft aandringen, maar ik kan net zo goed meteen toegeven. Ik neem dat rotflesje van hem aan, en hij kijkt verlekkerd toe. En ik denk: hij geniet hiervan.

Ik neem een slokje en voor hetzelfde geld is het de lekkerste koffie ter wereld, maar wat mij betreft smaakt het naar het bitterste gif. Hij vindt het altijd leuk om zijn macht met dit soort acties te laten gelden, door dit soort stukjes op te voeren. Zo verzint hij altijd een nieuwe manier om me te vernederen.

Ik geef het flesje zo hardhandig terug dat er wat over de rand klotst. Ik veeg mijn mond af. Ik voel me een enorme sul, niet alleen omdat ik me toch heb laten overhalen om een slok te nemen, maar ook omdat ik zo kinderachtig reageer.

Hij draait de dop op de fles, haalt diep adem en gebaart naar het uitzicht. ‘Mooi hier, toch? Het leek me een goed idee om een plek uit te zoeken waar we zeker niet afgeluisterd worden.’

‘Ik kan me wel een betere plek voorstellen,’ zeg ik tegen hem.

Ik wend mijn blik af van de afgrond een paar meter voor ons. De snelste weg naar beneden. Eerst een bevroren waterval en dan een steile bergwand met een enkel rotsig uitsteeksel. Ik speel even met die gedachte. Als er hier iemand valt, raakt hij misschien een paar keer de rotswand voordat zijn verbrijzelde lichaam aan de voet van de gletsjer eindigt, daar waar hij in grote stukken bevroren ijs en morene uiteenwijkt.

‘Kijk hier eens doorheen,’ zegt Narracott terwijl hij me zijn verrekijker geeft.

Ik doe wat hij zegt.

‘Zie je het?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik zie het.’ Een kleine schaduw in de rots aan de andere kant van de gletsjer. Het uitzicht geeft me een duister gevoel, een beklemmende druk in mijn borst. Net boven de piek hangt een wolk die eruitziet als een huilende wolf en hoewel ik heel goed weet dat het niets dan onzinnig bijgeloof is, gaat er een rilling door me heen die niet door de kou komt.

‘Morgenavond,’ zegt Narracott.

‘Niet vandaag?’ vraag ik op quasinonchalante toon, alsof mijn hart niet als een razende tekeergaat.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Morgen is het volle maan. Daarna komt er veel sneeuw en dan is het niet meer mogelijk. Het moet dus morgen.’

Ik weet niet of ik blij moet zijn dat ik nu vierentwintig uur langer heb, of dat ik er liever meteen vanaf zou zijn zodat ik kan maken dat ik hier heel

ver vandaan kom. Mijn hemel, wat had ik graag nee gezegd tegen deze afspraak, maar de vreselijke waarheid is dat ik dit nodig heb. Ontzettend dringend. En tegelijk herinnert mijn aanwezigheid hier me aan de tijd dat ik de diepste, donkerste hoeken van mijn ziel heb gezien en dat maakt me doodsbang.

‘Ik vraag je al vijf jaar of je hiernaartoe wilt komen,’ zeg ik tegen hem. ‘Er waren momenten dat ik bijna wanhopig was. Waarom heeft het zo lang geduurd?’

‘Ach,’ zegt hij met een zucht alsof we het over een partijtje golf hebben waar we nooit aan toe waren gekomen. ‘Het leven is zo druk. Ik ben getrouwd, ik moest de glibberige ladder van de partij beklimmen… En om eerlijk te zijn… tot nu toe was het het risico eigenlijk niet waard, snap je?’

‘Waarom is er nu dan ineens zo’n haast bij?’

‘Ten eerste is het hotel net weer geopend. Daardoor dacht ik dat we maar niet langer moesten wachten. En het is allemaal wat… krapper geworden de laatste tijd. Het vertrouwen van Catherine… is niet wat ik ervan had verwacht, laten we het daar maar op houden. Floep! Bijna helemaal weg.’

‘Ik heb zitten denken,’ zeg ik.

‘Altijd gevaarlijk,’ zegt hij. ‘Ik hoop dat het niet al te pijnlijk was.’ Zijn stem klinkt luchtig, maar als ik hem aankijk, zie ik dat hij me als een scherpschutter in het vizier heeft.

‘Ik vind dat er op dit moment wel heel veel mensen in het hotel logeren,’ zeg ik. ‘En dat iemand weleens iets zou kunnen zien.’

‘We hebben geen keus. We moeten gewoon heel voorzichtig zijn.’

‘En je hebt Catherine meegebracht? Je vróúw? Hoe kom je erbij, man?’ Hij houdt zijn hand op alsof hij me tot stilte maant, maar ik raas verder. ‘Dat was de bedoeling niet. Je hebt nooit gezegd dat zij ook zou komen. Zo hebben we het niet afgesproken. We zouden het netjes doen, met chirurgische precisie, hebben we gezegd. Met je vrouw erbij kan alles in gevaar komen…’

Hij staat daar alleen maar naar me te kijken, alsof hij wacht tot ik buiten adem ben. Hoe is het mogelijk dat hij er zo ontspannen bij staat? Dat was ik van hem vergeten, dat vermogen om ogenschijnlijk kalm te blijven onder druk, de reden waarom hij zo’n goede politicus is. Het gezicht van een doorgewinterde gokker. Niet het gezicht waar ik over beschik, helaas.

‘Ben je nu klaar?’ vraagt hij geduldig, als een ouder die wacht tot de driftbui van een kind voorbij is. ‘Catherine heeft zelf verzonnen dat ze graag mee wilde. Als kind ging ze vroeger vaak skiën, ze mist de Alpen, Londen en Parijs zijn te saai in dit jaargetijde, dat soort onzin. En er is me verteld dat het goed zou zijn om wat vaker met het vrouwtje gezien te worden, op foto’s en dergelijke, voordat ik een gooi doe naar het partijleiderschap. Bovendien ziet het er gewoon beter uit dan twee mannen die hier alleen zijn. Minder bedenkelijk. Ik voel me tegenwoordig erg… bekeken. Catherine heeft de laatste tijd trouwens ook wat vrouwenkwaaltjes, gaat steeds op en neer naar een kliniek in Londen. Haar arts, zo’n echte haaibaai, belde me op om erop aan te dringen dat ik Catherine meenam omdat het haar zenuwen goed zou doen. Daarbij… uiteindelijk ben jíj nu de vreemde eend in de bijt, ouwe jongen. Altijd alleen, Crane, altijd alleen. Nog steeds geen vrouw in beeld?’ En dan, nog voor ik antwoord kan geven: ‘Nee, dat zal wel niet.’

Hij had me een bericht kunnen sturen. Hij had kunnen zeggen dat ik iemand moest meenemen. Maar misschien kwam hem dat niet uit. En hij heeft gelijk: nu ben ík degene die vreemd overkomt. De eenling die achter een echtpaar aan loopt tijdens hun skireisje.

‘Maar hoe zorg je ervoor dat je vrouw niet wantrouwig wordt? Je zult op de vreemdste tijden op pad zijn. Als ik haar was, zou ik wel wat vragen hebben.’

‘Ik kan heus mijn eigen zaakjes wel regelen,’ zegt hij met een sardonisch lachje. ‘Mijn lieve vrouwtje heeft bovendien een voorliefde voor een zeker pilletje waardoor ze iedere nacht twaalf uur lang buiten westen is. Als er íéts is wat onze plannen hier bedreigt, dan is het jouw innige verhouding met alcohol.’

‘Laten we het maar niet over verhoudingen hebben.’

‘O, dat.’ Hij wuift mijn opmerking weg. ‘Dat is verleden tijd.’

Op dat moment realiseer ik me dat hij het niet weet. Hij weet niet wie hier nog meer logeert. Wat een heerlijk moment ineens, hier te zitten met het machtige gevoel dat ik eindelijk een keer meer weet dan hij.

‘Je hebt toch wel gehoord wie er nog meer is, of niet?’

‘Wie dan?’

‘Sylvia Sinclair. Beeldschone vrouw,’ zeg ik, ‘misschien nét een tikkeltje te oud. Dan verleppen ze een beetje, hè? Maar nog steeds erg de moeite waard.’

‘Wat?’ Hij weet het met moeite uit te brengen en opeens ziet hij eruit alsof hij voor een vuurpeloton staat. ‘Maar wat moet zij hier in godsnaam?’ Dan vloekt hij een keer hartgrondig.

Het woord weerkaatst tussen de rotsen om ons heen. Het komt niet vaak voor dat je hem zo overstuur ziet. Normaal is hij zo beheerst. Dan kijkt hij me weer aan.

‘Heb jíj dit gedaan? Is dit jouw werk? Want als dat zo is, ben je een– ’

‘Waarom zou ik er iets mee te maken hebben?’ vraag ik. ‘En hoe dan? Ik heb echt geen filmdiva’s in mijn adresboekje staan, hoor.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ach nee, natuurlijk was jij het niet. Je hebt de hersenen niet om zo sluw te zijn.’

Terwijl hij me aankijkt, voel ik de volle laag van zijn minachting. En nu dringt de waarheid pas goed tot me door. Hij heeft me nodig… voorlopig, althans. Net als voorheen. Om zijn vuile werk op te knappen. Ik ben een nuttige idioot. Totdat hij me niet meer nodig heeft… En wat gebeurt er dan?

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Die middag ontmoet ik Mrs Bantry en Miss Marple op het terras achter het hotel voor het alpenhoornconcert dat ik hun had aangeraden. Ik heb Mrs Bantry's bagage en die van mij uitgepakt in onze respectievelijke hotelkamers. Mijn kamer is meer dan de helft kleiner dan die van Mrs Bantry, maar toch erg stijlvol ingericht, met een bureautje en een mooi uitzicht (waar ik blij verrast mee was) op de berg en de gletsjer.

Ik overhandig Mrs Bantry de shawl die ik voor haar mee naar beneden heb genomen.

'Dank je wel, Diana, maar ik denk eigenlijk dat ik die niet nodig zal hebben.'

Daar ziet het inderdaad naar uit. Het terras baadt in de felle middagzon, boven de witte pieken van de bergen is geen wolkje te zien, de lucht is strakblauw en overal om ons heen zijn bergen. Ik heb het gevoel dat ik in een kristallen kom zit. De muziek begint net; het trio staat aan de andere kant van het terras, uitgedost in vilten Willem Tell-hoedjes en geborduurde vestjes, gewapend met de enorme houten instrumenten waarvan de hoornbekers op de grond voor hen rusten. Ze brengen een laag, klaaglijk geluid voort dat soms verbazend verheven klinkt; wanneer het aanzwelt en echoot tussen de besneeuwde bergen, lijkt het de weidsheid van het landschap te omvatten.

Het duurt even voordat ik zie dat de tafeltjes rond een ijsbaan staan. Mrs Bantry slaakt een kreet van verrukking als ze de schaatsende obers ziet die zich als volleerde schaatsers in hun pandjesjassen tussen de tafeltjes voortbewegen, met in één hand een dienblad volgeladen met drankjes.

Er is een bar die is opgebouwd uit blokken sneeuw waar champagneflessen in zilveren emmers op staan, met een hele uitstalling van gerookte oesters, scherpe bergkazen en gerookte en gedroogde vleeswaren ernaast. De gasten die op houten krukken aan de bar zitten, stralen een en al gezondheid uit, met rode wangen van de zon en het heerlijke eten. Na alle ontberingen van de rantsoenering, de magere, grijze gezichten in de Underground en de regenachtige straten van Londen lijkt het wel of ik in een andere wereld terecht ben gekomen. Het kost me moeite om niet uitgebreid te staren.

‘Ik dacht dat de hotels in Londen het toppunt van luxe waren,’ zegt Miss Marple. ‘Hotel Bertram leek me het beste ter wereld, maar zelfs zij hebben geen schaatsende obers. Je vraagt je af hoe hard ze moeten oefenen voordat ze zo’n vol dienblad toevertrouwd krijgen.’

‘Arthur zou dit beslist allemaal afkeuren,’ zegt Mrs Bantry, terwijl een ober onder luid applaus een nogal aanstellerige pirouette draait met een dienblad vol glazen én een champagnekoeler in de lucht. ‘Dit zou hij niets vinden.’

Als ik niet beter wist, zou ik denken dat die gedachte haar blij maakt.

‘Erg Europees en opzichtig allemaal.’

‘Maar kijk eens hoe snel ze zich voortbewegen tussen al die tafeltjes,’ zegt Miss Marple bedachtzaam. ‘Die efficiëntie zou hij vast op prijs stellen.’

Overal om ons heen zitten gasten met zonnebrillen en bontmantels te genieten van hun dampende kopjes chocolademelk en koffie. Een barkeeper zwaait met een cocktailshaker en giet een stroperig goedje in een martiniglas.

‘Dit zijn vast de mensen die men onder de cafésociety schaart,’ zegt Mrs Bantry, die haar ogen goed de kost geeft. ‘Zien ze er niet prachtig uit?’

Ik hou mijn camera omhoog en maak een paar foto’s van de bergtoppen die boven ons uittorenen.

‘Misschien heeft jouw manier van fotograferen iets weg van mijn vogels kijken,’ merkt Miss Marple op.

‘Hoe bedoelt u?’ vraag ik.

‘Nou, dat het vaak een handige manier is om je nieuwsgierigheid te bevredigen.’

Ik tover een lach tevoorschijn. ‘Ik maak foto’s van landschappen en dieren. Zoals u het zegt klinkt het bijna… voyeuristisch.’

‘O, zo bedoel ik het niet, hoor. Ik vraag me alleen af of jij hetzelfde merkt als ik. Dat je iets wilt bekijken en er dan zomaar mensen in je zicht opduiken.’

‘Zijn dat nou… nonnen?’ vraagt Mrs Bantry.

Dat zijn het inderdaad: twee nonnen, aan de andere kant van het terras, onderuit op twee ligstoelen met een zonnebril op, net als de andere gasten. Zodra ze hun koffie op hebben, schuifelen ze weg.

‘Wat zouden die hier nu in hemelsnaam doen?’ vraagt Mrs Bantry terwijl ze hen nakijkt.

Een man aan het tafeltje naast ons geeft antwoord op haar vraag. Hij buigt zich wat voorover en zegt met een Amerikaans accent: ‘Dit is een oud bedevaartsoord en het heilige bronwater is de reden dat hier van oudsher al mensen naartoe komen.’

‘Dank u wel,’ zegt Mrs Bantry. ‘Ik geloof inderdaad dat ik daar iets over heb gelezen. Waar ook alweer…’ Ze haalt een Baedekerreisgids uit haar handtas en bladert erdoorheen. ‘Ah, hier heb ik het. Ja: de eerste bezoekers kwamen af op het geneeskrachtige bronwater, dat volgens een plaatselijke religieuze legende werd gezegend door de geest van de maagd Maria zelf, van wie hier door de eeuwen heen herhaaldelijk verschijningen zijn gemeld. Daarom blijft de Maagd van groot religieus belang voor deze plaats, vooral voor orden die aan haar zijn toegewijd.’

‘Dat heeft deze plaats dan gemeen met St Mary Mead,’ zegt Miss Marple.

‘Ik geloof dat er voor hen een speciaal tarief geldt in dit hotel,’ voegt de man toe.

‘Ze hebben een apart onderkomen, schat,’ zegt zijn vrouw. ‘Slaapzalen, heb ik gehoord.’

‘Wat enig!’ roept Mrs Bantry verheugd uit. ‘Dat maakt het wel de moeite waard, zeg, al dat ongerief van die reis. Nonnen! Die zie je thuis niet vaak. Ik vraag me af waar Engelse nonnen zich eigenlijk ophouden. Weet je, Jane, ik vind het ook wel iets voor jou om non te zijn. Anglicaans, natuurlijk.’

‘Dat is vast bedoeld als compliment, liefje,’ zegt Miss Marple. ‘Maar ik vind mensen veel interessanter zoals ze zijn, ik heb geen behoefte ze te verbeteren.’

‘Ja,’ zegt Mrs Bantry. ‘Daar zit wat in.’

Onze warme chocolademelk wordt geserveerd, met een toefje slagroom erop zo wit als de bergen om ons heen.

Mrs Bantry neemt een slok en slaakt een verheerlijkte zucht. ‘Schaatsende obers en zonnende nonnen,’ zegt ze. ‘Nu heb ik écht alles gezien en kan ik vredig sterven – niet dat ik dat snel van plan ben, natuurlijk.’

Zwijgend kijken we met ons drieën naar het uitzicht. Ik laat de warme zon op mijn gezicht schijnen en geniet enkele ogenblikken van gedachteloos geluk. Dan neemt Mrs Bantry weer het woord.

‘Hemel, is dat niet…?’ Ze wendt zich tot Miss Marple. ‘Jane, denk jij ook niet dat dat…’

Ze kijkt naar iemand die net is gearriveerd en zich nestelt op een van de zonnebedden. Ze draagt een hoofddoek, een zilverkleurige nertsmantel en een grote zonnebril. Op haar voorhoofd prijkt, vanonder haar sjaaltje, een lok platinablond haar. Een grote harige Ierse wolfshond gaat naast haar op de grond liggen, legt vertrouwelijk zijn kop op haar schoot en doet tevreden zijn ogen dicht. De vrouw drinkt in één teug haar halve martiniglas leeg, maar lijkt er niet minder elegant door. Dan wenkt ze een schaatsende ober, maar zodra die in haar buurt komt, springt de hond op en stoot een blafsalvo uit dat tussen de bergtoppen weerkaatst. De man begint te wiebelen, raakt bijna zijn evenwicht én de controle over zijn dienblad vol glazen kwijt, maar net als hij op het punt staat om te kieperen, weet hij zich met een geweldige waardigheid rechtop te houden zonder ook maar één glas te laten vallen.

Verschillende zonnebadende gasten juichen hem toe, alsof deze uitvoering speciaal voor hen bedoeld was.

‘Hoe heet ze toch?’ vraagt Mrs Bantry. ‘Jane, dat moet jij toch weten!’

Miss Marple kijkt naar de vrouw. ‘Liefje, als het op beroemdheden aankomt, weet ik helemaal niets. Wat ik wél kan zeggen is dat die haarkleur ongetwijfeld zeer bewerkelijk is.’

‘Ach, Jane, aan jou heb ik niets.’

Dan kijkt Mrs Bantry naar mij, en ik schud verontschuldigend mijn hoofd. Het klinkt misschien gek, maar ik hou er niet van om haar teleur te stellen, ook al is het om iets onbenulligs. Ik neem dit werk erg serieus.

‘Nee, ik weet het al weer!’ roept ze dan triomfantelijk. ‘Dat is natuurlijk Sylvia Sinclair, de Hollywoodactrice. En dat op zo’n afgelegen plek in Zwitserland. Wat doet zij nou hier? Ze staat vaak in die rare tijdschriften die je altijd bij de kapper ziet. Daar moet je zo lang wachten dat je ze vanzelf gaat lezen. Maar nu ik erover nadenk, wordt er de laatste tijd niet meer zoveel over haar geschreven. Er zijn zoveel nieuwe sterren opgekomen in Hollywood dat zelfs Sylvia Sinclair vergane glorie lijkt.’ Ze zucht even. ‘Zo gaat dat nu eenmaal met vrouwen van boven de vijfendertig.’

Ze kijkt snel mijn kant op, bang dat ze me beledigd heeft, maar het doet er niet toe. Ik heb me er al lang geleden bij neergelegd dat ik mijn dagen als vrijster zal slijten en dat ik nergens anders voor in aanmerking kom.

‘Maar toch,’ vervolgt Mrs Bantry. ‘Zij is toch echt een… een icoon, nietwaar? Met een St Christopher-medaille of van de koning… o jeetje, ik hoop dat het niet godslasterlijk is, wat ik nu zeg, of een uiting van landverraad. Maar jullie snappen me toch? Je herkent haar meteen, bedoel ik, met dat hoogblonde haar, die donkere bril en die prachtige bontmantel. Kun je nagaan wat die heeft gekost! Ik heb nog nooit zo’n chique mantel gezien. Je zou denken dat ze overal op honderd meter afstand al herkend wordt. Iemand met een kroon op doet je denken aan het koningshuis, iemand die eruitziet als zij doet je denken aan een filmster.’

De vrouw drinkt met een tweede teug haar glas martini leeg en strekt zich dan als een kat uit in de zon. We kijken allemaal zo onopvallend mogelijk toe als de actrice de ober weer wenkt, die een paar tellen later met een verrekijker aankomt. Ze richt hem onmiddellijk op de rotswand tegenover ons.

Miss Marple kijkt om zich heen naar de andere gasten. ‘Er zijn erg veel mensen die hun verrekijker hebben meegenomen,’ merkt ze op. ‘Wat heerlijk om tussen zoveel enthousiaste vogelaars te verblijven. Diana, kun jij eens vragen waar ze vooral naar zoeken?’

‘Excuseer, mevrouw,’ zegt een man die, naar het schijnt, vroegtijdig grijs is, want hij lijkt de veertig nog niet gepasseerd te zijn. ‘Ze kijken naar de bergklimmers.’ Met een sissend geluid drukt hij zijn sigaret uit in de sneeuw. ‘Het wordt doorgaans natuurlijk vooral in de zomer gedaan wanneer er meer routes open zijn.’ Hij trekt een gezicht. ‘Vooral dit is een moeilijke beklimming. Soms valt er iemand en dat zorgt bij iedereen voor

extra… bezieling. Het is…’ Hij lijkt even naar de juiste woorden te zoeken, ‘…bijna een sport voor ze. Hebt u ooit gehoord van “ramptoeristen”? Dat is wat u hier ziet gebeuren: net als dat ze naar de Mordwand gaan om toe te kijken, komen ze ook hiernaartoe.’

Miss Marple perst haar lippen op elkaar van afkeuring. ‘Ik zou willen dat ik verbaasd was. Maar rampspoed heeft iets aantrekkelijks voor mensen. Ze zijn net… aasgieren. Na die moord in de pastorie bijvoorbeeld kreeg onze kerkgemeente er plotseling heel wat zielen bij.’ Dan pakt ze zelf haar verrekijker en richt die op de rotswand. ‘Daar heb je er twee,’ zegt ze. ‘Kijk.’

Ze geeft de kijker aan Mrs Bantry, die hem vervolgens aan mij doorgeeft. Door de lenzen heen zie ik twee figuren op een soort richel staan, boven een bevroren waterval van helderblauw ijs. Met hun uitrusting aan – inclusief sneeuwbrillen en wollen mutsen – is het onmogelijk onderscheidende kenmerken te ontwaren; alleen dat het twee mannen zijn van ongeveer dezelfde lengte.

Terwijl ik toekijk valt me iets op aan hun houding. Een van de klimmers lijkt een stukje achter de andere te staan, waardoor de situatie onmiddellijk iets hachelijks krijgt. Het komt me voor dat de achterste man slechts één kleine beweging hoeft te maken, één klein zetje hoeft te geven en het ondenkbare gebeurt. Vanaf hier zijn het poppenfiguurtjes en van hun gezichtsuitdrukking is natuurlijk niets te zien, maar iets aan de houding van die man vertelt me dat hij precies dezelfde gedachte heeft als ik. Ik zit als aan mijn stoel genageld. Ik kan niet wegkijken. Eigenlijk ben ik precies zo iemand die de man zojuist beschreef, iemand die wacht tot er boven op die berg iets vreselijks gebeurt. Zijn er nog anderen die dit zien?

De achterste man zet een stap naar voren; dan nog een. Nu doet hij daadwerkelijk zijn armen omhoog, handpalmen naar voren. Ik kan het niet geloven. Hij gaat het echt doen – hij gaat die andere man echt over de rand duwen. Vanaf dit zonovergoten terras, met de muziek van de alpenhoorns zacht op de achtergrond, zijn we allemaal getuige van een ophanden zijnde tragedie. Een moord.

Miss Marple slaakt een kreetje en als ik naar haar kijk, zie ik dat ze ook naar de berg zit te staren. Ze gebruikt niet eens een verrekijker: haar zicht moet ondanks haar gevorderde leeftijd spectaculair zijn.

Ik kijk weer door de lenzen. Ah. Er heeft zich geen ramp voltrokken terwijl ik wegkeek. Sterker nog, de achterste man is wat achteruit gelopen, met zijn armen inmiddels naast zijn lichaam, alsof er nooit iets gevaarlijks is voorgevallen, alsof hij nooit in de verleiding is geweest om die andere man de dood tegemoet te duwen. Even vraag ik me af of ik het me misschien heb ingebeeld… tot ik de kijker op het tafeltje voor me neerzet en de blik van Miss Marple opvang. Ook zij weet wat er bijna was gebeurd op die richel.

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Het is tijd voor het cocktailuurtje, maar mijn man staat in een telefooncel in de lobby met Londen te bellen. Terwijl ik op hem wacht, loop ik in mijn eentje het terras buiten de grote zaal op, waar ik mijn shawl wat steviger om me heen trek. Mijn gezicht vertrekt van de kou, het doet mijn huid vast nog meer goed dan een ijsbad, kan ik me zo voorstellen. Deze kant van het hotel biedt uitzicht op de vallei, waar de lichtjes van de stad me tegemoet stralen. Ze lijken wel een weerkaatsing van de felle sterren in de heldere lucht. Het is moeilijk te geloven dat er zo snel sneeuw wordt verwacht.

Ik kijk even achter me maar er is verder gelukkig niemand. Dan haal ik mijn zilveren sigarettenkokertje uit mijn kralentas. Het is zo smal en discreet dat je het makkelijk zou kunnen verwarren met een poederdoos. Ik steek een kruidnagelsigaret op en neem snel een trek. Hij smaakt heerlijk en verboden: Anthony haat het als ik rook, want dat is iets wat een ‘vrouw van een Tory’ niet betaamt. Ik voel me net een ondeugend kind als ik wat rookkringen de koude avondlucht in blaas, iets wat ik ooit van iemand heb geleerd. Naar mijn gevoel is dat al heel lang geleden, hoewel ik toch nog jong ben.

‘Mrs Narracott.’ Een stem, vlak achter me.

Ik ben zo verbaasd dat ik veel te veel rook inhaleer en moet hoesten als deze in mijn keel blijft steken. Dan herpak ik me en gooi de sigaret van het balkon.

Achter me staat een slordig uitziende jongeman met blond haar en een bril, die schijnbaar geen enkele moeite heeft gedaan om zich passend voor de avond te kleden, of überhaupt voor het chique hotel: er zitten vlekken op de kraag van zijn overhemd en ook zijn brillenglazen lijken besmeurd. In

zijn hals kruipt een viezige uitslag omhoog. Ik heb een aangeboren wantrouwen, dat ook altijd werd bevestigd door Nanny, jegens mensen wier persoonlijke verzorging te wensen overlaat. Ik doe een stap achteruit, tot ik tegen de gietijzeren reling van het balkon aan sta.

'Wie bent u?' vraag ik terwijl ik zijn gezicht bestudeer. Hij heeft een kuiltje in zijn kin dat hem een vreemd jongensachtig uiterlijk verschaft. Ik ken hem niet maar toch komt hij me bekend voor. Dan weet ik het weer: 'U was op het station!' zeg ik. 'In Parijs… maar op het tegenovergelegen perron.' De griezelige gedachte dringt zich aan me op dat hij ons hiernaartoe is gevolgd.

Hij reageert niet op wat ik zeg.

'Er zijn wat dingen die u over uw man moet weten,' sist hij me in plaats daarvan toe. Hij ziet er verwilderd uit met zijn wijd opengesperde ogen en onverzorgde uiterlijk. Hij blokkeert de deur naar de grote zaal. 'Dingen uit zijn verleden die hij vast graag verborgen zou houden.'

'Alstublieft,' zeg ik. 'Laat me met rust.' Ik heb een hekel aan scènes, ook al zijn we maar met z'n tweeën. 'Laat me erlangs, anders… anders ga ik gillen.' Dat doe ik natuurlijk níét, want dan zou ik inderdaad een scène maken, maar dat weet hij niet. Vastbesloten loop ik naar hem toe. Ik kan staalhard zijn als het moet. Hij gaat opzij, maar terwijl ik langs hem heen loop, raakt hij mijn schouder aan en ik deins terug. Ik vind het vreselijk als vreemden me aanraken.

'Hij is niet wie u denkt dat hij is,' zegt hij dreigend. 'Ik denk dat u dat moet weten. Hij is een slecht –'

Ik gooi de deur in zijn gezicht dicht en voel de welkome warmte van de grote zaal. Ik weet de deur aan de binnenkant te vergrendelen, waardoor de man woordeloos gebarend aan de andere kant achterblijft. Met het hart in mijn keel probeer ik te bedenken of ik dit wel of niet aan Anthony moet vertellen, die op dit moment vanuit de lobby de zaal binnenkomt. Ik hoop maar dat die jongeman hier niet voor problemen gaat zorgen. Die kunnen we echt niet gebruiken.

Een paar minuten later lopen we de eetzaal in de kelder van het hotel binnen, die wel uit de rotsen gehouwen lijkt. Het is hier heerlijk rustiek. Langs de stenen muren branden fakkels in speciale houders en in de hoek

speelt een Zwitserse band: een trio knappe jongedames met mooie vlechten die viool en accordeon spelen. Op iedere tafel brandt een kaars. De gezichten van de gasten stralen. Mijn man loopt met zijn manke been dwars door de ruimte naar ons tafeltje toe en knikt en lacht ondertussen naar de andere gasten. Ik loop achter hem aan, nog steeds wat van streek en nerveus door het akkefietje op het terras.

‘Catherine!’ roept een vrouw.

Ik draai me om. O… het is Harriet Hodgson, die ik sinds Cheltenham Ladies’ niet meer heb gesproken. Ik heb niet bepaald behoefte om met haar te praten, maar nu ze me al gezien heeft, heb ik weinig keus. Ik loop naar hun tafeltje, met mijn vaste ingestudeerde glimlach op mijn gezicht.

‘Nou, meid, je bent er wel op vooruitgegaan! En nog wel getrouwd met Anthony Narracott. Mijn echtgenoot…’ zegt ze met een knikje naar de veel oudere kalende man die bij haar aan tafel zit, ‘vindt hem geweldig. Nietwaar, schat? Ach, laat ook maar,’ voegt ze eraan toe wanneer de man haar niet lijkt te horen. ‘Maar hemel, wat heb jij het goed getroffen. En dat na je schandaaltje met de tuinman!’ zegt ze giechelend.

Ik sta stokstijf stil, en wil niets liever dan dat ze haar mond houdt.

‘O,’ zegt ze, terwijl ze haar vinger tegen haar lippen legt. ‘Sorry, was dat erg indiscreet? Maar volgens mij was de helft van de school verliefd op Kit. Die schóúders! Die doordringende blauwe ogen. Hoewel jouw echtgenoot ook erg mooie ogen heeft…’

Gelukkig staat Anthony buiten gehoorsafstand met wat andere gasten te praten. Ik zeg tegen Harriet dat het heel fijn is om haar te zien en dat ik hoop dat we morgenavond met z’n allen iets kunnen gaan drinken, om er tot mijn opperste opluchting achter te komen dat ze morgenochtend al vertrekken.

Eindelijk kunnen we aan tafel. Maar dan schrik ik weer. Die slonzige jongeman die ik zojuist op het terras heb achtergelaten, komt de trap af lopen, met zijn ogen op mijn man gericht als een kat die net iets heeft zien bewegen in het hoge gras.

Anthony moet me hebben zien kijken, want hij draait zich om.

‘Goeie god,’ zegt hij met een humoristische ondertoon. ‘Die kerel ziet eruit alsof hij me levend wil villen. Ik vraag me af wat ik hem ooit heb misdaan.’

De man wendt snel zijn blik af als hij merkt dat hij betrapt is.

Zodra het hoofdgerecht wordt geserveerd, snijd ik alles op mijn bord zorgvuldig doormidden, om de helft terzijde te schuiven: forel, aardappelen, groenten. De tailleband van deze rok is een beetje strak. Nooit je kleren wijder laten maken, zegt mama altijd. Mama heeft op haar vijfenvijftigste nog een prachtig figuurtje. Dat is het begin van het einde en dan raak je je waardigheid en je man kwijt. Laat je kleren zoals ze zijn en zorg dat jíj erin blijft passen. De lessen op de etiquetteschool waren erop gericht om je aan allerlei situaties aan te passen. De ruwe kantjes eraf te schaven. Na de tuinman dachten mama en papa dat ik dat wel kon gebruiken.

Anthony kauwt op zijn steak. Hij ruikt heerlijk. Heel even heb ik de vreemde fantasie dat ik de rest ervan met mijn blote handen van zijn bord pluk, mijn tanden erin zet, en het bloed en de jus langs mijn kin over mijn brokaten jurk laat stromen. Soms lijkt die scheidslijn tussen iets wel en niet doen zo iel als spinrag. Alsof ik daar zo overheen kan lopen en van het ene op het andere moment in schande zou kunnen vervallen. Misschien voelt iedereen dat weleens. Om mezelf af te leiden tel ik tot dertig terwijl ik op een piepklein hapje vis kauw tot al het vocht eruit verdwenen is.

‘Bruno Crane,’ zeg ik, op zoek naar een onderwerp van gesprek. ‘Waar ken je hem ook alweer van?’

‘De oorlog,’ antwoordt mijn man.

‘Maar schat… Jullie lijken zo anders.’

Hij neemt een slokje wijn. ‘Er zijn bepaalde dingen die mannen met elkaar verbinden op dat soort momenten.’ Verder gaat hij er niet op in. Dan zie ik dat zijn ogen op iets achter me vallen. Ik draai me om zodat ik ook kan kijken.

Er loopt een vrouw door de zaal. In het kaarslicht lijkt alles aan haar te glanzen, bijna alsof ze zelf een lichtbron is. Haar haar is zo blond dat het er bijna uitziet als zilver. Ze heeft zich in een zwarte fluwelen jurk weten te persen die mijn blauwgroene Jacques Fath (gekocht voordat het geld opraakte) eruit doet zien als een feestjurk voor een klein meisje. Een bleke boezem puilt als een net gerezen soufflé boven het strakke lijfje uit en in haar oren schitteren diamanten. Het is een bespottelijke outfit voor een etentje in een skihotel; meer iets voor een filmpremière of een soiree. Als bij toverslag draaien alle hoofden in de eetzaal zich naar haar om.

Ze is het soort vrouw dat mama ordinair zou noemen, of gewoonweg afschuwelijk. Het soort vrouw dat zo te zien altijd haar hele bord leegeet.

Ik kijk toe terwijl ze gaat zitten. Ze ziet eruit alsof ze die ober zelf zou kunnen verorberen. Hij ziet eruit alsof hij dat best leuk zou vinden.

Haar blik vindt ons tafeltje en ik weet zeker dat ze knipoogt, zo snel dat ik het had gemist als ik zelf met mijn ogen had geknipperd. Anthony begint te hoesten en drukt met veel omhaal zijn servet tegen zijn mond terwijl hij naar zijn waterglas reikt.

‘Wie is dat?’ vraag ik luchtigjes, met een knikje naar de nieuwkomer. ‘Ik weet zeker dat ik haar ergens van ken, maar…’

‘Geen idee,’ zegt hij en grijpt naar zijn wijnglas.

‘Maar schat, wat doe je raar!’ zeg ik. ‘Je kijkt niet eens haar kant op. Dan weet je toch niet eens wie ik bedoel?’

‘Het punt is,’ zegt hij terwijl hij verwoed in zijn steak snijdt, ‘dat ik mijn aandacht niet wil laten afleiden van deze zalige steak. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zo lekker heb gegeten, als ik dat ooit al heb gedaan.’

‘Toe, schat, kijk nou even,’ zeg ik terwijl ik zijn hand aanraak.

Zuchtend werpt hij een nonchalante, vluchtige blik naar het tafeltje onder mijn toeziend oog.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Sorry, ik heb geen flauw idee.’

‘Ah!’ zeg ik, alsof ik het me nu pas herinner. ‘Zij speelde in die film over die oceaanstomer. In een van de scènes had ze zich verkleed als een van de officieren om aan de aandacht te ontsnappen…’

Iedere man in de bioscoop was opgeveerd zodra ze in die marinebroek verscheen, en dat strakke jasje met wijkende gouden knopen en epauletten.

‘O ja?’ zegt hij onverschillig. ‘Al die platinablonde types lijken op elkaar, wat mij betreft. Net Jean Harlow, vind je niet?’

‘Je moet ten minste toegeven dat ze er prachtig uitziet,’ zeg ik.

‘Als je van dat type houdt,’ zegt hij. ‘Ik heb een andere smaak.’

Daarmee bedoelt hij dat hij van verfijndere types houdt en dat is een compliment aan mijn adres. Maar vreemd genoeg krijg ik juist de neiging om dat steakmes van hem af te pakken en hem ermee te lijf te gaan.

‘Ik vraag me af wat ze op zo’n afgelegen plaats moet,’ zeg ik. ‘Het lijkt me zo’n vreemde plek voor een Hollywoodster. Zouden ze hier een film opnemen? O! Misschien wel net als die skiscène met Gregory Peck en Ingrid Bergman!’

‘Het kan me echt niet schelen,’ zegt hij, deze keer op dreigende toon. ‘Je begint me te vervelen, Catherine.’

Ik doe er het zwijgen toe. Ik weet wel beter dan nu iets te zeggen.

Hij snuift de lucht op. ‘Ik ruik sigarettenrook.’

‘O?’ zeg ik zo onbezorgd mogelijk. ‘Er wordt hierbeneden ook zoveel gerookt. Kijk die man daar maar eens.’

‘Die rookt een pijp,’ zegt Anthony met een lichte dreiging in zijn stem. ‘Ik ruik geen pijp. Ik ruik kruidnagelsigaretten.’

Gelukkig worden we afgeleid doordat de borden worden weggehaald en het dessert wordt gebracht: een heerlijk uitziend gebakje met een karamelkleurige laag erop.

‘Nusstorte,’ zegt de ober zwierig.

Ik heb direct door wat het probleem is wanneer ik naar mijn man kijk. Als het toetje voor zijn neus wordt gezet, begint hij te hijgen en te hoesten – deze keer écht.

‘Wilt u dat alstublieft weer meenemen,’ zeg ik.

De ober blijft wat verward bij de tafel staan. ‘Maar dit is speciaal besteld.’

Mensen beginnen zich naar ons om te draaien om naar Anthony te kijken, die zijn servet stevig tegen zijn gezicht gedrukt houdt.

‘Wie heeft dit besteld?’ vraag ik. ‘Wie heeft dit gedaan?’

De ober staat er verward, verbaasd en beschaamd bij. ‘Het spijt me, madame, ik weet niet…’

‘Haal het alstublieft weg,’ herhaal ik.

De ober maakt zich met het ongewilde taartje uit de voeten.

Anthony haalt de servet van zijn gezicht. Glimlachend houdt hij zijn hand omhoog. ‘Het gaat al weer hoor, mensen!’ zegt hij wat hees.

De andere gasten gaan weer door met eten.

‘Schat,’ zeg ik, ‘wat was dat voor duistere toestand? Wie doet er nou zoiets?’ Anthony houdt zijn allergie strikt geheim. Zijn manke tred is één

ding – dat ziet er tenminste heldhaftig uit – maar dit is een heel ander soort belemmering, iets wat heren uit een zekere kring mogelijk als een zwakke plek zouden beschouwen. Daarom vraag ik hem heel zachtjes: ‘Wie kan er nou van je… probleem afweten?’

‘Het is vast gewoon een domme fout,’ zegt Anthony.

Plotseling haast iemand zich naar ons tafeltje toe. Het is de jongeman die ik op het terras had gezien.

‘O,’ zeg ik dan. ‘Nee. Nee, ga weg.’

Anthony bekijkt de man van top tot teen. ‘Kan ik iets voor u doen?’ zegt hij. Maar zijn ogen zeggen: ik hoop dat je een bijzonder goede reden hebt om hier te zijn.

‘Ik moet u spreken,’ zegt de jongeman, alsof hij en Anthony elkaar al kennen. ‘Alstublieft. Ik heb het eerder al geprobeerd…’ Hij kijkt me aan.

Anthony op zijn beurt kijkt vragend naar mij. Dan lacht hij, maar meer als een beest dat zijn tanden laat zien. De jongeman lijkt even op het verkeerde been gezet en doet een stap terug. Dan lijkt hij zich te herpakken en beweegt weer naar voren. Net als hij zijn mond opendoet om iets te zeggen, is Anthony hem voor.

‘Zoals u ziet zitten mijn vrouw en ik aan het diner,’ zegt hij. ‘Dit is niet bepaald een geschikt moment.’

‘Maar…’

Anthony staat op uit zijn stoel. ‘We moeten bovendien weg, nietwaar, Catherine?’

Hij legt zijn hand stevig tegen mijn onderrug en leidt me mee. Je zou het niet zeggen als je zijn gezicht ziet, maar hij is erg boos. Het enige waaraan je dat zou kunnen afleiden, is het feit dat hij vergeet mank te lopen.

‘Dat is vast een rooie,’ mompelt hij als we aan de andere kant van de eetzaal zijn. ‘Je hoeft maar naar zijn kleren en die gestoorde blik in zijn ogen te kijken om dat te weten. God mag weten hoe hij hier is binnengekomen. Je kunt er maar beter geen aandacht aan schenken. Je laat je tenslotte ook niet in met een hondsdolle hond.’

Een halfjaar geleden was mijn man in zijn auto beschoten door een communistische gek terwijl hij door de straten van Londen werd gereden. ‘In de oorlog heb ik wel gevaarlijker dingen meegemaakt,’ had Anthony later gezegd om het voorval af te doen. Maar ik vermoed dat het hem meer

heeft dwarsgezeten dan hij wil toegeven. Sindsdien verschijnt hij minder vaak in het openbaar… en soms schreeuwt hij in zijn slaap.

Terwijl we de zaal verlaten, kijk ik achterom. De jongeman staat nog steeds naar ons te kijken, met zijn lippen grimmig op elkaar geklemd. Dan brengt hij zijn hand omhoog en wijst op de rug van mijn man, bijna als een pistool.

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

Om tien uur wordt er op de deur geklopt. Bij wijze van heerlijk avondmaal heb ik een blik sardientjes leeggegeten. Ik kan het me niet veroorloven om iedere avond in de eetzaal te eten (of ook maar één avond, eerlijk gezegd), dus heb ik wat blikjes meegesmokkeld in mijn bagage. Het is ook mijn gebruikelijke kost in mijn armoedige onderkomen in Bermondsey. Hoe heeft het ooit zover kunnen komen? Ik ben toch een grammar-schooljongen uit de middenklasse... zo ongeveer dan. Gelukkig is mijn arme oude pa al dood, anders zou hij sterven van schaamte. Hij heeft zich te barsten gewerkt om mij een goede opleiding te kunnen geven. Wat was hij trots dat zijn jongen Latijn leerde!

Weer wordt er geklopt.

Ik laat Narracott binnen. ‘Gaat het, ouwe jongen?’ vraag ik terwijl ik de deur dichtdoe. ‘Je klinkt benauwd…’

‘Het gaat prima,’ snauwt hij me toe. Hij trekt een gezicht. ‘Het stinkt hier. Het lijkt wel… kattenvoer.’ Dan bekijkt hij me eens goed. ‘Die manchetten, man.’

‘Wat is daarmee?’

‘Die zijn helemaal vies en… gerafeld, zie ik dat nou goed? Had je nou echt niet één nieuw overhemd kunnen kopen? In hemelsnaam! Ik had gedacht dat je als sjacheraar wel wat netter voor de dag zou kunnen komen.’

Ik stoor me aan die term, maar uiteindelijk komt het daar wel op neer: dat is wat er van me geworden is. Iemand die af en toe een vervalst flesje parfum vent in een nachtclub, of sigaretten op het station. Ergens onderweg ben ik tussen wal en schip geraakt… na de oorlog kon ik nergens mijn draai

vinden. En zoals ik al zei, heb ik niet het goeie gezicht, zelfs niet voor het verhandelen van rommel van de zwarte markt. Dat oor helpt natuurlijk niet mee. De vrouwen in de clubs lopen altijd met een grote boog om me heen. Mannen lopen naar het andere eind van het perron. Of het nog niet erg genoeg was, heb ik me in de schulden gestoken om dat spul te verkrijgen, en nu kan ik het nergens kwijt.

‘Loop je nou te kniezen, Crane?’

De stem van Narracott haalt me uit mijn gedachten.

‘Heb ik je gevoelens gekwetst?’

Met een lichte schok kijk ik hem aan. Hij heeft bijna net zo’n hekel aan mij als ik aan hem, en dat is wat ons bindt. Ik voel me als een blok aan zijn been. Als zijn lelijke, sjofele schaduw.

‘Je was niet bij het diner,’ zegt hij met lijzige stem.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zeg ik. ‘Ik kan het me nauwelijks veroorloven om hier te logeren.’

‘Ah,’ zegt hij. ‘Maar je gaat vanavond wel naar het casino, toch? Om het beetje wat er over is te vergokken met baccarat?’

‘Het is heus niet chiquer om het op de Londense beurs te vergokken,’ bijt ik terug. ‘Of aan vrouwen uit te geven.’

‘Hoor ik daar een zweempje jaloezie, Crane?’

‘Dat dacht ik niet. Jij zit hier tegelijk met je vrouw en je minnares opgescheept. En ik heb je ooit horen snoeven over al die meiden die je achter de hand had… die paar sletten die je in het verleden “in de problemen” had gebracht.’

‘Ja, en dat heb ik allemaal geregeld. Ik heb betaald voor mijn zonden. Wat zakgeld ertegenaan gooien, en klaar is Kees. Jij daarentegen… volgens mij heb jij je schulden nooit afbetaald, of wel? Nou, nu krijg je de kans om dat wél te doen, als je tenminste niets stoms uithaalt.’ Hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Waarom kijk je zo? Je krijgt toch geen koudwatervrees?’

‘Ik ben echt de wanhoop nabij, maar ik denk steeds… denk je echt dat we dit moeten doen?’

‘Wat bedoel je nou, Crane?’ Zijn stem klinkt vervaarlijk.

‘Ik bedoel… ik denk steeds dat er op de een of andere manier een eh… vloek op dat spul rust.’

Lange seconden tikken voorbij voordat hij eindelijk antwoord geeft, met alle hoon die hij kan oproepen. ‘Een vlóék?’

‘Ja. Vanwege de manier waarop het… verkregen is.’

‘Ha!’ Een korte, humorloze uitstoot. ‘Ik kan me anders niet herinneren dat je die avond zulke gewetensbezwaren had. Ik dacht niet dat je het in je had. Maar het was natuurlijk absoluut nodig. Zie het maar zo,’ zegt hij dan. ‘Dat dít een gok was die voor ons allebei positief uitviel.’

‘Ik snap niet dat je er op zo’n manier over kunt praten.’

‘Jij bent hier anders ook,’ sist hij vals. ‘Toch? Wat had je ooit zonder mij gemoeten? Zonder mij was je dood geweest, zo is het nu eenmaal. Dan zou je ergens in een afgelegen hoek in Europa liggen weg te rotten.’

‘Je hebt op me geschoten,’ sis ik terug.

‘In godsnaam, man! Dat is meer dan vijf jaar geleden. Je doet net of het gisteren gebeurd is.’

‘Zoiets vergeet je je hele leven niet. Je eigen vriend die je in je hoofd schiet. Hoe moet ik je daarna ooit nog vertrouwen?’

Elke keer als ik in de spiegel kijk, dan zie ik het. Ik voel het ook; die witgloeiende pijn van de kogel. Ik zal het nooit vergeten. Hij waarschuwde me pas toen alles al voorbij was.

‘Ik schoot niet in je hoofd,’ zegt hij. ‘Doe niet zo dramatisch. Het was je oor.’

‘En dat zit vast aan mijn…’

‘Het moest nu eenmaal gebeuren,’ onderbreekt hij me. ‘Ik heb ook op mezelf geschoten!’

‘Jij bent een kleine teen kwijtgeraakt. Weinig kans dat je in de buurt van je voet iets vitaals raakt.’

Maar dat belet hem niet er alles uit te halen wat erin zit, met die absurde manke tred waarmee hij zoveel kiezers op zijn hand heeft gekregen. Dat heeft hij slim bekeken: een esthetischer verwonding is er niet. In tegenstelling tot al die arme jongens van wie het halve gezicht aan flarden is geschoten of die hele ledematen zijn verloren. Nee, hij is de nobele strijder, gehavend maar niet verslagen. Een kleine, voortdurende herinnering aan

zijn heldendom, zijn opoffering. Het zou me eerlijk gezegd niets verbazen als hij helemaal geen last meer heeft van die wond.

‘En ondertussen,’ vervolg ik, ‘had je mij op een haar na doodgeschoten.’

‘Goeie genade, Crane, wat is dat voor uitdrukking op je gezicht? Wil ik weten wat je denkt?’

‘Soms wou ik dat je me inderdaad had doodgeschoten,’ zeg ik.

Hij rolt met zijn ogen. ‘Wat krijgen we nou weer?’

Ik doe de balkondeuren open. Kijk neer op de sneeuw. En vraag me terloops af of een val van deze hoogte dodelijk zou zijn. ‘Ik denk elke dag aan wat we hebben gedaan. Sinds ik hier ben, heb ik al een paar keer overwogen om van dit balkon te springen…’ Mijn stem klinkt steeds harder, en inmiddels schreeuw ik het bijna uit. ‘De s-pil. Die ze ons gaven. Ik heb hem nog steeds.’

‘In godsnaam, man,’ zegt hij boos, terwijl de as van zijn sigaret in het rond vliegt, ‘waar héb je het over?’

‘Ik ben nog niet klaar. Iedere dag haal ik ’m tevoorschijn. Dan kijk ik ernaar en denk ik: het was beter geweest als ik ’m toen had ingenomen. Als jij de jouwe had ingenomen, precies zoals de bedoeling was in die omstandigheden. En elke dag vraag ik me af of het niet beter zou zijn als ik ’m innam. Nú innam.’

Hij loopt achter me aan het balkon op.

‘Waarom zou je zoiets zieks zeggen? En praat verdomme niet zo hard.’

Ik ga inderdaad een fractie zachter praten, maar ik vind het veel te leuk om hem zo te zien zweten. ‘En waar ik maar niet bij kan, is dat ik iedere dag wakker word met dat verpletterende gevoel van schuld en afschuw, en dat jij wakker wordt met het idee dat jij precies bent wat het land nodig heeft. Houdt het je dan niet wakker ’s nachts? Jij bent tenslotte net zo schuldig als ik. Meer nog, zelfs…’

Opeens grijpt hij me bij mijn kraag. Alle charme is verdwenen en ik zie de dodelijke genadeloosheid die zo vlak onder de oppervlakte ligt: als een granieten klif verscholen onder een vers laagje sneeuw. Hoewel ik van het bestaan afweet, is het nog steeds een schok als ik ermee word geconfronteerd. Hij sleurt me hardhandig de kamer in en gooit de balkondeuren dicht.

‘Het lijkt me verstandig,’ zegt hij dreigend, terwijl het speeksel tegen mijn wangen spat, ‘als je je mond houdt. Je doet mee of je doet niet mee, Crane, wat wordt het? Op dit moment sta je me vooral in de weg… en dat kan ik niet gebruiken.’ Hij gunt me een honend lachje. ‘Je bent veel te schijterig om jezelf van kant te maken. Nee, als je het echt had gemeend, had je het allang gedaan. Jij wilt dat spul net zo graag als ik, en dat weet je donders goed.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Mrs Bantry, Miss Marple en ik zitten met z’n drieën te bridgen in de bibliotheek, die aan de noordzijde van het hotel ligt. De boekenkasten reiken van de vloer tot aan het plafond en de donkere ruggen van de oude boeken glanzen in het warme licht van het haardvuur. Voor de haard liggen een terriër en een setter naast elkaar te snurken, wat de ruimte iets huiselijks geeft, alsof je je in een prachtig ingericht privéhuis bevindt. Afgezien van het knetteren van de haard zijn er alleen zachte geluiden om ons heen: fluisterende stemmen, bladzijden die langzaam worden omgeslagen, kaarten die worden gelegd.

Overdag bieden de ramen van de bibliotheek uitzicht op het stadje beneden in het dal, achter de richel waar al die dikke, donkere sparren staan. Nu zie ik alleen de takken van de bomen die af en toe zilver glanzen wanneer de maan door de wolken heen schijnt.

‘Diana speelt fantastisch,’ zegt Mrs Bantry. ‘Ze kan zelfs tegen jou op, Jane.’ Ze glimlacht naar me. ‘Naast de geweldige manier waarop ze mijn zaken op orde houdt, is het ook erg fijn om iemand te hebben om af en toe een spelletje mee te doen.’ Ze laat haar stem zakken. ‘Bovendien kan ze beter tegen haar verlies dan die meneer. Hij ziet eruit alsof hij ernstig in het nauw zit!’

Als we haar blik volgen, zien we de jongeman over wie ze het heeft met hangende schouders over de kaarten gebogen zitten die hij op de tafel heeft gegooid. Ik zie hem zijn bril afnemen en in zijn ogen wrijven, het toonbeeld van ellende.

‘Ik denk dat hij om geld speelde,’ zegt Miss Marple een tikje afkeurend. ‘En als ik me niet vergis, zit die jongeman hier al de hele middag. O!’

Ze kijkt omhoog als er een andere man – het kolonelstype – langs ons heen naar het raam toe beent om dat open te zetten.

‘Het is hier bloedheet,’ roept hij uit.

‘Hij heeft gelijk,’ zegt Miss Marple. ‘Het is ook de vraag of het wel nodig is om dríé haardvuren in deze ruimte te hebben.’

We zetten ons spel voort als er een stem van buiten klinkt. Van boven ons, als ik me niet vergis. Stemmen sijpelen met de vrieskou door het open raam naar binnen.

‘… al een paar keer overwogen om van dit balkon te springen. De s-pil. Die ze ons gaven. Ik heb hem nog steeds.’

Iets van een kreet. Dan een andere stem, niet verstaanbaar, en dan:

‘… elke dag vraag ik me af of het niet beter zou zijn als ik ’m innam. Nú innam.’

Er zitten minstens twintig gasten in deze ruimte, maar alle stemmen sterven op slag weg.

Ik zie gasten die elkaar met opgetrokken wenkbrauwen aankijken. Mompelend wordt er her en der wat gezegd. Sommigen lijken het vervelend te vinden dat ze ongewild dit gesprek moeten aanhoren, anderen lijken zich erom te verheugen. Ik kijk naar Miss Marple tegenover me en zij zit er opvallend stil bij, met haar kaarten in de hand maar met haar hoofd een beetje scheef en een glans in haar ogen als die van een merel die de bewegingen van een worm volgt.

‘Een s-pil,’ zegt Mrs Bantry. ‘Wat is dat? Diana, weet jij dat?’

‘Ik denk dat dat een suïcidepil is,’ antwoord ik. ‘In de oorlog hoorde je daar veel over. Cyanide.’

Miss Marple schudt haar hoofd. ‘Erg akelig. En om daar zo hard over te schreeuwen, zodat iedereen het kan horen. De rest van het gesprek was gedempt. Ze moeten voor dat stukje van het gesprek het balkon op zijn gegaan, denk ik. En dat leidt weer tot de gedachte…’

‘Wat?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Tja, als iemand ergens heel hard over praat, vraag ik me af of diegene niet gehoord wíl worden.’

Ze doet er het zwijgen toe en lijkt in haar eigen gedachten te verzinken.

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

Ik heb het prachtige bad onder de ramen vol laten lopen. Vanaf hier kan ik de hoogste piek van de berg zien, die zilverachtig glimt in het maanlicht, en als je vanaf daar deze kant op zou kijken, zou je waarschijnlijk mij hier naakt zien staan terwijl ik mijn badjas op de grond laat vallen, in het bad stap en – oeps! – daar gaat de helft van mijn martini. Nou ja. Daar heb ik nog veel meer van. Toch lik ik de druppels drank van mijn onderarm.

Soms kan ik de knop maar moeilijk omzetten, snap je? De seks. Dat showgirlgedoe. Die rol speel ik al zo lang. En als ik dan helemaal in m'n uppie ben en me realiseer dat er niemand is die het baken ziet dat ik uitstraal – hoppa, va-va-voom, kom maar op, jongens! – en weet dat ik haar kan uitschakelen, ben ik bang dat er zonder haar niets van me overblijft. Dat er alleen nog een schaduw achter al dat licht zit. Wie was ik voor Sylvia Sinclair? Wás ik eigenlijk wel iemand? Ik kan het me echt niet altijd herinneren. Sylvia is in ieder geval niet de naam die me als kind is gegeven, dat kan ik je wel vertellen.

De martini's helpen natuurlijk niet… dat herinneren, bedoel ik. En ook niet dat heerlijke, zalige, sprankelende oppeppoedertje dat ik in mijn zilveren opklapspiegeltje bewaar. Tegelijkertijd zijn dat de enige twee dingen die me de afgelopen jaren enigszins op de been hebben gehouden. Ik heb de ramen opengegooid om de zuivere koude berglucht binnen te laten, het soort lucht dat ik al sinds ik klein was niet meer heb geroken. Ik ril even van de kou en ook van die plotselinge kick wanneer het spul dat ik heb ingenomen – witter en fijner dan alle poedersneeuw buiten – begint te werken. En me het gevoel geeft dat ik leef.

Net als deze martini. Ik neem nog een teug. Die zijdezachte ziltheid ervan: seks in vloeibare vorm. Nee, joh, veel beter nog. Beter dan gemiddeld. Hoewel ik de laatste tijd geen klagen heb.

Ik laat me in het bad zakken onder de geurende bubbels zonder nog een druppel van mijn martini te knoeien. Precies op tijd: er wordt op de deur geklopt.

‘Ik zit in bad!’ roep ik.

Alles wat ik eigenlijk ooit heb bereikt of gekregen ging noodzakelijkerwijs via mannen. Zo ben ik hier terechtgekomen. Of daar, want daar was het toch iets beter dan hier. De laatste tijd is er sprake van een kleine terugval. Mannen zijn degenen die de macht hebben in deze wereld. Het waren allemaal pooiers of hoerenlopers, soms een beetje van allebei, en dat heeft me geen windeieren gelegd. Ik had het spul, zij kochten en verkochten. Tot het spul de houdbaarheidsdatum naderde. En oei-oei-oei, er is niets zo erg als de minachting van een man voor een vrouw die hij niet meer aantrekkelijk vindt.

Dus de laatste jaren is het allemaal wat penibeler. Nieuwe lichting dames, klok die doortikt, bankrekening richting rood. Dat zou je niet zeggen natuurlijk, met deze suite in de Alpen en de vintage champagne in de ijsemmer op het dressoir (daar was ik aan begonnen vóór de martini’s). Gelukkig ben ik erg goed in het spelen van deze rol. Het punt is dat die op een gegeven moment is uitgespeeld, op alle fronten. Maar nu ben ik gered. Door verliefd te worden, dat is toch niet te geloven? Daardoor is alles anders geworden. Ik zie licht aan het eind van de tunnel.

Precies op dat moment doet Anthony de deur open en loopt naar binnen. Op het moment dat hij me ziet, stralend en schitterend in de badkuip, zie ik zijn mond openvallen.

‘Hoe kom jij nou aan een sleutel?’ vraag ik gemaakt geschokt. (Ik had ze gezegd dat ze hem er een moesten geven als hij erom vroeg. Ze weten vast dat hij hier met zijn vrouw is, maar in dit soort chique hotels zijn ze altijd erg discreet.) Ik glimlach, zodat hij weet dat ik hem plaag. Hij lacht niet terug. In plaats daarvan doet hij de deur dicht en loopt naar me toe.

‘Wat dóé je hier verdomme, Sylvia?’ sist hij naar me.

‘Ik vroeg me al af wanneer je zou komen, schatje,’ zeg ik, met mijn kin steunend op mijn hand. ‘Ik zit hier maar te wachten. Heb je haar al

ingestopt? Ik heb gehoord dat kinderen erg gauw moe worden op grote hoogten.'

Hij fronst zijn wenkbrauwen. 'Sylvia –'

'Sorry,' onderbreek ik hem. 'Dat is stout van me. Maar ik ben zó blij dat ik je zie. Kom eens even hier,' zeg ik met lage, fluwelen stem, 'dan kun je de delen wassen waar ik niet bij kan.' Grappig: ik zie een trekje van afkeer. Dat zal zijn opvoeding wel zijn. Ook al verlangt hij naar me, ik vervul hem ook met afschuw. Vrouwen van goede komaf – dames – praten niet zoals ik. Zijn vrouw in ieder geval niet, dat weet ik zeker. Maar als hij alleen netjes en beleefd aangesproken wenste te worden, zou hij niet hier zijn, of wel?

'Ik heb je nog zo gezegd dat je niet moest komen,' zegt hij. 'Ik heb gezegd dat de plannen gewijzigd waren, dat het geen goed idee was.'

Ik haal mijn schouders op en laat me weer achterover glijden. 'Dat bericht heb ik niet gehad, echt waar niet. Komt natuurlijk door al dat reizen. Ik zit altijd overal, schatje.' Ik trek een pruillip. 'En dit leek me zó'n prachtige plek. Mag een meisje als ik dan geen vakantie? Ik werk er zo hard voor.' Eigenlijk heb ik de laatste tijd helemaal niet zo hard gewerkt. Ik word nu vooral gevraagd voor moederrollen, en die heb ik tot nu toe geweigerd. Zodra je daaraan begint, kun je je net zo goed meteen bij de uitgerangeerde Hollywoodheksen vervoegen.

'Ik heb je een aantal berichten gestuurd dat ik onverwacht mijn vrouw moest meenemen.'

'Ah ja,' zeg ik. 'Het vrouwtje. Lief ding, hoor. Dus dat is het type echtgenote waar jij voor valt. Ik had het kunnen raden. De onschuld zelve. Maar ik…' Ik laat mijn lippen een stukje uiteen wijken, '… ben het tegenovergestelde. Ik ben zo verdorven als maar kan.' Niemand heeft me ooit gevraagd om subtiel te zijn, en dat is maar goed ook, want het is niet mijn sterkste kant. Om mijn woorden nog eens kracht bij te zetten glijd ik net genoeg omhoog uit de bubbels om hem eraan te herinneren wat hij mist.

Ik kan het nog steeds, toch? Ik ben net dat schilderij van de godin die uit de golven oprijst, hoewel ik je kan verzekeren dat dat tengere ding geen 90-60-90 is. De belichaming van seks, zo noemen de kranten mij. En die critici (de meesten, tenminste) hebben me nog niet eens in levenden lijve meegemaakt.

‘Wat ik zo interessant vind,’ zeg ik zwoel, ‘is om te zien dat jouw smaak in echtgenotes zo afwijkt van je smaak in minnaressen.’

‘Hou op.’ Zijn mond vormt een strakke streep. Een heel wrede mond wanneer die niet glimlacht, en die strak gebeeldhouwde kin met dat kuiltje maakt het er niet beter op.

‘Wat, schatje? Ik meen het serieus. Ze is echt net een tengere English rose. Zo een die een seizoen lang mooi bloeit en dan verlept.’

Ik kan me die stem aan de andere kant van de lijn nog herinneren, toen ik onlangs zijn appartement belde. Die keurig afgeknepen Britse klanken, de stijve woorden: ‘Mag ik vragen wie er belt?’ Ze liet geen steek vallen. Niet in eerste instantie. Maar zodra ze mijn stem hoorde, wist ze precies wie en wat ik was. En ik zag haar meteen voor me, tot aan de parelknopjes in haar oren. Ik zweer je dat ik kon hóren dat ze een brunette was. Tenger en keurig. Mijn absolute tegenpool.

‘Hé,’ zeg ik poeslief, ‘ik heb een idee. Waarom kom je er ook niet in? Dan was ik die frons van je voorhoofd.’

‘Ik wil dat je weggaat, Sylvia,’ zegt hij nu. ‘Ik betaal de rest van je rekening wel.’

Dat kan hij niet. Nu weet ik dat, maar in het begin wist ik dat natuurlijk nog niet. Toen overlaadde hij me met mooie dingen en vintage champagne en prachtige rode doosjes van Cartier. Tot daar langzaam verandering in kwam en ík degene was die de rekening moest betalen. En de glamour ten spijt ben ik niet rijk. Ik heb in de loop der tijd wel wat geld verdiend, maar ik weet ook heel goed hoe ik het moet uitgeven. Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ga nergens naartoe. Ik heb de afgelopen vier maanden staan blauwbekken op een set in de Cinecittà-studio’s, en ik heb deze vakantie verdiend.’

‘Ik… Ik betaal je wel. Je kunt het hier flink voor me verpesten.’ Hij probeert nu een zachtere aanpak. ‘Ik maak het heus goed met je, lieveling. Een weekendje Ritz…’

Ik trek mijn neus op. ‘Londen?’

‘Parijs! Net als vorig najaar. Weet je nog, Sylvia... door de Tuilerieën slenteren –’

‘Sorry, schat, dat klinkt allemaal heerlijk, maar dat betekent niet dat ik hier eerder vertrek.’

In een oogwenk is zijn venijn weer terug. ‘Als ik jou was zou ik oppassen, Sylvia. Een man heeft het recht zijn positie te beschermen.’

‘En wat bedoel je daar precies mee? Die avond in het Carlyle, beschermde je je “positie” toen ook? Ik durf te wedden dat je vrouwtje nooit aanbiedt om je te li –’

Hij onderbreekt me. ‘Doe in godsnaam niet zo ordinair, Sylvia.’

‘Maar dat ben ik nu eenmaal, schatje. Dat weet je toch? En ík weet dat dat precies is wat jij leuk vindt. Je klaagt er nooit over dat ik ordinair ben als jij er baat bij hebt!’ Ik glimlach naar hem. ‘Misschien is het maar goed dat ze hier is,’ zeg ik dan. ‘Dan kunnen we het eindelijk eens op de spits drijven.’

Hij staart me aan. ‘Waar héb je het over?’ zegt hij met een stem die net zo koud is als het ijs in de champagnekoeler. ‘Hoe bedoel je “het op de spits drijven”? Je zou bijna denken dat je je verstand hebt verloren, maar dat kan natuurlijk niet…’

Ik begin hier onderhand een beetje van te genieten. Dat ik een keer de overhand heb. Want die heb ik nog nooit gehad, zelfs niet toen ik op het toppunt van mijn carrière was. ‘Ik bedoel alleen dat het misschien zo heeft moeten zijn. Dat het misschien tijd is dat het allemaal uitkomt. Ik hou van je, schatje. We zouden eindelijk samen kunnen zijn, niet meer stiekem hoeven doen…’

Het lijkt wel of zijn ogen donkerder zijn geworden, of ze letterlijk van kleur zijn veranderd. ‘Doe niet zo achterlijk, Sylvia, in jezusnaam.’

‘Maar…’

‘Denk je echt dat het stemmend publiek daarop zit te wachten? De staatsman en de showgirl?’

De showgirl. Bah. Maar ik snap het wel. Uiteraard snap ik het, ik ben niet naïef. Ik ben alleen gekomen waar ik ben omdat ik weet hoe het spelletje gespeeld wordt. Toch is het soms leuk – of nee, leuk is niet het goede woord… eerder bevredigend, net als het openprikken van een puist – om hem op deze manier te stangen. Hij denkt dat hij alle macht heeft. Soms is het fijn om hem eraan te herinneren dat ik zijn leven totaal overhoop zou kunnen halen.

‘Niets in het leven staat vast, schatje,’ zeg ik. ‘Zelfs het huwelijk niet. Zelfs jóúw huwelijk niet.’

Hij stoot een humorloze lach uit. ‘Ik krijg hier een beetje genoeg van. Je begint me te vervelen, en ik heb al een vrouw die me verveelt. Jij hoort een andere rol te spelen. Jij hoort me te vermaken, lieve schat. Je bent een geisha, mijn liefje, een courtisane. Je bent een twintigste-eeuwse Moll Flanders.’

Ik pak de zware kristallen asbak die op de rand van het bad staat en weeg hem in mijn hand als een honkballer. Mijn eerste man was werper en zo vrijde hij ook: altijd hard en snel en in de volle verwachting met de eerste worp doel te raken. En aan het eind verwachtte hij ook een daverend applaus. Maar goed. Weet je wat? Die asbak voelt goed in mijn hand. Machtig. Ik voel de alcohol door me heen stromen, vermengd met het witte spul. Het voelt heerlijk, echt waar. En tegelijk gevaarlijk. Zelfs ík weet niet wat ik nu ga doen.

En plotseling weet ik het wel, een fractie van een seconde voordat ik het ding naar hem toe gooi. Ook dat voelt fijn. Soms denk ik niet na voordat ik iets doe. Net als die ene keer dat ik Bogie tijdens een screentest daadwerkelijk een klap verkocht en ik dacht dat ik meteen mijn boeltje kon pakken. Tot hij begon te lachen, en die film, die vonk tussen ons, was wat mijn filmcarrière in vuur en vlam zette.

De asbak lijkt uren door de lucht te suizen voordat hij tegen de muur aan knalt, een kleine meter naast Tony’s hoofd. Een seconde of wat staart hij me alleen verdwaasd aan, met zijn mond geopend als een koikarper en in zijn ogen een wezenloze blik en hij is veel, deze man, maar zeker niet wezenloos. Dan vertrekt zijn gezicht en denk ik even dat hij ook gaat lachen, net als Bogie toen. Ik heb dat ding tenslotte niet naar hem gemikt. Ik denk: hij ziet de lol er ook van in. Maar dan zie ik: het is geen lach. Het is een sneer. Voor ik het weet vormt zijn schaduw een schild boven de bubbels op mijn buik en ben ik plotseling onder water. Dan zitten al die heerlijk geurende bubbels in mijn mond, mijn neus, in mijn ogen en ik probeer te schreeuwen maar daardoor krijg ik alleen maar meer water binnen. Hij klemt zijn hand rond mijn hals, dwingt me naar beneden. En dit, dít is precies het punt met mannen. Zelfs de kleinsten (en daar is hij er niet een van) zijn zo beangstigend sterk. Zoveel sterker dan ik. En vaak enorm gewelddadig.

Ik probeer me aan de badrand vast te grijpen. Terwijl ik het laatste beetje lucht uit mijn longen voel glippen zie ik alles helder voor me: de krantenkoppen, de roddels. Ik weet hoe dit gaat aflopen. Hij verdrinkt me, en het enige wat ze misschien ooit zullen vinden is dat witte poedertje op de commode en het lege martiniglas en dan denken ze dat ik gewoon het zoveelste domme sterretje was dat niet zonder de roem kon en zichzelf van kant maakte.

Dit is het dan. Dit is hoe het afloopt…

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

Het gaat helemaal prima. Een beetje geluk aan de speeltafel, en al mijn problemen zijn verdwenen. Ik heb net zo'n vijfduizend pond gewonnen aan de vingt-et-un-tafel. Ik, ja, de minkukel, de sukkel, de idioot. En het casino van St Celeste is de mooiste plek die ik ooit heb gezien. Het kleurrijke draaien van de roulettewielen, de torens van bonte fiches, het glanzende gouden beslag. Moet je mij horen… vijfduizend pond en ik ben gelijk een dichter! Ik weet nog dat ik als kleine jongen rond kerst mijn neus tegen de etalageruit van Fortnum & Mason drukte om naar al dat feestelijks te staren, met de vurige wens dat ik door het raam kon vliegen en neerdalen in dat glorieuze Neverland. Nu ben ik er dan echt. Eindelijk.

Normaal doe ik niet aan gokken. Ik heb altijd geweten dat ik niet voor geluk in de wieg ben gelegd. Maar vanavond was het een laatste poging waard om mezelf uit deze situatie te bevrijden, en het is me gelukt!

Nu kan ik tegen hem zeggen dat ik het niet doe. Dat hij me er niet toe kan dwingen. Dat hij geen macht meer over me heeft en als hij het toch wil, hij het mooi zelf mag uitzoeken. De gedachte alleen voelt alsof iemand zijn zware laars van mijn nek haalt.

De mensen hier zijn ook mooi, die verzamelde gezichten als een hemelse schare rond de tafel. Het knappe gezicht van de jonge, grijzende man naast me irriteert me een stuk minder dan het normaal zou doen. De ketting van diamanten en robijnen van de dame tegenover me lijkt meer een stralende lach. Ik word omringd door warm, gouden licht alsof niets me meer kan gebeuren. Ik voel me als een god. Ik kan hier zomaar weglopen zonder ooit nog om te hoeven kijken. Ik kan Narracott vertellen dat ik het niet wil, dat

ik het niet nodig heb. Ik hoef nooit meer terug naar die duisternis, die verborgen plek, naar het bloed, de verschrikkingen en de schaamte…

Nee, niet aan denken. Blijf hier in de warmte, tussen de geparfumeerde lichamen. Voel de champagne door je aderen borrelen. Misschien nog een beetje? Om de duisternis voorgoed te verdrijven…

‘Champagne!’ roep ik uit. ‘Champagne voor de hele tafel. Ober! Ja, u bedoel ik… wat is de beste champagne die jullie hebben? Drie flessen, graag.’ Ze juichen allemaal, die mooie mensen. Ze kijken naar me alsof ze van me houden. Het is erg lang geleden dat iemand zo naar me keek – volgens mij was dat mijn moeder, toen ik klein was. Heeft er sindsdien eigenlijk wel iemand van me gehouden?

Kijk mij nou, ik word er sentimenteel van! En net op een moment dat dat niet handig is, want nú wordt alles anders. Ik wíst wel dat het een keer zou gebeuren. En dat wat ik allemaal heb meegemaakt, dat wat ik allemaal heb gedaan – al die dagen en al die wanhopige, gewelddadige acties – die doen er allemaal niet meer toe. Ik ben er klaar voor om deze schitterende gouden toekomst aan te gaan. Ik veeg de wankelende bergen met fiches naar me toe, zoveel dat het moeilijk is om ze bij elkaar te houden, dat ik ze nauwelijks allemaal kan vasthouden en een medewerker van het casino haast zich met een fluwelen blad naar me toe waarop ik ze kan vervoeren.

Ik zal ze naar de kassier brengen en ze inwisselen voor een stapel echte bankbiljetten. Vanaf hier zie ik hem al zitten in zijn glazen hok. Ik vraag me af hoeveel levens hier veranderd zijn met het klikken en snorren van zijn kassa.

Tegenover me aan tafel zit een jongeman die mijn blik opvangt. Wacht ’ns even. Hem heb ik eerder gezien. Is hij me hiernaartoe gevolgd?

Nee, Crane, doe niet zo paranoïde.

Ik kijk neer op het fluwelen blad. Eerlijk gezegd ziet die berg met fiches er helemaal niet zo… indrukwekkend uit. Nee. Zelfs als ik ze uitspreid, bedekken ze de oppervlakte niet helemaal. Er zitten grote leegtes tussen waar het fluweel tussendoor piept. Er zijn mensen die vanavond meer hebben gewonnen. Véél meer, misschien wel. Ja, hoor. Ik loop langs de roulettetafel, en daar zit een kerel die onderhand het dubbele heeft.

Nee, zeg ik tegen mezelf. Vijfduizend pond is een heleboel geld. Genoeg om je hele leven te veranderen. Wanneer heb ik voor het laatst zoveel geld

gehad? Stel je eens voor hoe dat voelt, al die biljetten in mijn portemonnee. Bij de gedachte alleen adem ik al vrijer.

Hoewel… een beetje meer zou best leuk zijn. Met een klein beetje extra zou ik écht van al mijn problemen af zijn. Is vijfduizend pond eigenlijk wel zoveel? Want uiteindelijk als ik mijn schulden eenmaal heb afbetaald, ben ik wel uit de brand, maar wie zegt dat die niet weer oplaait? Als ik wat meer had, zou ik pas echt veilig zijn. Sterker nog, dan zou ik mezelf een rijk man kunnen noemen.

Ik hoor het ratelen van het roulettewiel. En ik denk: als ik daar nu ga zitten, zou ik binnen luttele minuten mijn fortuin kunnen verdubbelen. Verdubbelen! Tienduizend pond. Moet je je voorstellen. Dat is pas écht geld.

Die derde fles champagne doet precies wat hij moet doen. Als ik niet aan de mogelijkheid denk dat ik kan verliezen, als ik die duistere gedachte niet heb, dan komt het wel goed. Door te denken aan verliezen, verlies je de moed, dus vooral niet denken…

Kijk maar eens hoe makkelijk het net was, met dat vingt-etun. Ik weet niet of ik tegenwoordig nog in God geloof, of dat ik dat ooit heb gedaan, maar vanavond word ik ergens door iemand toegelachen. Het zou bijna ondankbaar zijn om nu naar de kassier te gaan. Om de bittere, donkere kou in te lopen, terwijl hier zoveel warmte en energie en schoonheid is. Dan lijkt het net of ik opgeef. Het zou voelen als sterven, alsof ik vrijwillig mijn graf in stapte.

Dat idee leidt weer tot de gedachte aan de bevroren aarde en alles wat eronder begraven ligt…

Blijkbaar hebben mijn benen het besluit al genomen, want ik ben bijna bij de roulettetafel en er is ook zomaar een plek voor me vrij. Het heeft zo moeten zijn. De croupier kijkt me verwachtingsvol aan en glimlacht naar me. Die lui glimlachen nooit! Dat is een teken. Uit die glimlach maak ik een belofte op. Hij gunt het me ook. Hij is mijn vriend. Het komt allemaal goed, daar zal ik wel voor zorgen. Ik duw al mijn fiches over het groene laken naar voren.

Dan kijk ik op en zie ik dat de croupier niet meer lacht. Op zijn gezicht zie ik de vlakke maar licht bedroefde uitdrukking van een

begrafenisondernemer, van de Dood zelve, en angst vliegt me naar de keel. Maar het is te laat.

Het wiel draait.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

In het ochtendlicht ziet alles er anders uit. De vallei beneden ligt in een diepblauwe schaduw, maar hierboven verlicht de zon elk oppervlak. De sneeuw is van het sprankelendste wit, met als enige smetjes de sporen van zowel gehoefde als geklauwde nachtdieren.

Mrs Bantry had gezegd dat ze laat zou opstaan en op de kamer zou ontbijten, maar ik ben al een paar uur op en heb van de gelegenheid gebruikgemaakt om het hotel en de omgeving te bekijken. Ik heb de drie verdiepingen met slaapkamers en alle gemeenschappelijke ruimtes beneden gezien en weet nu hoe ze met elkaar in verbinding staan… Ik heb de verborgen rustieke bar achter de grote hotelbar ontdekt, de skikamer en de kluisjes onder het hotel, de afgesloten kelders met de (uitgebreide) wijnselectie en zelfs de kaaskelder, waar het Grand Alpine zijn eigen vacherin rijpt. Daarvóór had ik de twintig minuten naar de spa afgelegd en ook even een blik geworpen in de kleine, kale kapel naast het hotel waar de nonnen samenkomen. Nu ik weet waar alles ligt, kan ik me tijdens mijn verblijf nog efficiënter van mijn taken kwijten. Ik vind het prettig om overzicht te hebben; het geeft me een gevoel van orde en controle.

Het verse sneeuwlaagje knarst onder mijn laarzen terwijl ik naar het perron van het treintje loop. Ik ga naar het stadje om darjeeling te zoeken, Mrs Bantry's lievelingsthee, en ik ben vastbesloten om te slagen. Ik ben graag nuttig bezig en weet niet of ik me de afgelopen jaren wel echt nuttig heb gevoeld.

'Goedemorgen!'

Als ik me omdraai, zie ik Anthony en Catherine Narracott staan. Hij draagt hun ski's op zijn schouder en zijn haar glinstert roodgoud in de zon.

Hij ziet eruit als een held op een poster uit de oorlog, energiek en stoer, of op een advertentie voor Alpentoerisme. Hij heeft een dampende thermosfles in zijn hand. Zijn vrouw ziet eruit als een droom in haar getailleerde grijze wollen jasje, skibroek, een duifgrijze capuchon van kasjmier en een donkere vlinderbril tegen de zon. Ik verdenk haar ervan die bril ook te dragen als de zon niet schijnt. Ze heeft een sfinxachtige reserve over zich, iets als een ondoordringbaar schild. Ik vraag me af of haar man daar zelfs wel doorheen komt.

‘U gaat niet skiën?’ vraagt Anthony Narracott.

‘Nee,’ antwoord ik, en ik kijk hem aan. ‘Ik ga met het treintje naar beneden.’

Hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Heb ik u niet al eerder gezien?’ En dan zegt hij: ‘Ach ja, u bent hier met die twee oude dametjes, toch? Een kleindochter?’

‘Betaalde gezelschapsdame,’ zeg ik, en ik wacht tot zijn blik verandert en zijn achting zichtbaar daalt. Ik moet toegeven dat dat niet gebeurt.

‘Wat houdt dat precies in?’

‘O, allerlei klusjes opknappen, gezelschap houden, reisplannen uitstippelen, dat soort dingen. Thuis is het meer secretaressewerk en boek ik bijvoorbeeld reizen…’

‘Nobel werk!’ zegt hij.

Ik geloof niet dat hij het spottend bedoelt.

Dan kijkt hij me nog eens goed aan. ‘Mijn vrouw had gelijk. U bent inderdaad jonger dan ik dacht.’

‘O,’ zeg ik, want iets anders kan ik niet verzinnen. Wat moet je zeggen als een man een dergelijke opmerking maakt?

‘Ik hoop van harte dat u de kans krijgt om de pistes te betreden. Er is niets beters voor de ziel dan op een winterochtend met volle vaart door de dikke sneeuw te suizen. Bent u al eens eerder in de bergen geweest?’

‘Ja, maar niet lang,’ antwoord ik, ‘en daar was het heel anders.’ Ik gebaar naar het stille, luxe hotel.

Hij grinnikt. ‘Tja, er zijn niet veel plaatsen zoals deze.’ Hij wijst naar de camera rond mijn nek. ‘Een fotografe! Waarvan?’

‘Pardon?’

Hij lacht, maar in deze glimlach is van de charmante politicus geen spoor meer te bekennen. Het is een sluwe grijns, hij laat te veel tanden zien.

‘Wat fotografeert u zoal?’

‘Vooral landschappen. En wat wilde dieren.’

‘O. Wat voor wilde dieren zitten er dan op zo’n grote hoogte?

Ik maak mijn rug wat rechter. ‘Dat is precies wat ik wil ontdekken,’ zeg ik. ‘Gemzen, alpenmarmotten, bergkwartels, dat soort dieren.’

Hij knikt. ‘Erg intrigerend.’

‘Er schijnen hier ook wolven te zijn.’

Bij deze woorden zie ik zijn hele houding veranderen. Een roofdierachtige stilte. ‘Wat zei u daar?’

‘Wolven. Zeldzaam, maar er schijnen er toch nog een paar te zitten. Dat heb ik in een van de reisgidsen over dit gebied gelezen.’

‘Dat is ook wat.’ Hij grijnst theatraal. ‘Kijk dan maar goed uit als u alleen het bos in gaat.’

Ik vraag me af of hij het zo dreigend bedoelt als hij klinkt. Ondertussen staat zijn mooie vrouwtje maar te staan, alsof ze volledig losstaat van haar omgeving.

‘Dat zal ik zeker doen,’ zeg ik. ‘Dank u wel. Geniet van het skiën.’

‘Ja,’ zegt hij. ‘Kom, lieveling!’ En dan tegen mij: ‘Ik wil per se iedere dag met de eerste gondel.’

Samen lopen ze naar het kabelbaanstation. Ik vraag me af of ze weten dat ze gevolgd worden. Zo’n vijftig meter verderop zie ik een figuur met een ijsmuts op achter hen aan sluipen, met de bomen aan weerszijden van het pad als dekking. Het is de jongeman van de bridgetafel, realiseer ik me dan: het zandkleurige haar weliswaar verborgen onder een muts, maar ik herken de vieze bril eronder. Hij is zo gefixeerd op Mr en Mrs Narracott dat hij zich nauwelijks bewust lijkt van mijn aanwezigheid.

Dan klinkt er een hoorn en komt het bergtreintje tussen de lager gelegen bomen uit gereden. Enkele seconden later komt het tot stilstand langs het perron. Ik haast me naar de deur van de dichtstbijzijnde wagon en trek aan de handgreep. Eerst blijft die steken, maar dan gaat de deur met een zwaai open, abrupt en hard alsof er een grote last tegenaan leunt. Ik ben niet iemand die snel schrikt; ik denk dat iedereen die de oorlog heeft

meegemaakt wel een zekere immuniteit tegen gruwelen heeft opgebouwd. Maar ik kan een gilletje niet onderdrukken als er een mannenlichaam uit de wagon rolt, me omverwerpt en met een misselijkmakende, levenloze doffe klap op het perron neerkomt.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Een moment lang staar ik naar de doodstille gedaante die op zijn buik voor me op het perron ligt. In de stilte word ik me langzaam bewust van mijn paniekerige ademhaling.

Net als ik me afvraag of hij zich ooit nog zal verroeren, zie ik Bruno Crane in beweging komen en hij kreunt. Hij weet zich wankelend op zijn knieën te werken, waarbij hij zich ontvouwt met de sierlijkheid van een kapotte paraplu; zijn ogen kijken wazig en zijn neus begint te bloeden door de val uit de trein. Terwijl hij met horten en stoten overeind komt, struikelt hij voorover en hij moet zich aan mijn schouder vastklampen om niet om te vallen. Ik deins achteruit, nauwelijks in staat mijn walging te onderdrukken. Hij lijkt niet rechtop te kunnen staan en klapt weer dubbel, om vervolgens een heldere vloeistof over het besneeuwde perron uit te spugen. Een korte pauze, een harde boer… en dan geeft hij weer over.

Eindelijk gaat hij rechtop staan en veegt zijn mond af.

Eigenlijk moet ik instappen. Nu ik weet dat hij niet dood is, moet ik hem hier eigenlijk gewoon achterlaten. Maar ik blijf daar maar staan, als aan de grond genageld.

De cabine van de machinist gaat open en hij komt eruit. Die trein gaat voorlopig nergens heen. Ik weet niet wat ik moet doen: de wagon in vluchten of gefascineerd, voyeuristisch blijven toekijken.

Als hij eindelijk in staat is een woord uit te brengen, put hij zich uit in verontschuldigingen.

‘Ik heb de laatste trein omhoog gemist. Moest de nacht in het casino doorbrengen. Er zijn ergere plekken.’ Hij probeert te glimlachen, maar kijkt

als een zwaargewond dier. Hij ziet eruit als Prometheus, alsof er de hele nacht van zijn lever gevreten is. Ik zou bijna medelijden met hem krijgen.

Ik stap op de trein naar het stadje toe, de berg af. Eenmaal beneden heb ik het gevoel dat ik weer in de werkelijke wereld ben na een bezoek aan een betoverd rijk. Ademhalen lijkt hier ook wat makkelijker, en dat ligt volgens mij niet alleen aan het hoogteverschil.

In het stadje tref ik een vreemdsoortige verzameling winkels aan: de ene verkoopt houten koekoeksklokken, een aantal verkoopt religieuze accessoires, verschillende andere verkopen mutsen, handschoenen en sloffen van de pelzen van diverse bergdieren. Eén winkel verkoopt gek genoeg kleding voor dienstmeisjes en keukenpersoneel. Of misschien is dat niet zo verwonderlijk, gezien het aantal hotels dat hier wordt geopend. Helaas voor Mrs Bantry is er echter geen enkele winkel die darjeeling verkoopt, of thee van welke andere soort dan ook.

Ik zie wat gasten uit het hotel lopen en we knikken naar elkaar alsof we leden van een geheim genootschap zijn. Ook die actrice is in het stadje: ze is een bontmuts aan het passen terwijl de winkeleigenaar worstelt met haar Ierse wolfshond.

Eenmaal terug in het hotel tref ik Mrs Bantry samen met Miss Marple aan op het terras achter het hotel, waar ze genieten van hun dampende koffie met witte schuimlaag. Ik overhandig Mrs Bantry de kranten van gisteren (de recentste die ik in het Engels kon vinden), en verontschuldig me dat ik de darjeeling niet voor haar heb kunnen bemachtigen.

‘Ach, dat hindert niet, liefje,’ zegt ze. ‘Ik drink gewoon de hele week dit. Die aardige jongeman daar,’ en ze wijst naar een schaatsende ober, ‘zegt dat het “cappuccino” is, genoemd naar de kapucijner monniken. En over geestelijken gesproken, kijk daar ’ns! Zie ik dat nou goed? Ja, warempel. Nonnen! Skiënde nonnen.’

En inderdaad, daar gaan ze de berg af. Vlak boven ons: vijf, nee, zes nonnen, zwarte gestalten die als reusachtige kraaien de berghelling af lijken te duiken.

‘Skiënde nonnen is toch niet iets wat je verwacht,’ zegt Mrs Bantry. ‘Maar waarom ook niet. Ik vraag me af wat ze allemaal doen.’

‘Ze komen waarschijnlijk terug van de terts.’ Dit laatste wordt op nogal gewichtige toon gezegd door het paars aangelopen kolonelstype met de grijze bakkebaarden die gisteravond het raam in de bibliotheek openzette. ‘Die houden ze daarboven bij het beeld van de Maagd. Ze moeten op stijgvellen omhoog omdat de eerste gondel pas om tien over negen gaat. Verrassend atletisch! Zeg eens, bent u allemaal Engels?’ Hij salueert even naar ons. ‘Kolonel Chapman, aangenaam.’

‘Terts?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Het derde gebedsuur, liefje,’ zegt Miss Marple. ‘Meestal rond negen uur, geloof ik. ‘Dan voegt ze er bij wijze van uitleg aan toe: ‘Ik ben opgegroeid in een hofje bij een kathedraal, ziet u.’

‘Ja,’ zegt kolonel Chapman met een ietwat geërgerde blik omdat ze hem voor was. Maar dan maakt hij het goed door te vertellen: ‘Het verhaal wil dat dit hier het belangrijkste gebedsuur is omdat rond die tijd de Heilige Maagd op de berg aan een paar geitenhoeders verscheen. Boven bij dat beeld houden ze dan het tertsgebed.’

Hij wijst, en ongeveer halverwege zie ik net een zilveren vorm boven op een rots, die de ochtendzon reflecteert.

Enige tijd later wordt me door Mrs Bantry op het hart gedrukt dat ze me wel even kan missen.

‘Ga maar, Diana! Ik heb je de komende uren echt niet nodig. Ik zit hier heerlijk in het zonnetje met Lord Peter Wimsey… Of misschien kun je eerst nog even naar de spa om een plekje voor me te reserveren voor een van de therapieën?’

Zodra ik dat heb gedaan, leen ik een paar ski’s bij het hotel en neem ik de kabelbaan naar boven. Mijn medereizigers zijn een echtpaar van middelbare leeftijd en een man van ongeveer dezelfde leeftijd als ik. Het is de vroegtijdig grijze man die ik gisteren op het terras zag.

Het duurt even voordat ik deze metalen kist vertrouw, zo hoog boven de witte hellingen en de borstelige toppen van de enkele sparren die zich hebben weten te verspreiden boven de boomgrens. In Schotland, waar ik eind jaren 1930 leerde skiën, hadden ze dit allemaal niet. Daar moest je alles waar je vanaf wilde skiën eerst zelf beklimmen. Ik probeer maar niet te denken aan het iele mechanisme waar die grote gondel aan hangt, en ik

ben niet de enige die bedenkingen heeft: de man van het echtpaar naast me kermt jammerlijk als de gondel maar even zwaait. Ik geloof dat zijn vrouw de pylonen naar boven aftelt om hem te kalmeren.

Vanaf hier zie ik in het ochtendlicht de felgekleurde vormen van de skiërs als confetti van de witte hellingen af dwarrelen. Bij de gedachte dat ik er daar straks een van zal zijn, voel ik de adrenaline door mijn lichaam jagen. Zou ik nog weten hoe het moet? Zou ik nog weten hoe ik die versie van mezelf moet zijn die zich zonder enige bedenking in het gevaar stort?

Nu kan ik ook de bovenkant van de gletsjer zien, de gedeelten die vanuit het hotel aan het zicht worden onttrokken door de berg. Daar kan ik nog net een kleine donkere vorm onderscheiden, die aan een van de rotswanden naast de gletsjer lijkt te kleven. Had ik maar een verrekijker. Ik pak mijn camera erbij en kijk door de zoeker, waardoor het beeld iets groter wordt. Een soort berghut, geloof ik, een onderkomen voor bergbeklimmers.

Wanneer de gondel een plotselinge zwaai maakt, val ik prompt voorover, en mijn ski's vallen met luid gekletter op de metalen vloer. Het scheelt niet veel of ik beland ernaast, maar dan word ik van achteren beetgepakt.

'Gaat het?'

Als ik me omdraai, zie ik mijn redder – de man met het zilveren haar. Zijn ogen hebben een opvallende kleur, bijna donkerblauw. Hij draagt een blauwe wintertrui met ingebreid patroon en daaroverheen een schaapsleren jack. Ik kan zijn accent niet helemaal plaatsen: Frans, of misschien is hij een Franstalige Zwitser.

'Ja, hoor,' zeg ik. 'Dank u wel. Ik maakte me vooral zorgen om mijn camera, maar we zijn allebei nog heel.'

Hij glimlacht naar me. 'Daar ben ik blij om. U wilt natuurlijk niet vallen voor u de sneeuw ook maar betreden hebt.' Hij steekt zijn hand naar me uit. 'Christophe Moreau.'

Ik schud hem. 'Diana Glass.'

'Enchanté. U logeert ook alleen in het Grand Alpine?'

'Ik ben hier met mijn werkgeefster. Ze was zo vriendelijk om me vanochtend vrij te geven om te gaan skiën.'

'Geniet er vandaag dan maar van.' Hij wijst uit de gondel. 'Ziet u dat vreemde licht daar aan de horizon, in de richting van Italië? Bijna paars is het.'

‘Ja,’ zeg ik, al turend. Het is inderdaad een opvallende kleur… het zachtpaars van een opkomende blauwe plek.

‘Dat betekent dat er sneeuw onderweg is. Heel veel sneeuw, en snel ook. Misschien morgen.’

‘Veel sneeuw lijkt me toch niet erg als je wilt skiën?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Wel als je de punten van je ski’s niet meer kunt zien. Of als je verlamd raakt uit angst voor een lawine. Als de bergbewoners – mijn voorouders – vroeger zulk licht zagen, wisten ze dat ze hoe dan ook binnen moesten blijven.’

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Mijn ski's glijden fluisterend over de sneeuw terwijl we ons de helling af storten, langs de sparren die als een zwart waas aan ons voorbijsuizen. De lucht voelt als een ijzige vlaag langs mijn gezicht, de sneeuw als een koude omhelzing; de poederlaag reikt tot kniehoogte maar is vrijwel gewichtloos. Dit is hoe het moet voelen om te vliegen. Ik kan het wel uitschreeuwen van vreugde. Op school in Zwitserland gingen we in de winter altijd 's middags skiën, iedere dag, en de vrijheid die ik dan voelde op die berg vond ik heerlijk. De vele uren die ik aan balletlessen had besteed hadden me een uitstekend gevoel voor evenwicht en controle gegeven.

We passeren de lange vrouw met het donker-goudblonde haar, de metgezel van de oudere dames. Ze skiet geweldig, soepel en efficiënt, zonder uiterlijk vertoon, en eigenlijk precies zoals je van haar zou verwachten als je naar haar kijkt.

Wanneer we bovenaan een volgende afdaling tot stilstand komen, draait mijn echtgenoot zich naar me toe en zegt behulpzaam: 'Schat, misschien moet je in de bochten wat meer gewicht op je dalbeen zetten.'

'O,' zeg ik. 'Dank je wel. Dat zal ik de volgende keer proberen. Je hebt natuurlijk gelijk.'

Hij heeft helemaal geen gelijk, want ik weet dat ik dan juist uit balans zou raken. Ik val nooit en ik kan even goed skiën als hij. Beter zelfs. Heel wat beter. Hij hangt altijd achterover en neemt de bochten wat al te zwierig. Niet dat ik dat ooit tegen hem zou zeggen, natuurlijk.

We dalen verder af. En dan… ik weet niet wat er opeens in me vaart, maar met mijn ski's in een bijna verticale lijn raas ik mijn man voorbij. De piste ligt open en vrij voor me. Die vaart! Die vrijheid! Ik hoor Anthony me

naroepen, maar een paar heerlijke bochten lang doe ik net of ik hem niet hoor. Dan besef ik dat ik dwaas bezig ben en kom ik met een ruime boog tot stilstand.

‘In hemelsnaam, Catherine,’ zegt hij boos en hijgend zodra hij bij me is. Het kostte hem blijkbaar moeite om me bij te houden. ‘Je gaat veel te hard. Je moet achter me blijven. Dit is een steile afdaling en er zitten gevaarlijke hobbels in. Straks val je erover.’

‘Ja, schat,’ zeg ik. ‘Je hebt helemaal gelijk.’

Dit is wat hij wil, dus krijgt hij het ook. Ik ben tenslotte opgeleid om de ideale levenspartner te zijn. Dat is min of meer waar die etiquetteschool voor is: het polijsten van een onervaren groentje (hoewel mama ervoor had gezorgd dat ik dat nooit écht ben geweest) met vlechten en een plooirok tot de ideale echtgenote uit de hoogste kringen.

Ik weet precies hoe ik hooggeplaatste mensen moet aanspreken; ik weet hoe ik een gesprek moet voeren met een bisschop, een hertog en zelfs met een lid van de koninklijke familie. Ik weet hoe ik een huishouden met tientallen personeelsleden moet runnen (ook al kunnen we ons die niet meer veroorloven). En het belangrijkste van al is dat ik weet dat ik in alles mijn man moet volgen. Ik weet wat er gebeurt als we niet allebei precies doen wat hij wil.

De rest van deze afdaling laat ik hem voorgaan en op de volgende helling legt hij me uit hoe ik een buckelpiste moet aanpakken (hoewel ik lang geleden heb geleerd om hierin vooral mijn instinct te volgen en de buckels me te laten ‘wijzen’ hoe en waar ik de bochten moet nemen; niet per se ertussendoor, zoals hij altijd doet, want dan raak je hoe langer hoe meer de controle kwijt).

Halverwege stoppen we bij een bergrestaurant: een leuk, chaletachtig tentje met ligstoelen en houten tafels buiten in de sneeuw. Er zitten ook een aantal andere gasten van het Grand Alpine, bijvoorbeeld de gezelschapsdame van de oudere dames, een paar nonnen die net zo goed blijken te kunnen skiën als ieder ander hier en tot mijn schrik zie ik ook de jongeman met de bril die ons gisteren lastigviel, met een rode ijsmuts met pompon over zijn zandkleurige haar getrokken. Nee toch? Ik zeg niet tegen Anthony dat ik hem heb gezien, voor het geval hij slecht op het bericht reageert. Mijn man zit in opperste concentratie een kaart van de omgeving

te bestuderen die opengevouwen op zijn schoot ligt, ongetwijfeld om de rest van onze afdaling te plannen. We bestellen allebei warme chocolademelk.

‘Er zijn toch geen noten bij in de buurt geweest, hè?’ vraagt hij aan de bediende achter de toonbank. ‘Ook een scheutje rum erdoor, graag. Heb ik in de oorlog geleerd,’ zegt hij daarna tegen mij. ‘Houdt de kou buiten de deur.’ Hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Het lijkt wel of je nog half slaapt! Heb je soms zo’n pilletje genomen?’

Ik knik. Ik heb heel veel pilletjes, die allemaal iets anders doen. Een jaar geleden had Anthony een afspraak voor me gemaakt bij een discrete dokter in Harley Street – degene die schijnbaar bezocht wordt door alle dames uit de betere kringen, hoewel je daar nooit iets over hoort. Ik zat niet zo lekker in mijn vel, zou je kunnen zeggen. Hij gaf me wat medicijnen tegen mijn lage bloeddruk (als ik te snel opsta, word ik duizelig). Pillen om me te helpen beter te slapen, want daar ben ik niet zo goed in; pillen die ik ’s ochtends moet innemen om de slaperigheid te verdrijven en pillen voor de middag om de medicatie van de ochtend tegen te gaan en me te kalmeren. Een tijdlang voelde het allemaal heerlijk, alsof ik een dutje deed in de passagiersstoel terwijl iemand anders reed. Er is geen aandoening waar hij geen pilletje voor heeft. Soms, als ik me verveel, overweeg ik om iets te verzinnen, gewoon om te zien waar hij mee aan komt zetten.

Ik pak mijn zilveren doosje met mijn oppeppers erin, stop er een in mijn mond en spoel hem weg met een paar slokken warme chocolademelk. De rest lat ik staan tot er een rubberachtig vel op zit.

Een tijdlang staren we zwijgend naar de bergtoppen tegenover ons, nog steeds imposant, maar zonder begroeiing onheilspellend. Ik probeer een interessant onderwerp van gesprek te verzinnen en dan vertel ik Anthony over de galerieën die ik een paar weken geleden in Londen heb bezocht. Er was een aanzienlijke periode in mijn leven dat ik zelf kunstenares wilde worden. Ik weet dat ik verstand heb van vormen en kleuren. Maar mama zegt altijd dat echte kunstschilderessen allemaal van die ‘harige, mannelijke types zijn die naar terpentijn stinken’ en dat ik me maar moet beperken tot ‘wat rommelen met waterverf’.

Terwijl ik door de zalen vol impressionistische landschappen struinde, maakte ik aantekeningen in mijn notitieboekje van Asprey – vanmorgen heb

ik ze nog doorgelezen als geheugensteuntje. Wees belezen genoeg om indruk te maken, maar nooit zo belezen dat je mensen afschrikt.

‘Jezus,’ zegt Anthony, wiens blik inmiddels over mijn schouder is afgedwaald. ‘Geef mij de oude meesters maar. Dus dit is waar je je na een bezoek aan die kliniek mee bezighoudt? Met je ziel onder je arm naar het werk van schilders kijken die niet wisten hoe ze met een penseel overweg moesten?’

Hoewel hij een donkere bril op heeft tegen de schittering van de sneeuw, heb ik het gevoel dat hij niet naar mij kijkt. Terwijl hij zijn sigaret uitdrukt, kijk ik om en zie ik een vrouw in een kort bontjasje dat tot haar heupen reikt, en een skibroek die zo strak zit dat het een wonder is dat de naden rond haar heupen en achterwerk het houden. Tot nu toe had ze waarschijnlijk verscholen gezeten in een van de ligstoelen. Haar lippen hebben dezelfde felrode kleur als de gondel die boven de pistes omhoog zweeft. Haar platinablonde suikerspin ziet er wat goor uit tegen het pure wit van haar bontjasje en de verse sneeuw. Als ze haar ski’s vastmaakt, vallen haar fraaie rondingen extra op.

‘Kijk!’ zeg ik tegen Anthony. ‘Schat, daar heb je die vrouw weer. Die actrice. Sylvia Sinclair.’

‘O, ja?’ zegt hij. Het gekke is dat hij nu bijna niet naar haar kijkt, terwijl hij dat daarstraks wel heel aandachtig deed.

‘Wat een vreemde kleren om aan te trekken als je gaat sporten,’ zeg ik. ‘Aan de andere kant,’ vervolg ik als ze aanstalten maakt om zich te bewegen, ‘dit kun je nauwelijks sporten noemen.’ Verkrampt ineengedoken glijdt ze langzaam vooruit, met haar knieën tegen elkaar en haar billen naar achteren, met kromme armen en een ronde rug. Niet bepaald de diva van het witte doek die iedereen kent. ‘Als je ziet hoe ze skiet, vraag je je bijna af hoe ze helemaal hier is gekomen. Die afdaling is zo steil, en –’

‘Kunnen we nou eens ophouden over dat mens!’ onderbreekt hij me scherp. Dan lijkt hij zich te vermannen en zegt hij wat minzamer: ‘Ik heb geen zin om steeds over een of andere Hollywoodactrice te kletsen terwijl het juist zo… fijn is om samen te zijn. Ik ben erg blij dat we deze vakantie geregeld hebben.’

‘Ik dacht dat ik mezelf had uitgenodigd,’ zeg ik.

‘Welnee!’ zegt hij grinnikend. ‘Ik stónd erop dat je meeging!’

Dat is absoluut niet waar en ik twijfel er niet aan dat hij het ook weet. Als ik me goed herinner leek hij juist behoorlijk geïrriteerd toen ik voorstelde om mee te gaan skiën. Maar elk getrouwd stel zal dit soort leugentjes om bestwil wel delen. Bovendien stellen ze meestal niets voor.

Een paar meter verderop is ineens wat beroering: een grote wolk poedersneeuw waait op en er klinkt hartgrondig en onbetamelijk gevloek als Sylvia Sinclair met gekruiste ski's ter aarde stort. Iedere skiër rond de berghut kijkt naar haar. Iedereen behalve mijn echtgenoot.

'Ach, kijk nou, schat, ze valt! Moeten we haar niet helpen? Wij zitten het dichtstbij…'

'Nee!' roept hij uit, tot hij merkt dat hij wel erg abrupt klinkt. 'Ze heeft hier niets te zoeken als ze niet kan skiën.'

'Schat,' zeg ik terwijl ik mijn hand op zijn arm leg. 'Niet zo hard! Straks hoort ze je nog.'

'Dat kan me niet schelen!' zegt hij weer hard. 'Misschien is dat juist wel goed, want het was ontzettend dom van haar om hiernaartoe te komen. Ze zet zichzelf voor paal! Ze moet er niet klakkeloos van uitgaan dat anderen haar wel helpen. Dat is volkomen onverantwoord.' Deze keer lijkt het alsof hij wíl dat ze hem hoort.

'Schat toch,' zeg ik. 'Dat is wel wat onvriendelijk van je.' Ik kan hier niet zomaar staan toekijken! Door de dikke sneeuw heen ploeter ik naar haar toe en bied haar mijn hand aan. Ze pakt hem vast.

Met moeite trek ik haar omhoog en ze blijkt een stuk zwaarder dan ik. Terwijl ik haar omhoog help, vang ik een vleugje van haar parfum op: overdadige bloemengeuren vermengd met een zweem van wierook.

Het gekke is dat het niet de eerste keer is dat ik dat geurtje ruik.

'Dank je wel, liefje,' zegt ze.

De stem klinkt wat hees. Het accent lijzig Amerikaans. Een stem die me doet denken aan dat telefoongesprek op die dag dat ik in het appartement van mijn man in Londen was, hijgerig en meisjesachtig.

Het appartement in Londen waar ik normaal nooit kwam, maar de stilte en de verveling van het platteland hadden me aangevlogen, dus had ik besloten naar de stad te gaan om in de uitverkoop wat inkopen te doen terwijl Anthony met de premier op Chequers verbleef. Op het laatste

moment had ik de sleutels uit zijn bureaula gehaald, voor het geval ik de laatste trein naar huis zou missen.

De telefoon was gegaan. Ik weet niet wat me ertoe aanzette om op te nemen: thuis deed ik dat nooit, want dat was het werk van de huishoudster, Mrs Grady… tot een paar weken geleden, toen we haar moesten ontslaan. Er is niets burgerlijkers dan je eigen telefoon opnemen.

De stem aan de andere kant van de lijn – hijgerig, een tikje meisjesachtig en tegelijk druipend van seksualiteit – vroeg of mijn man thuis was. ‘Is Tony er ook?’ had ze gevraagd. Zelfs ík mag hem geen Tony noemen. En toen: ‘Met wie spreek ik?’

Ik laat haar hand los. Dan kijk ik om naar mijn man. Hij staat met zijn gezicht de andere kant op zijn ski’s onder te binden alsof er niets aan de hand is. Als hij zich had omgedraaid om te kijken, was dat minder verdacht geweest. Eenmaal gereed zet hij zich af en gaat er zonder mij vandoor. Hij had zijn kwade geweten niet duidelijker kunnen verraden.

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Inmiddels skiën we tussen de bomen. Geen tijd om na te denken, alleen om te reageren. Ik hou wel van dat gevaarlijke kantje van het skiën, dat je niet altijd weet of je wel op tijd kunt stoppen, van het gevoel van de takken die tegen je gezicht en schouders slaan als je er te dichtbij komt. Mijn leven is altijd zo saai en veilig dat ik er extra van geniet wanneer ik iets spannends meemaak.

Anthony skiet een eindje vooruit, zo snel dat ik denk dat hij weleens onderuit zou kunnen gaan. Dan zijn we tussen de bomen door en bevinden we ons op een brede piste. Ik kijk langs de helling omhoog voordat ik oversteek om er zeker van te zijn dat ik niet in aanraking kom met een andere skiër als ik een bekende gestalte zie. Hij is zo'n honderd meter van me verwijderd, maar aan de felrode ijsmuts met pompon kan ik duidelijk zien dat het ongetwijfeld de jongeman met de bril is.

Als Anthony stopt om op adem te komen, kom ik naast hem tot stilstand.

'Kijk, schat,' zeg ik, naar boven wijzend. 'Daar heb je die jongeman weer. Hij skiet recht op ons af.' Het lijkt wel of hij ons iets toeroept, maar de wind die tussen de sparren door raast filtert het geluid totdat er niets van overblijft. Ik kijk naar Anthony en ook hij kijkt naar de naderende skiër.

'Mijn god,' zegt hij.

Hij klinkt licht geïrriteerd, maar ik kan ook een zekere schrik in zijn stem ontwaren. Eerlijk gezegd heb ik mijn man nog nooit zo meegemaakt en die verandering in hem, van zelfverzekerd naar geschrokken, vind ik wat verontrustend.

'Wie is dat toch?' vraag ik hem. 'Ken je hem?'

‘Laat maar,’ zegt hij, maar zijn mond is vertrokken tot een strakke, bleke streep, alsof hij het koud heeft. Ik kan mijn ogen niet van hem afhouden. Het is gewoon fascinerend om te zien.

‘Hou op.’ Zijn stem klinkt als een zweepslag. ‘Sta niet zo naar me te staren! Kom op,’ voegt hij er dan mompelend aan toe. ‘We gaan.’

‘Maar moeten we niet –’

‘We gaan,’ blaft hij weer en voor ik tijd heb om te reageren, zwaait hij zijn ski’s de andere kant op en werpt hij zich van de helling af, mij stil en verwonderd achterlatend. Ik staar hem na, maar ik heb geen andere keus dan achter hem aan te gaan.

Na enkele ogenblikken, als ik achter me kijk naar de man met de ijsmuts, zie ik dat hij de afstand tussen ons bijna heeft overbrugd. Hij skiet als een dolleman, neemt nauwelijks bochten en lijkt zich lukraak de helling af te storten. Het lijdt geen twijfel dat hij achter ons aan zit.

Moet ik stoppen om te vragen wat hij wil? Nee, dat zou dom zijn. We zijn hier helemaal alleen op de berg. Voor hetzelfde geld is hij gek. Ik weet zeker dat hij Anthony probeert in te halen en niet mij, maar toch… hij zou best een wapen bij zich kunnen hebben, een mes. Een pistool? Anthony zegt toch altijd al dat ik zo wereldvreemd ben. Zo naïef over hoe mensen werkelijk in elkaar zitten.

De zon is inmiddels verdwenen – wanneer is het zo gaan betrekken? – en het licht is zo diffuus en grijs dat ik nauwelijks de helling onder mijn ski’s kan zien.

Anthony is al verdwenen achter een bocht in de piste, de dikkere bewolking in. Het duurt niet lang voordat ook ik in de wolk ben beland, en opeens heb ik geen besef meer van waar ik ben, ik weet niet eens meer of ik eigenlijk wel naar beneden ga of gewoon zijwaarts de piste over ga. Het geeft me een onaangenaam gevoel.

Maar ik ben taaier dan ik eruitzie. Midden in de winter de jacht rijden op een enorme volbloed maakt een mens hard. Dus ski ik vastberaden door, verder naar beneden. Ik neem alleen bochten als het echt moet om zo veel mogelijk snelheid te behouden, tot ik in de verte de vage, ineengedoken vorm van Anthony zie. Even plotseling is hij weer verdwenen. Waar is hij nou gebleven? Ik dacht dat ik hem naar links zag afbuigen, maar nu weet ik het niet meer. De bewolking wervelt om me heen en inmiddels vallen er

dikke sneeuwvlokken naar beneden die mijn zicht nog verder beperken. Dan wijkt de bewolking wat uiteen en doemt er iets voor me op. Er is iets vreemds aan de helling, een donkere strook daar ver beneden die dan weer zichtbaar is en dan weer niet, een opvallend contrast tegen al dat wit en iets wat mijn verstand en ogen niet kunnen rijmen. Maar diep vanbinnen, een scherpzinnig deel van mij dat ik niet vaak aanspreek, klinkt een stemmetje: kijk uit. En opeens verandert het licht weer; de bewolking en de sneeuw trekken op… en ik zie dat ik in ernstig gevaar verkeer. Vlak voor me duikt de piste omlaag ... en ineens gaapt daar de diepte tot aan het dal.

Erger nog, de dikke, poederachtige sneeuw onder mijn ski's begint te bewegen, te verschuiven, en neemt me mee alsof ik op een vlot sta dat met de stroming van een rivier meegetrokken wordt.

Met alle macht gooi ik mijn hele gewicht in een bocht; mijn benen branden en ik slaak zelfs een gil van de inspanning. Hoe ik het voor elkaar krijg weet ik niet, maar het lukt me om me te bevrijden uit de schuivende sneeuw die steeds sneller als één grote massa over de afgrond dendert. Met trillende benen weet ik mijn ski's de juiste kant op te sturen en vervolg ik mijn weg op de piste die, zo zie ik nu, naar links afbuigt.

Voorzichtig ski ik verder terwijl ik op adem probeer te komen en alles wat er net is gebeurd probeer te registreren. Ik ben bijna van een afgrond af geskied, nauwelijks tien meter voor m'n neus. Als ik iets minder goed had opgelet, of als de bewolking maar een fractie dikker was geweest… dan was alles zomaar voorbij geweest. Ik denk aan alles wat er nog voor me in het verschiet ligt, aan de plannen die ik met mijn leven heb.

En waar is Anthony? Hij had de plattegrond van het gebied, had hem zelfs zitten bestuderen toen we warme chocolademelk dronken. Hij moet toch geweten hebben van die afgrond? Of…

Nee, daar is hij, een donkere figuur die iets onder me vol verwachting omhoogkijkt. En de jongeman? De laatste keer dat ik had gekeken, had hij me bijna ingehaald. Ik kijk weer omhoog naar de piste, maar de wervelende bewolking bedekt alles.

Ik kom naast Anthony tot stilstand, en nu merk ik pas hoe erg mijn benen trillen.

'Ik…' Ik krijg niet genoeg adem en ik hap naar de ijzige lucht. 'De afgrond… ik skiede er bijna vanaf.'

‘Ik zei nog zo dat je op tijd de bocht moest nemen,’ zegt Anthony met lijzige stem. ‘En ik heb het net nog naar je geroepen.’

‘Ik heb je niet gehoord,’ fluister ik. Echt niet. Ik kan me niet herinneren dat hij er iets over had gezegd en ik heb hem niet horen roepen. ‘Misschien door de wind…’ zeg ik zwakjes. Maar er staat niet veel wind. Door de bewolking dan misschien? Dempt bewolking geluiden?

‘Ik heb het geschrééuwd,’ zegt hij.

Die klank in zijn stem ken ik. Die betekent dat het gesprek ten einde is.

Hij kijkt langs me heen. ‘Geen teken van onze grote vriend. Ik denk dat we die hebben afgeschud. Mooi. Precies zoals ik hoopte. Met een beetje geluk valt híj ons in ieder geval niet meer lastig.’

‘Anthony,’ zeg ik. ‘O, wat afschuwelijk… wat als hij van die afgrond is gestort? Misschien wist hij ook niet dat hij de bocht moest nemen.’

‘Tja, schat, je weet wat ze zeggen, hè? De enige goeie rooie is een dooie rooie.’

‘Maar Anthony,’ zeg ik, ‘ík had wel dood kunnen zijn.’

‘Doe toch niet zo hysterisch,’ snauwt hij.

We skiën terug naar het hotel. Het kost nu geen moeite om rustig aan te skiën, integendeel, het is al lastig om rechtop en in beweging te blijven. Mijn benen trillen, voelen zwak aan.

Ik geloof niet dat mijn man naar me heeft geroepen. Wat wilde hij eigenlijk dat er met me zou gebeuren?

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

Ik ben uit m’n hum. Soms maakt het leven, en vooruit, ook de poedertjes, me zo high dat ik alles en iedereen wel kan opvreten. En andere keren word ik belaagd door zwarte motjes en je weet niet half hoe zwaar die kleine dingen kunnen zijn als ze met duizenden tegelijk op je neerdalen. Wanneer dat gebeurt kan ik me niet meer verroeren, dan kan ik dagenlang mijn bed niet uit. Alles lijkt hopeloos… vooral ikzelf. Sinds ik mijn minnaar heb ontmoet komen ze minder vaak. En al helemaal sinds ik een plan heb. Maar vanavond zijn ze in groten getale aanwezig. Het beste wat ik kan doen als ik me zo voel is me voor ze verstoppen, om mijn rol aan te nemen en iemand anders te worden. Celluloid en toverpoeder: mijn medicijnen.

De blauwe plekken in mijn hals verberg ik wel met concealer en een laag poeder, hoewel ik half in de verleiding ben om ze onbedekt te laten om Tony te zien zweten uit angst dat ik hem verraad. Maar ik vind het altijd zo erg als mensen medelijden met me hebben. Ik ben scheutig met de Shalimar. Het witte satijn. Net een hoerenbruid. Ja, daar gaan we vanavond voor. Hij zit te strak; ik ben aangekomen. Al die bergkaas en vleesgerechten zijn niet goed voor de lijn, maar ik heb het geluk dat elk pondje op de goede plekken belandt. Ik moet achterover op het bed gaan liggen om de boel te sluiten. Mijn tieten worden onderhand tot aan m’n kin opgeduwd en de rok is zó strak dat ik mijn ene been nauwelijks voor het andere krijg. Gelukkig maar dat mannen het wel leuk schijnen te vinden als je wankel loopt (tenminste, de mannen die ik uitzoek).

Een klop op de deur.

‘Eigenlijk moet ik je niet binnenlaten,’ zeg ik tegen hem. ‘Niet na gisteravond.’ Ik wijs naar mijn hals. ‘Kom je je handwerk bewonderen?’

‘Sylvia, het spijt me zo verschrikkelijk.’

Ik moet hem nageven dat hij er inderdaad berouwvol uitziet. Het gebeurt niet vaak dat een man als Tony zich in een dergelijke positie bevindt. Even geniet ik van de macht die ik over hem heb, van zijn vernedering. Als hij letterlijk op zijn knieën zou vallen, zou het nog mooier zijn, maar je kunt niet alles hebben.

‘Ik kies ook altijd de verkeerden uit,’ zeg ik. ‘Ik leer het nooit. Ze zeggen allemaal dat het ze spijt, dat ze het zo verschrikkelijk vinden, net als jij, en dan geloof ik ze en trap ik er wéér in. Maar deze keer niet.’

‘Sylvia, alsjeblieft,’ zegt hij met getergde stem. ‘Ik… ik was even mijn verstand kwijt. Maar toen ik je vandaag op die berg zag… naast mijn vrouw…’

‘Waar ís je vrouwtje eigenlijk?’

‘Ze is naar de hydro geweest. De spa noemen ze dat hier, geloof ik. Kijk…’ vervolgt hij dan, ‘het probleem is dat ik tot nu toe gevangenzat. Het was allemaal háár geld. Maar vanaf nu wordt alles anders. Als dit eenmaal is gelukt, zit ik niet meer aan haar vast. Ik wil jóú. Begrijp je dat?’

‘Hoe zit het dan met’ – ik zet een bekakte Engelse stem op – “de staatsman en de showgirl”?’

Hij wuift met zijn hand. ‘Dat doet er niet toe. Dat kunnen we allemaal achter ons laten. Westminster, de hele rataplan. We kunnen naar de Bahama’s, naar Rio, ons leven slijten op een luxe cruiseschip, wat we maar willen. We worden lid van de café-society, de beau monde. Dan hoef je je niet meer in Hollywood te prostitueren, want het is niet alsof je daar de laatste tijd zoveel goeds meemaakt.’

‘En hoe wil je dat precies aanpakken?’

‘Dat heb ik je al eerder verteld. Ik sta op het punt een erfenis te krijgen. Een soort van.’

‘Wanneer?’

‘Heel, héél binnenkort. Je moet je alleen nog even goed gedragen. Voor mij.’ Hij legt zijn wijsvinger op het puntje van mijn neus. ‘Brave meisjes die geduldig wachten, worden beloond.’

‘Schat, mijn braafheid is goud waard.’

‘Wat?’ Even lijkt hij van zijn stuk gebracht, maar hij herstelt zich snel. ‘O. Blij dat te horen.’

Ik trek een pruilmondje naar hem. ‘Zal ik jou eens vertellen welk slipje ik vanavond onder mijn jurk naar het diner zal dragen? Ik wil er zeker van zijn dat je nergens anders aan kunt denken.’

Een lome, betoverde blik in zijn ogen. Ja hoor, ik kan het nog steeds.

Ik laat de vraag in de lucht hangen.

‘Welk slipje?’ vraagt hij, smeekt hij, na een lang ogenblik.

‘Geen een!’ zeg ik. ‘Helemaal niets. Hij zou aftekenen tegen de stof van de jurk. En déze jurk’ – ik wiegel even met mijn heupen – ‘is heel erg strak.’

Hij werpt zijn hoofd in zijn nek en kreunt het uit. ‘Ik kan niet wachten tot ik je voor mezelf heb, altijd en overal.’

‘Echt waar, schat? Dat is geen loze belofte? Meen je het echt?’

‘Ik meen het echt, lieveling.’

Een tel later valt de deur achter hem in het slot.

Van nu af aan wordt het een makkie, alsof het iets is uit een film. Zo eentje waar ik tien (vijftien) jaar geleden voor gecast zou zijn, over een naïef, onschuldig meisje met grote ogen die nog lang en gelukkig leeft. Alles komt goed. Want mijn geliefde is hier en eindelijk, ondanks alle tegenslagen en obstakels (met name huwelijksgeloften en geld), zullen we strakjes samen zijn.

Als laatste aanpassing voordat ik het toneel betreed, maak ik een scheurtje in een van de schouderbandjes waar het vastzit aan het lijfje, zodat het nog slechts aan een paar draadjes hangt. Dat nietige strookje stof is niet opgewassen tegen mijn vormen. Wannéér het het begeeft, mag Joost weten, maar dát het gaat gebeuren, is een ding wat zeker is. Ik heb altijd geweten hoe ik een entree moet maken.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Zijn ze niet afzichtelijk?’ zegt Mrs Bantry terwijl ze naar de muur wijst. ‘Zo’n chique omgeving…’ Ze gebaart naar de rest van de grote foyer in het hotel, waar we een aperitiefje voor het diner gebruiken, naar de olieverfschilderijen van berglandschappen op de muren met zijdebehang, de dikke kleden op de vloer, de lage ingelegde notenhouten tafeltjes tussen de rijkelijk beklede fauteuils. ‘… En dan hangen ze die dingen op!’

Als ik opkijk, zie ik precies wat ze bedoelt. Aan de muur boven ons prijken een aantal grijnzende, gruwelijke gezichten: ontblote gele tanden, uitpuilende ogen, wat al te realistisch haar dat smerig en ongetemd uit hoofd en oren groeit. De gelaatstrekken zijn overdreven dik aangezet en tegelijkertijd een tikje te levensecht; de gezichtshuid ziet er erg geloofwaardig uit en de irissen lijken elke beweging te volgen.

‘Zijn dat nou… echte tanden?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Ja, madame,’ zegt een ober die uit het niets verschijnt. En dan, na een iets te lange stilte: ‘Dierentanden, madame. Van koeien. Of schapen, afhankelijk van… wat er voorhanden is. Het haar is ook echt.’ Hij grijnst. ‘Paard.’

‘Hemeltje,’ zegt Mrs Bantry, die haar uiterste best doet om niet al te verafschuwd te kijken. ‘Maar wat zijn het?’

‘Trollen, madame,’ antwoordt hij vol trots. ‘Bergtrollen. Wij Zwitsers houden van trollen.’

‘Is het heus?’ zegt Mrs Bantry zwakjes. Al snel wordt haar aandacht echter afgeleid door het echtpaar Narracott dat door de foyer loopt, op weg naar de eetzaal voor het diner.

‘Ze doet me een beetje denken aan Gertrude Dunlop uit St Mary Mead,’ merkt Miss Marple op.

‘O.’ Mrs Bantry kijkt haar veelbetekenend aan. ‘Je bedoelt dat meisje dat er op haar zestiende vandoor ging met die trampoline-springer?’

‘Inderdaad,’ zegt Miss Marple. ‘Weet je nog dat ze altijd zo verwend werd door haar ouders? Ze konden niet accepteren dat ze geen klein meisje meer was. Ze bleven haar in kinderkleren steken en lieten haar niet naar dansfeestjes in de buurt gaan. Die onderdrukking…’

‘Maar Catherine Narracott is een volwassen vrouw,’ zegt Mrs Bantry. ‘Ze is een echtgenote.’

‘Maar wekt ze niet de indruk van een klein meisje? Dat heeft niet direct iets met haar positie in het leven te maken, maar meer met haar instelling. Ze lijkt me een lief, onschuldig kind dat heel weinig van de wereld heeft gezien. En ik weet zeker dat hij haar maar al te graag zo houdt. Zo iemand past vast goed bij een man als hij.’ Dat laatste zegt ze met een wat grimmige bijklank.

‘Ach, Jane,’ zegt Mrs Bantry, ‘ik zie alleen maar een knap stelletje, en ondertussen bedenk jij… nou ja. Je blijft me verbazen.’

‘Kijk, ze praten niet eens met elkaar.’

Ze heeft gelijk: ze zeggen geen woord terwijl ze de grote foyer door lopen.

‘Onder het eten zeggen ze ook bijna niets tegen elkaar. Ik eet mijn maaltijden natuurlijk alleen, maar als ik naar hen kijk, zie ik wat eenzaamheid is.’

‘Maar Jane, zo gaat het in veel gelukkige huwelijken. Arthur hield er ook niet van om te praten, vooral niet onder het eten, want dan kreeg hij last van zijn spijsvertering, zei hij altijd. En op onze eigen manier waren we heel gelukkig,’ zegt Mrs Bantry, die even wat wazig voor zich uit kijkt.

‘Natuurlijk, liefje,’ zegt Miss Marple en ze raakt zachtjes Mrs Bantry’s hand even aan die op tafel ligt.

‘Heb jij… iemand, Diana?’ vraagt Mrs Bantry dan aan mij.

‘Nee,’ antwoord ik. ‘Ik… ik ben ooit verloofd geweest. Maar dat is… afgelopen.’

De geur van zijn huid ben ik vergeten, de geur van een buitenleven, van de eerste regen op dorstige aarde. Die heb ik heel lang kunnen oproepen, maar dat lukt inmiddels niet meer. Ook het exacte gevoel van zijn vingers op mijn huid ben ik kwijt, de handen die hadden geworsteld met aarde en steen. Sindsdien was er niemand meer geweest en die zal er waarschijnlijk nooit meer komen. Ik ben alleen, en op de een of andere manier is dat minder eenzaam dan een leven delen met een alternatief voor hem.

Ik neem een slok van mijn wijn.

Het licht in de foyer verandert plotseling en de ruimte baadt in een rozige gloed. Het is zachtjes gaan sneeuwen, zie ik. En buiten lijkt er iets vreemds aan de hand: de bergtoppen zijn dieprood geworden. Bij nader inzien blijkt het een spel van het licht; de sneeuw en zelfs het gesteente kleuren rood in de ondergaande zon.

‘Dat noemen ze geloof ik alpengloed,’ zeg ik.

Mrs Bantry huivert even.

‘Het ziet er een beetje griezelig uit. Onheilspellend, zelfs. Net een bloedmaan. Vind je ook niet, Jane?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Miss Marple. ‘Ik vind menselijke gedragingen meestal meer zeggen over dreigend gevaar dan welk natuurfenomeen dan ook.’

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

‘Hoe was het bij de hydro?’ vraagt mijn man als we aan de dinertafel zitten. Terwijl hij zijn hand uitsteekt naar het zout, vang ik een geur op. Al zolang ik hem ken, draagt hij dezelfde eau de cologne, Marlborough van DR Harris. Maar deze geur is vrouwelijker. Op en top vrouwelijk, zou ik bijna zeggen: overdadige bloemen vermengd met een zweem van wierook.

Ik adem diep in en vertel hem over de spa, over de hamam en de Finse sauna, over het solarium met het prachtige uitzicht op de gletsjer. Ik verbaas me er zelf over dat ik zo kalm klink.

Ondertussen knijp ik het ding dat ik uit onze kamer heb meegenomen zo stevig vast dat het in mijn handpalm prikt.

Het is duidelijk dat hij geen woord opvangt van wat ik vertel. Hij doet niet eens meer alsof; hij staart gewoon over mijn schouder. En daar zit zij, dat weet ik. Een paar tafels verderop. Ik heb haar zien binnenkomen, met dat enorme harige beest achter haar aan. Zoals men weleens zegt: het kost een boel geld om er zo goedkoop uit te zien.

Natuurlijk begrijp ik precies wat hij in haar ziet. Uiteraard. Ze is alles wat ik niet ben. Dat platinablonde haar met de paarlemoeren glans met een knot als de cocon van een zijdeworm. Haar extravagante silhouet. Ik heb gehoord dat ze haar jurken expres twee maten te klein koopt. Ik kan haar parfum hier ruiken, die bloemige rouwkranswalm die als een onrustige geest door de gangen van dit hotel waart.

In het verleden heb ik altijd de andere kant op gekeken. Ik speelde het brave vrouwtje. Maar deze keer… deze keer is het anders. Mijn gebalde vuist trilt ervan. Ik herinner me dat hijgerige stemmetje aan de andere kant

van de lijn in zijn appartement. Bijna had ik opgehangen en weer gedaan alsof er niets aan de hand was. Maar dat deed ik niet. Ik móést meer weten.

‘Is Tony er ook?’ had ze gevraagd.

‘Nee,’ zei ik afgemeten. Ik had nog steeds de neiging om de hoorn op de haak te smijten. Maar ik haalde diep adem en zei met de heldere, efficiënte stem van een secretaresse die net wil weggaan om de trein van vijf uur te halen: ‘Ik ben… zijn secretaresse. Kan ik een boodschap doorgeven?’ Ik wíst dat ze zou ophangen als ik zei wie ik werkelijk was en ik wilde meer weten, ook al was ik nog zo bang. Ik denk dat ik doordraaide. Het voelde net als die drang die je als kind hebt om aan een korstje te peuteren, ook al weet je nog zo dat het gaat bloeden.

‘Ah,’ zei ze met een fluisterstem. ‘Nee, dat hoeft niet hoor, schat. Jammer.’

Wat een schaamteloos mens. Toch hoorde ik iets verdrietigs in haar stem. Niet alleen teleurstelling omdat hij er niet was, maar iets dieps en duisters bij haar vanbinnen, ondanks haar luchtige, hoge stem. Ik hóórde het gewoon.

‘Of nee,’ ging ze verder. ‘Wacht… Kun je opschrijven dat het leuk was in New York? En dat hij eens moet kijken naar de nieuwe voorstellingen in het West End van Londen, voor in het voorjaar. Of heeft hij daar geen tijd voor? Nee, natuurlijk niet. Zeg maar: De Kersentuin.’

‘Natuurlijk.’ Ik kneep zo hard in de pen dat het een wonder was dat de botten in mijn vingers niet braken. ‘Mag ik vragen wie er belt? En kan ik een nummer opschrijven?’ vroeg ik. ‘Dan kan ik vragen of hij u terugbelt.’ Ik noteerde het nummer op het schrijfblokje naast de telefoon.

‘Zeg maar… Zeg maar dat “Sylvia Baby” heeft gebeld. En dat hij me kan bereiken in het Dorchester.’

Naderhand had ik pijn in mijn hand omdat ik zo hard in de hoorn had geknepen. Ik had wel mijn vermoedens gehad, maar wat ik toen ontdekte was dat er een enorm verschil zit tussen vermoeden en weten. Misschien was ik wel naïef. Hoeveel echtgenotes van machtige mannen zaten niet in dezelfde situatie? En toch maakte het alles waar mijn leven om had gedraaid tot een farce.

Ik kijk naar hem terwijl hij op een hap goulash kauwt. Zijn mooie kaaklijn is met het klimmen der jaren wat zachter aan het worden.

Tot nu is het me zo goed gelukt om de ongewenste kanten van mezelf verborgen te houden, om mezelf in drieën te splitsen. Openbaar. Privé. Geheim.

Toevallig kijkt hij nu ineens naar me. ‘Lieveling,’ zegt hij. ‘Wat kijk je verontrust!’

Het moment is aangebroken. Ik hef mijn hevig trillende hand om de diamanten oorbel te laten zien, precies dezelfde die ze eerder droeg tijdens het skiën.

‘Ik heb deze gevonden,’ zeg ik. ‘In ons bed.’

Mijn stem klinkt wat te hard. De mensen aan het tafeltje naast ons kijken naar ons om. Maar denk maar niet dat ik er nu mee ophoud. Ik ben net begonnen. Ik gooi de oorbel op tafel, maar hij stuitert op de grond zodat Anthony gedwongen is om zich te bukken en ernaar te grabbelen. Steeds meer gasten worden aangetrokken door het rumoer, dat het effect heeft van rimpels in een waterplas, tot ik het gevoel heb dat de hele zaal met ingehouden adem naar ons kijkt. Normaal gesproken heb ik er een hekel aan om een scène te maken; dat doe ik anders nooit, dus voor mij is dit helemaal nieuw. Maar deze keer wíl ik oprecht dat iedereen het ziet.

Hij probeert zich eruit te kletsen. ‘Die… Die is toch van jou?’

Ik stoot een harde lach uit. Hij zou toch moeten weten dat ik alleen oorbellen met een clip draag; gaatjes zijn uitermate ordinair.

Hij heeft duidelijk door dat deze aanpak niet werkt, want hij zegt: ‘Ik heb geen idee hoe die daar terecht is gekomen. Dat… dat kan gewoon niet.’ Hij lijkt oprecht verbaasd. De onschuld zelve.

‘O nee?’ zeg ik smalend. En dan, met een stem die druipt van hoon: ‘Hij is van háár.’ Ik geef een ruk met mijn hoofd naar de tafel van de actrice toe. ‘Je ruikt naar haar parfum.’

‘Lieveling,’ zegt hij tussen zijn tanden door. ‘Alsjeblieft. Niet hier. Laten we naar de kamer gaan. Er zal wel een heel onschuldige verklaring voor zijn, die ís er ook, als je me het maar rustig laat uitleggen.’ De stem van de politicus, glad, een en al moeiteloze charme.

‘Er is geen andere verklaring voor,’ zeg ik. Ik draai me om naar de tafel van de actrice en gebaar naar haar. ‘Zij was bij ons op de kamer. Die

Amerikaanse… hoer.’ Ik hoor hem naar adem happen. Zo heb ik nog nooit gepraat en hij wist vast niet dat ik dat in me had. Zo onbetámelijk voor de vrouw van een politicus, de echtgenote van Anthony Narracott om op deze manier te spreken. Maar ik ben de betamelijkheid ver voorbij. Het móét eindelijk gezegd. ‘Ze droeg ze tijdens het ontbijt. En dan verschijnt er opeens één, in ons bed nota bene. Ik vond ’m toen ik terugkwam uit de spa. Waar was je toen?’

‘Dit is belachelijk,’ zegt hij. ‘Hij… ik was niet eens op de kamer… ik was weg.’

‘En waar was je dan?’ vraag ik.

Mijn man, altijd zo beheerst, loopt rood aan.

‘Ik kan heus een oogje dichtknijpen,’ zeg ik. ‘Dat heb ik ook vaak genoeg gedaan, en het enige wat ik ervoor terug wil is wat discretie. Maar je hebt me vernederd. Nu is het mijn beurt.’

‘Lieveling,’ zegt hij, met een overtuigende glimlach op zijn gezicht geplakt. Ik ben de enige die ziet dat hij achter die lach zijn tanden op elkaar klemt. ‘Lieverd, je vernedert jezelf. Wat wíl je hiermee?’

‘Je moet haar wegsturen,’ zeg ik. ‘Ik kan het niet aan… het feit dat ze daar zit te flaneren. Het is zó ongepast.’

‘Schat,’ klinkt een lijzige stem achter me.

Ik draai me om. Dat mooie, meedogenloze gezicht. De rood gestifte mond, aan één kant opgetrokken in haar karakteristieke spotlach die haar verder zo aantrekkelijke uitstraling iets gecompliceerds geeft; duisterder en daardoor ook boeiender. Terwijl ze tegen me praat, streelt ze de hond over zijn kop, die op haar schoot ligt.

‘Je maakt jezelf belachelijk. Neem het niet zo zwaar op. In de liefde en de oorlog is alles geoorloofd, zo zegt men dat toch? En niemand vertelt mij dat ik weg moet. Ik ben hier een betalende gast, net als jij. Of misschien moet ik zeggen: net als je man.’

Nu sta ik op, en met trillende benen loop ik naar haar tafel. Ik sta stijf van de spanning, alsof mijn lichaam met elke vezel protesteert tegen mijn eigen handelen. Ik ben zo geagiteerd, zo buiten mezelf, dat ik nauwelijks weet wat ik moet doen, behalve dan dat ik íéts moet doen. In een plotselinge ingeving gris ik het martiniglas voor haar neus weg en smijt ik in een boog

het heldere drankje in haar gezicht, waarbij het schijfje citroen precies als een vreemdsoortig sieraad in haar riante decolleté terechtkomt.

Ze hapt naar adem en kijkt naar me op. Haar wimpers zijn nat en haar make-up begint al door te lopen. ‘Hoe durf…’

Overal om ons heen klinken geschokte stemmen en vanbinnen schaamt de leerlinge van de etiquetteschool, het brave meisje, de brave echtgenote in mij zich wild. Maar een ander deel van mij – het deel dat er altijd al was maar onderdrukt moest worden, het deel dat al zo lang gehoord wil worden en een lelijke, schandelijke scène wil trappen – jubelt.

Dan worden mijn handen van achter vastgepakt, mijn polsen tegen elkaar tot de tere botten er pijn van doen. Het martiniglas valt uit mijn hand… het geluid van brekend glas gaat door de zaal. Ik hou mijn adem in, verlamd van de pijn, als een vos die met zijn poot in een klem zit.

‘Nu is het genoeg,’ bromt hij in mijn oor, zacht maar dreigend. ‘Hou er nú mee op.’

Zo heeft hij in het openbaar nog nooit tegen me gepraat. Daar heeft hij ook nooit reden toe gehad, omdat ik altijd de perfecte echtgenote ben. Het heeft in ieder geval de uitwerking die hij beoogt, want ik kom direct tot bedaren. Ik doe een stap achteruit, bij de tafel van de actrice vandaan. Ik voel dat alle ogen in de zaal op mij gericht zijn.

‘Ga ergens afkoelen,’ zegt hij. ‘Nu. Je hebt genoeg aangericht.’

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

Ik loop het damestoilet binnen om mezelf te fatsoeneren. Dat daarnet was niet het goede soort aandacht. De andere zijde van de medaille. Mensen die kijken, maar precies om de verkeerde redenen. Ik kon ze hóren denken. Hoer. Gek eigenlijk. Ik denk altijd dat mijn huid net zo dik is geworden als de krokodillenleren handtas waar ik nu mijn poederdoosje uit haal, maar dat is niet zo. Mijn oude vriend, de schaamte, schuilt nog steeds vanbinnen. Ik kijk in de spiegel. Het roetige zwart van de beste Lancôme is uitgesmeerd onder mijn ogen en in mijn poeder zitten strepen. Mijn ogen prikken. Normaal gesproken bezorgen die martini's me pas pijn als ik er eerst van heb kunnen genieten, en dan meestal pas de volgende dag. Ik pak een handdoek om de schade te herstellen.

Dan hoor ik achter me een toiletdeur opengaan en komt zij tevoorschijn. Het vrouwtje, Catherine. Ik kan zien dat ze heeft gehuild, maar zij heeft geen make-up op die kan uitlopen en ze ziet er volkomen schilderachtig uit, zoals normaal voor jonge vrouwen wanneer ze huilen. Ze is niet eens zoveel jonger dan ik! Maar tien jaar (en de rest) is verdomd veel voor een vrouw. Bovendien zijn we heel andere types, precies de twee types waar je uit kunt kiezen: de hoer en de maagd. Dat heeft een regisseur me ooit uitgelegd toen hij zei dat hij niet mij en Lizzy in dezelfde film kon casten, omdat die dan zou ontaarden in een rolprent over een bordeel. Tegenover een van jullie heb ik een koele Grace Kelly nodig, zei hij.

Ik kijk in de spiegel. Dat contrast tussen ons, zo naast elkaar aan de wastafel, werkt niet in mijn voordeel, en ook de verlichting niet. Ik zie schaduwen op plekken waar ze niet horen (wist je dat Blanche DuBois pas dertig was? Dertig!). Met haar doet het licht wel allemaal mooie dingen; het

accentueert haar strakke huid, hoge jukbeenderen en wipneusje. Ze pakt een tissue en dept haar ogen af.

‘Hallo,’ zeg ik.

Als haar ogen de mijne ontmoeten, worden ze groot van schrik.

‘Mooie voorstelling was dat, schat,’ zeg ik. Ik kan het niet helpen. Ik doe mijn handen omhoog en applaudisseer spottend. Ze doet haar mond open, maar er komt geen geluid uit, alsof ze van verontwaardiging geen woord kan uitbrengen.

Ergens achter ons wordt een toilet doorgetrokken.

‘Waag het niet om me aan te spreken,’ sist ze me toe terwijl ze zich op haar hiel omdraait. ‘Ik zou het zo weer doen... hoe noemde je het? Die voorstelling? En nog veel meer. Als ik jou was zou ik maar oppassen, schat. Ik beloof je dat je hem niet krijgt. Ik ben een stuk sterker dan ik eruitzie. Hij is van mij. Voor altijd.’ En dan, als kers op de taart: ‘Hóér.’

‘Ach, lieverd,’ zeg ik glimlachend, terwijl een tuttige Engelse vrouw (van mijn leeftijd, misschien, maar dat is moeilijk te zeggen wanneer iemand zó weinig moeite doet) het toilethokje uit komt en onze blikken zorgvuldig negeert. ‘Je kunt huilen wat je wilt, maar hij is allang van mij.’

Ze stormt het toilet uit. Achter haar zwaait de deur nog na.

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

Midden in de nacht is het zoveel kouder, hier buiten op het ijs. De sneeuw is hard geworden van de vrieslucht en de veel bewandelde paden rond het hotel zijn veranderd in gevaarlijke ijsbanen onder onze laarzen.

‘Ik hoorde van die scène in het restaurant vanavond. Ze gaan hier toch geen moeilijkheden maken, hè, die twee vrouwen van je?’

‘Hou jij je in jezusnaam nou maar bezig met je eigen problemen, Crane, dan doe ik dat met de mijne. En nee: ik heb Catherine een fijne dosis veronal gegeven en haar goed ingestopt… haar zenuwen spelen alleen een beetje op. Uiteindelijk heeft ze me haar excuses aangeboden. Maar jij snapt het toch, ouwe jongen? Je kunt niet je hele leven teren op komkommer-sandwiches. Of misschien snap je dat eigenlijk niet. Ik leg het even uit: een échte man eet ook graag af en toe rood vlees. Vrouwen zijn allemaal een Catherine of een Sylvia, een Heilige Maagd of een Maria Magdalena. Het is eeuwig zonde dat je ze niet allebei in één kunt krijgen. Het zou een stuk minder moeite kosten als je je eigen huis en haard er niet voor hoefde te verlaten. Verschrikkelijk onhandig, als je het mij vraagt.’

We lopen steeds verder bij het licht van het Grand Alpine vandaan, met alleen het schijnsel van de blauwe maan om ons de weg te wijzen, aangezien Narracott in de buurt van het hotel geen zaklampen wil gebruiken. Inmiddels zijn we bij de gletsjer. Ik vind het een vreselijk idee dat ik hier in het donker overheen moet, met al die verborgen gevaren van het ijs. Ik klap in mijn handen, want ondanks mijn handschoenen dreigen die gevoelloos te worden. Mijn tanden beginnen te klapperen. Ik heb het zo koud dat het voelt alsof mijn hoofd in een bankschroef zit en mijn teennagels eraf gerukt zijn. In de oorlog was dat een marteltechniek.

‘Hoe krijgen we dat spul hiervandaan?’ vraag ik. Daar heb ik eenzaam en alleen op mijn kamer al over zitten piekeren. ‘Dat kan niet makkelijk zijn met je vrouw hier. En nu helemaal niet.’

‘Wat heb je toch weinig vertrouwen! Ik heb hier iemand die de hele transactie ter plaatse gaat regelen. Dat is een stuk netter, vind je ook niet?’

‘Je hebt iemand in het hotel zitten?’

‘Ja.’

‘Wie dan?’

‘Het lijkt me veiliger voor je als je dat niet weet. Breek jij je lelijke hoofd nou maar niet over dat soort zaken. Mijn contact wil dat zo weinig mogelijk mensen weten wie die persoon is.’ Hij tikt tegen zijn neus. ‘Die zaakjes regel ik wel. Dat is voor jou minder riskant.’

Is dat zo? Voor zover ik kan overzien neem ik sowieso een enorm risico. Dat geheime gedoe vind ik maar niets, en ik weet ook niet hoe het in mijn voordeel zou moeten werken, Narracott weet alles tot in de puntjes; ik heb slechts een ruwe schets. Mijn wantrouwen over deze hele zaak wordt alleen maar groter.

Is dit hoe hij me buitenspel zet? Zijn bankier, wie die vent ook mag zijn, schrijft hem gewoon een cheque uit? Misschien is het niet eens een man. Het kan iedereen wel zijn in dat verdomde hotel, behalve misschien dat oude vrouwtje dat altijd zit te breien. Zelfs zij, eigenlijk! Nu ik erover nadenk, ziet ze er absoluut uit of ze een geheim heeft. Dit alles zeg ik niet hardop. ‘Ik neem aan dat die persoon ook een percentage krijgt?’

‘Vijftig procent voor mij,’ zegt hij over zijn schouder, ‘vijfendertig voor jou en vijftien procent commissie voor onze bankier.’

Ik staar naar zijn rug. ‘Krijg ik niet de helft? Daar ben ik nooit mee akkoord gegaan! Waarom krijg jij het merendeel?’

‘Het was mijn idee. Mijn plan.’

Maar ik heb die avond evenveel op het spel gezet als hij.

Een klein stemmetje vanbinnen fluistert: honderd procent klinkt een stuk beter dan vijfendertig. Dan zou ik in één klap van mijn problemen af zijn.

Hij draait zich naar me om en ik voel me direct betrapt, alsof hij mijn gedachten kan lezen.

‘Wat denk je nou?’ vraagt hij, terwijl hij me door de duisternis aankijkt.

‘Niks,’ zeg ik, maar mijn gedachten gaan alle kanten op. Als hij me dit nu zo doodleuk meedeelt, wat heeft hij dan nog meer voor me in petto? Ik moet goed mijn hoofd erbij houden en misschien zelf ook wat plannetjes maken.

‘Kom op, ouwe aardappelzak.’ Hij klinkt vrolijk, maar met een scherp randje. In het licht van de volle maan glanst de flank van de berg als radium. Dat maanlicht hebben we nodig, maar we willen hier natuurlijk niet gezien worden. Plots bekruipt me het idee dat we net twee kleine jongens zijn die stiekem voor de lol naar buiten zijn geslopen om in de sneeuw te spelen, hoewel dit alles iets pervers heeft. Narracott heeft een pistool bij zich. Ik zie de vorm in zijn jaszak, en het metaal schittert als hij zich omdraait.

Hoog boven ons hoofd klinkt een angstaanjagend gekreun; het geluid van afkalvend ijs. Ik probeer mijn angst voor de gletsjer te onderdrukken. Ik kan me niet herinneren dat het ijs zo luidruchtig was. Het kraakt en kreunt en gromt als een oeroud monster. De duisternis lijkt het lawaai nog eens te versterken. Dit gedeelte van de gletsjer schijnt vol spleten te zitten. Voor hetzelfde geld ligt er één een paar stappen verderop. Wie weet sta ik nu wel op een sneeuwbrug en staat de grond onder mijn voeten op het punt van instorten.

Zou Narracott hulp gaan halen als ik viel? Hoe zou hij verklaren wat we hier in de kleine uurtjes op de berg deden? Daar moet ik maar niet aan denken. Ik moet helemaal maar niet te veel nadenken en me concentreren om de ene voet voor de andere te zetten. Het is een zware tocht. Op sommige plekken houdt de sneeuw het goed, maar op andere biedt het geen houvast. Om de andere stap zak ik weg tot aan mijn dijbeen.

Dan hoor ik iets waar mijn blaas uit pure angst van samentrekt. Een hoge, klaaglijke gil die tussen de hoge bergtoppen weerkaatst; de wanden van ijs en steen trillen na als stemvorken.

‘Hoorde je dat?’ vraag ik aan Narracott.

‘Wat?’ Hij kijkt over zijn schouder en zijn adem, witte damp in de nachtlucht, komt met snelle stoten. Ergens boven op de gletsjer kraakt er iets verontrustend hard. ‘Dat is ijs,’ zegt hij. Precies op dat moment klinkt er opnieuw gekraak, gruwelijk oorverdovend, als het breken van de botten van een reus.

‘Nee, ik hoorde…’ Maar wat hoorde ik eigenlijk? Moeilijk te zeggen. Misschien toch het ijs? Het klonk alleen anders…

Narracott heeft inmiddels zijn zaklamp tevoorschijn gehaald en richt die op de rotswand van de gletsjer, de bergflank die erbovenuit rijst. ‘Daar is het,’ zegt hij, en nu zie ik het ook: de kleine berghut die daar op een richel in de rotsen staat. De schuilplaats. In de afgelopen jaren is het ijs gedaald, want de hut ligt hoger boven de gletsjer dan de laatste keer dat ik hem zag.

Deze hut kochten we in 1943 van een plaatselijke berggids, van onze horloges, twee pakjes sigaretten en een van onze pistolen (het mijne). Hij dacht waarschijnlijk dat hij ons daarmee oplichtte, want er was geen mens die hier kwam klimmen en de hut was behoorlijk vervallen. Wij vonden dat juist prima. Zoals Narracott zei: we hebben geen behoefte aan lui die hier gaan rondneuzen.

We beginnen aan de korte klim over de rotsen. Daar heb je dat geluid weer. Een hoog gejammer, gehuil.

‘Hoor nou! Hoorde je dat?’

‘Man toch,’ zegt hij geïrriteerd. ‘Dat is gewoon de wind.’

Hij doet de deur van de hut open. Een plotselinge, felle lichtflits… ergens achter ons, denk ik.

‘Zag je dat?’ vraag ik hem.

‘Wat nou weer, Crane?’ Hij loopt naar de deuropening toe.

‘Een vreemde… flits.’

‘Een vreemde flits,’ herhaalt hij spottend. ‘Weet je zeker dat je niet gewoon bang bent?’

‘Nee… ik zag echt iets.’ Nu spreek ik eindelijk de gedachte uit die ik in eerste instantie had toen ik dat vreemde gehuil hoorde. ‘Je denkt toch niet… Dat een van hen hier ook is? Toch?’

‘Ben je nu ook al bang voor geesten, Crane? Ze zijn allemaal dood. Daar hebben we wel voor gezorgd. Daar heb jíj voor gezorgd.’ Hij zegt het alsof hij me probeert uit te dagen hem tegen te spreken. ‘Hierboven heb je voortdurend van die elektrische ontladingen. Zelfs in de zomer. Dat weet je toch nog wel? Kom je nu eindelijk binnen om me te helpen? Het zal niet makkelijk worden. Je weet wel, keiharde grond en zo.’

Ik loop achter hem aan de bedompte duisternis in. Die geur. Ik had me niet eens gerealiseerd dat er hier een geur hing, maar hij grijpt me bij de keel en sleurt me terug naar het verleden. We hadden hier tenslotte een paar weken gewoond, voordat we ‘ontsnapten uit het krijgsgevangenenkamp’ en ons weer bij onze mannen aansloten. Ik heb het gevoel dat ik ga overgeven.

‘Rustig aan, ouwe jongen,’ zegt hij, terwijl hij me bij mijn bovenarm vastgrijpt om te voorkomen dat ik neerga. Dan voegt hij er, bijna vriendelijk, aan toe: ‘Dit is eigenlijk het makkelijkste deel. Dit is het moment dat je krijgt wat van jou is.’

In een moment van waanzin bedenk ik angstig – of juist hoopvol? – dat het misschien weg is. Dat iemand ons misschien heeft gadegeslagen, of het per ongeluk heeft gevonden. Aan de ene kant zou dat een enorme klap zijn, maar aan de andere kant kan ik dan misschien blijven geloven dat het allemaal slechts een nachtmerrie is geweest.

‘Er is iemand stout geweest…’ Narracott wijst met de neus van zijn laars naar wat vloerplanken die zijn opgelicht. ‘Kijk eens. Daar heeft iemand iets geprobeerd. Maar goed dat we voorzorgsmaatregelen hebben genomen.’

Hij haalt een hamer uit zijn rugzak en gebruikt de klauw om wat spijkers uit de planken te trekken. ‘Help ’ns mee.’

Zodra de planken los zijn, ligt de rots onder de vloer vrij. Tenminste, het lijkt op de rots van de berg zelf, maar in werkelijkheid is het een provisorisch aangelegde laag stenen vermengd met zelfgemaakt cement.

‘Hier.’ Hij duwt iets van koud ijzer in mijn handen; een pikhouweel. ‘Kom op, man, schiet eens op. Het is nu een beetje te laat om last te krijgen van je geweten, Crane. Bovendien zouden ze anders inmiddels toch dood zijn geweest,’ voegt hij er nonchalant aan toe. ‘Dat weet jij ook.’

‘Nee, dat weet ik niet. En jij ook niet.’

En dan, als een vos die het niet kan laten nog even met zijn prooi te spelen: ‘Hoe ging het ook alweer? Kogel door het achterhoofd? Een van de koelbloedigste dingen die ik ooit heb gezien.’

Zijn woorden komen aan alsof hij míj net heeft neergeschoten. ‘Dat was ik niet,’ zeg ik. ‘Dat was jij.’

Hij snuift smalend. ‘Ik heb het je zelf zien doen, idioot. Je gaat nu toch niet de vermoorde onschuld spelen? Ik was toen best geschokt, weet ik nog.’

Mijn hart gaat tekeer, mijn hoofd tolt; ik zoek steun bij de houten muur om overeind te blijven. Ik knijp mijn ogen dicht in een poging me alles te herinneren. O god, maar dat wil ik niet. Híj was het toch? Ik weet het zeker. Maar nu begin ik toch te twijfelen. Die nacht is één groot waas, een troebele, bloederige gruwel. De afgelopen vijf jaar heb ik mijn uiterste best gedaan om er juist niet aan te denken, om alles te vergeten. Was mijn bijdrage dan nóg vreselijker dan ik dacht?

Sinds die nacht voelt niets meer echt. Het was zíjn idee. Maar maakt dat het er beter op? Nee, juist niet, denk ik. Want ik was er nog steeds bij, ik deed nog steeds mee. Van hem kun je in iedere geval nog zeggen dat hij lef had – moed wil ik het niet noemen – toen hij het deed. Terwijl ik niets aan de dag legde behalve lafheid.

De stem van Narracott brengt me terug naar het heden.

‘Wat wordt het, Crane? Als je te schijterig bent, neem ik hier met alle plezier afscheid van je en neem ik jouw deel erbij.’

‘Nee…’

‘Kunnen we dan nu alsjeblieft opschieten? Het is veel te koud om hier te staan wachten op jouw volgende gewetenscrisis.’ Dan wordt zijn stem weer hard. ‘Opschieten of wegwezen.’

Mijn blik glijdt naar de aftekening van het pistool in zijn jaszak. Ik bedenk net dat hij me nooit zomaar zou laten gaan. Natuurlijk niet. Ik heb geen enkele keus.

Ik grijp het pikhouweel stevig vast, hij het zijne, en samen hakken we in op de grond. Eindelijk zie ik iets verschijnen… een stuk van een jutezak. De aanblik bezorgt me rillingen, zowel van afschuw als van opwinding.

Dit is waarom hij me nodig had. Het zou lichamelijk veel te zwaar zijn om dit in je eentje te doen, en er lijkt geen eind aan te komen. Het duurt niet lang totdat iedere slag gepaard gaat met een sidderende pijnscheut door mijn armen. En ik weet zeker dat ik af en toe daarbuiten iets hoor.

Les loups des montagnes…

Ik herinner mezelf eraan dat er in deze contreien geen bergwolven meer zijn. Die zijn allemaal dood.

Ik concentreer me met alle macht op mijn taak, tot hij eindelijk, eindelijk verschijnt: de onopvallende jutezak. Zo’n ding waar je tarwe in zou bewaren. We hadden hem in een verlaten herdershut gevonden en juist die

gekozen omdat het zo'n alledaags object was. De vezels, stijf en versleten als ze zijn, wijken uiteen zodat we de metalen kist kunnen zien die eronder schuilgaat. Narracott maakt hem open en nu zien we de schittering – het rijke, gele licht dat zelfs in de duisternis fel sprankelt. Júíst in de duisternis. Het heeft iets wonderlijks. Iets magisch en mythisch, deze ondergrondse schat. Ik begrijp hoe een schat als deze mannen heeft aangezet tot waanzin, moord en geweld.

Ik haal de eerste staaf uit de kist. Zo koud, zo massief. Hij is onverwacht zwaar, ongelooflijk. Ik ben me pijnlijk bewust van Narracott, die pal achter me staat. Als het erop aankwam… ik ben groter, maar zijn lichamelijke conditie is beter. En ik heb minder te verliezen.

Vanbinnen spreekt een stem: Ik wil het. Ik wil het allemaal. De bergpas is te gevaarlijk in de winter. In deze tijd van het jaar moet het één grote, dodelijke woestenij van sneeuw en ijs zijn. Nee, het zou nooit lukken, want skiën kan ik niet. Maar misschien is er een andere manier… een manier dat hij me niet op de hielen zou zitten…

'Wat gaan we ermee doen?' vraag ik. 'Nemen we het mee naar beneden?'

'Ben je helemaal gek? Nee, het is het beste dat we het hier laten, niet in een vol hotel waar bijna geen veilige verstopplekken zijn.'

'Maar… wat doen we hier dan?'

'We moeten er toch zeker van zijn dat het er nog lag? Voordat we de uitwisseling doen.'

'Maar wanneer…'

'Morgenochtend hebben we een ontmoeting. Dan leg ik uit wat de volgende stappen zijn.'

Heeft hij mijn gedachten soms gelezen? 'Maar…'

'Vertrouw me nou maar, Crane.'

Ik moet bijna hardop lachen. Natuurlijk kan ik hem niet vertrouwen. Dat weet ik beter dan geen ander. Geen ander die nog leeft, althans.

Soms vind ik het weleens vreemd dat hij me niet ter plekke had doodgeschoten en alles voor zichzelf had opgeëist. Maar hij had iemand anders nodig om zijn verhaal te bevestigen toen we terugkwamen bij onze troepen. Bovendien had hij iemand anders nodig, een pakezel, om hem met dit gedoe te helpen. Maar nu… nu ben ik alleen maar een blok aan zijn been, of niet? Hij moet de buit met me delen.

Belangrijker nog: ik ben de enige die zich die nacht herinnert. En ik heb hem eerder in koelen bloede zien moorden…

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Het zal wel ochtend zijn. Wit licht priemt door de kier tussen de gordijnen naar binnen. Het geluid van kerkklokken… Ik heb gehoord dat er hier vlakbij een kapel is voor de nonnen. Misschien laat ik me te veel meeslepen door mijn verbeelding, maar het gelui heeft iets onheilspellends. Voor wie de klok luidt… schreef John Donne dat niet? Op school was ik altijd erg goed in de dichters. Ik droomde ervan om poëzie te gaan studeren op de universiteit, een echte bluestocking te worden. Rokend op de fiets, overal een minnaar, dat soort dingen. Genietend van de gedachte aan mijn ouders en hoe woest ze zouden zijn. Ik ben een keer verliefd geweest, maar dat was totaal ongepast. Zo was hij bijvoorbeeld tuinman. Het was bijna uitgelopen op een schandaaltje, en precies de reden waarom het mama en papa een goed idee leek om me te laten bijschaven op de etiquetteschool, om me snel daarna aan de man te brengen.

Ik draai me om en staar naar het plafond. Al dat hout is erg benauwend. Het geeft je het gevoel dat het op je afkomt en je verplettert. Anthony ligt naast me te snurken. Eerlijk gezegd snurkt hij vaak (niet dat ik dat ooit tegen hem zeg, want hij zou het vreselijk vinden om dat te weten).

Even later wordt hij wakker. Ik doe mijn ogen dicht en doe net of ik nog slaap. Ik kan het nu nog even niet aan om met hem te praten. Met een atletische sprong komt hij het bed uit om poedelnaakt door de kamer te lopen. Hij loopt niet mank. Dat doet hij eigenlijk alleen als hij in het openbaar is, vooral wanneer hij, net als gisteren, in het openbaar spreekt. Wanneer hij zijn toehoorders wil herinneren aan de oorlogsheld die het Victoria Cross kreeg vanwege zijn moed onder vijandelijk vuur. Een van de weinige overlevenden van een schermutseling tussen een kleine groep

moedige Britse strijders en de nazi's, net over de bergen hier, in bezet Frankrijk. Gek genoeg is dat verhaal als hij het vertelt steeds een beetje anders.

Door half toegeknepen ogen kijk ik hoe hij naar de spiegel loopt en naar zichzelf glimlacht. Met de lippen op elkaar en een uitdrukking alsof hij beleefd lacht naar iemand met wie hij het niet eens is. Dan wordt de lach breder, wat meer tanden worden zichtbaar, tot hij ten slotte al zijn tanden bloot lacht, zoals hij gisteren tegen die oudere dames bij de receptie deed. Hij oefent zijn gezichtsuitdrukkingen… als een danser die zijn passen oefent, een acteur die zijn rol repeteert. Ik doe mijn ogen weer dicht. Ik wil niet dat hij me betrapt terwijl ik naar hem kijk. Als echtgenote zijn er momenten, zoals mama altijd zei, dat je je man nauwlettend in de gaten moet houden. En er zijn juist momenten dat je er beter aan doet de andere kant op te kijken. Een goede echtgenote weet wanneer ze het een moet doen en wanneer het ander.

Na enkele minuten slaak ik een zuchtje en rek ik me uit, zodat hij weet dat ik wakker ben.

'Goedemorgen, lieveling,' zegt hij. Hij doet erg hoffelijk. 'Wat ben je toch een slaapkop. Heb je soms een pilletje genomen? Dan kan men wel een bom naast je afschieten. Soms vind ik het zelfs een beetje griezelig. Toen ik gisteravond binnenkwam –'

'O,' zeg ik snel. Ik wrijf in mijn ogen en ga rechtop tegen de kussens aan zitten. 'Was je erg laat?'

'Nee, hoor. Ik heb naderhand nog een slaapmutsje gedronken in de bar, samen met Bruno.'

'Het spijt me van gisteravond,' zeg ik. 'Die scène… in het restaurant. Ik schaam me vreselijk. Ik denk dat ik te veel wijn op had…'

'We hebben het er niet meer over,' zegt hij wat scherp. 'We besteden geen aandacht meer aan dat… dat méns, want dat is precies waar ze op uit is. Ik snap niet wat ze hier doet. Waarschijnlijk omdat ze me het leven zuur probeert te maken. Dat doet ze nu eenmaal graag. Achter de façade van de actrice schuilt een… een vamp, een verleidster.' Dan slaakt hij een zucht en zegt hij met de gepijnigde stem van een echte politicus: 'Ik moet echt mijn verontschuldigingen aanbieden, voor mijn… misstap.'

Na een korte stilte rekt hij zich uit: alles is vergeten. ‘Klaar voor een prachtige dag op de berg?’

‘O,’ zeg ik, ‘maar het waait ontzettend vandaag. Bovendien heb ik gehoord dat het binnen een paar uur gaat sneeuwen en ik hou er niet van om te skiën als je geen hand voor ogen ziet. Ik ga naar de spa.’

‘Tja,’ zegt hij. ‘Je kunt aardig skiën, maar in dit soort omstandigheden zie je toch het verschil tussen de amateurs en de experts.’

Hij begint aan zijn ochtendgymnastiek. Ieder ander mens zou er belachelijk uitzien als hij zich zonder kleren aan in al die bochten zou wringen, maar hij ziet er meer uit als een Griekse atleet uit de oudheid die zichzelf voorbereidt op de Spelen. Naderhand trekt hij zijn skikleding aan, waarna hij met een zwaai de gordijnen openschuift. ‘Tijd voor de ochtend…’

Maar het laatste woord sterft abrupt weg. Hij staat als verlamd: het lijkt wel of ik de rillingen letterlijk door zijn lijf kan zien lopen terwijl hij uit het raam naar buiten kijkt.

‘Wat is er, schat?’ vraag ik.

‘Niets,’ antwoordt hij vlug. Een beetje te vlug?

Ik trek mijn peignoir om me heen en loop ook naar het raam toe. Nu zie ik het ook: een vlag aan de mast waar normaal de Zwitserse vlag wappert. Een zwarte vlag met een witte driehoek in het midden en daarin de vorm van een huilende wolf, met daaronder in geborduurde letters:

Les loups des montagnes.

Het ziet eruit als een antieke vlag, met rafels en scheuren. De flarden dansen in de wind.

Ik zeg de woorden hardop, en ik weet zeker dat ik mijn man ineen zie krimpen. Het is bijna fascinerend om te zien welk effect de woorden op hem hebben, om deze macht over hem te voelen terwijl ik ze uitspreek. Ze klinken zo onbekend. Ik vertaal ze hardop: ‘De bergwolven.’

‘Ik weet wat het betekent,’ sist hij naar me terwijl hij zich naar me toewendt. Deze keer is de verandering in hem overduidelijk: hij is doodsbang.

‘Sorry, schat,’ zeg ik. ‘Gaat het… gaat het wel met je?’

‘Ja, natuurlijk gaat het met me!’

‘Maar wat is dit vreemd,’ vervolg ik. ‘Wat zou het te betekenen hebben?’

‘Het betekent niets!’ roept hij uit. ‘Een of andere domme grap.’

Dit zijn bijna dezelfde woorden die hij gebruikte toen dat potje rattengif in de hotelkamer opdook. Met een woedende ruk trekt hij de gordijnen weer dicht en beent naar de badkamer, zich er klaarblijkelijk niet van bewust dat zijn handeling zijn eerdere woorden juist tegenspreekt. Waarom zou mijn man dat oogverblindende uitzicht op het landschap willen verbergen en de kamer weer in duisternis hullen als er niet ook iets te zien was wat hem zo van streek maakte?

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

Ik word in mijn nachtmerrie gestoord door gebons op de deur.

‘Je had gelijk,’ zegt Narracott terwijl hij de kamer binnendringt. Hij is gekleed om de berg op te gaan, met zijn koffiefles in de ene hand en zijn handschoenen in de andere.

‘Wat?’ Ik had me voorbereid op een confrontatie, maar hij zet me helemaal op het verkeerde been.

‘Je had gelijk. Ik denk inderdaad dat een van hen hier is. Ik dacht dat dat niet mogelijk was. Dat je paranoïde was.’

Hij zet zijn fles neer en legt zijn handschoenen ernaast, waarna hij de gordijnen opengooit. Ik zie de vlag meteen. Het bloed stijgt naar mijn hoofd, maar ook een gevoel van triomf. Geloof je me nu eindelijk?

‘Wat moeten we nou?’ vraag ik dwingend. ‘Zitten ze achter het goud aan? Laten we het daar liggen? Zitten ze achter óns aan?’

‘Doe nou eens rustig,’ zegt hij.

Mijn onrust lijkt hem juist tot bedaren te brengen.

‘Laat de volgende stappen maar aan mij over. We doen de transactie nu gewoon wat sneller. Mijn bankier is er al klaar voor.’

Míjn bankier.

‘Ben je nu naar hem op weg? Naar die bankier?’ Terwijl ik naar hem kijk, denk ik: hij gaat me buitenspel proberen te zetten. Ik wíst het. En weer dat stemmetje: Honderd procent klinkt een stuk beter dan vijfendertig.

‘Ik ga skiën,’ zegt hij. Maar hij zegt niet dat hij níét naar die mysterieuze bankier gaat, valt me op. ‘Dat is het beste medicijn tegen een late avond en

een onrustige geest. Tot nu toe ben ik er iedere morgen om negen uur op uit gegaan, dus dat kan ik beter volhouden.’

‘Maar… maar wat moeten we met dat goud?’ roep ik uit. ‘Moeten we dat niet verplaatsen?’

‘Sst, niet zo hard, man! Doen alsof er niets aan de hand is, dat is het beste wat we kunnen doen. Zo normaal mogelijk doen. In jouw geval dus jezelf te pletter drinken of hier rondhangen in je eigen ellende.’

Hij neemt werkelijk elke gelegenheid te baat om me een trap na te geven.

‘Laten we ons hoofd erbij houden en niets overhaasts doen. Vooral niet als ze toekijken. Hoofd koel houden en doorgaan.’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘En nu op naar de bergen.’

Hij loopt weer naar me toe om zijn spullen te pakken. ‘Ik heb een dringende afspraak met de piste. We komen later bij elkaar. En wees in de tussentijd op je hoede. Begrepen? En laat de rest maar aan mij over.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Ik haast me het hotel in, stamp de sneeuw van mijn schoenen en schud het van mijn schouders. Het sneeuwt nu echt hard. Ik was al vroeg op pad, met mijn camera tussen de sparren, want voor het ontbijt hoefde ik niets te doen. Het is precies negen uur, dus Mrs Bantry zal wel snel uit de spa terug zijn.

‘Opgepast!’ Net binnen de deur is een hotelbediende bezig iets smerigs van het Perzische tapijt bij de ingang te halen. Ik was er bijna middenin gestapt.

‘O!’ Ik trek een gezicht.

‘De enorme hond van die actrice,’ mompelt de man, die zich blijkbaar te zeer ergert om discreet te zijn. ‘Ze liep naar buiten toen die hond bleef staan om…’ Hij trekt een ontzettend vies gezicht en gebaart naar de vlek, ‘en ze liep gewoon door! Zomaar!’ Hij gebaart naar buiten.

Ik vraag me af hoe het moet zijn om in zo’n sterrenbubbel te leven dat je niet eens blijft staan als je hond zijn behoefte op een vloerkleed doet en daarmee tegen de haren in strijkt van het personeel, dat hier zeer moeilijk van hun stuk te krijgen is.

Boven het geroezemoes in de lobby uit klinkt een harde stem.

‘Wat ik wil weten, is of men op de gemzen kán schieten,’ zegt de oude kolonel, die over de balie leunt en heel hard en langzaam de arme receptioniste aanspreekt. ‘Aan elke muur hangen hier gemzenkoppen. Een vergunning nodig? Laat ik u vertellen dat ik in het bezit ben van een vergunning. Een Zwítserse vergunning? Je reinste bureaucratie!’

Ik loop om een kamermeisje met een enorme berg wasgoed heen, langs een non, drie piccolo’s en een groepje gasten dat zich lijkt af te vragen of ze met dit weer wel naar buiten moeten gaan.

‘Je ziet geen hand voor ogen,’ zegt een van de heren. ‘Ik denk dat we vandaag beter in de bibliotheek kunnen blijven om te kaarten.’

‘Misschien heb je gelijk, schat,’ zegt zijn vrouw. ‘We hebben de hele week nog, nietwaar?’

De dichtstbijzijnde lift gaat open en dan hoor ik: ‘Ik zei nee! Níét nu.’ Het is Anthony Narracott, gehuld in skikleding en op de voet gevolgd door de sjofele jongeman met de bril en het zandkleurige haar. Van zijn gebruikelijke hoffelijkheid geen enkel spoor. Hij heeft een woedende uitdrukking op zijn gezicht terwijl hij deze kant op komt. Ik sta precies in zijn pad en heb niet eens tijd om opzij te gaan, dus staan we opeens oog in oog.

Ik zie hem zichzelf bijeenrapen, alsof hij zijn masker weer op zet.

‘O, hallo,’ zegt hij, charmant als altijd. ‘De fotografe. Zo ontmoeten we elkaar weer. Hoe zei u ook alweer dat u heette?’

Dat had ik niet gezegd. ‘Diana, Diana Glass.’

‘Diana. De jaagster.’

Hij bekijkt me van top tot teen en ik krijg het gevoel alsof ik hier in mijn badpak sta, in plaats van in dikke lagen katoen en wol.

‘Ja, ik zie het. Jaagt u ook daadwerkelijk?’ Hij draait zich om en geeft zijn fles aan de receptioniste achter de balie. ‘Afwassen en opvullen graag. Ik hoop dat het vandaag verse is, want die van gisteren…’ hij trekt een jammerlijk gezicht, ‘was helaas aan de oude kant.’ Hij werpt haar zijn stralendste lach toe, waarna hij zich weer naar mij toe draait en me opnieuw in zich opneemt.

Die blauwe blik houdt me gevangen. Ik heb het gevoel dat hij een vraag probeert te bedenken.

‘Ik moet terug naar mijn werkgeefster,’ zeg ik. ‘Ze wil vandaag om negen uur ontbijten, dus ik ben al aan de late kant.’

‘Zeker,’ zegt hij hoffelijk.

‘Monsieur!’ De hotelmanager haast zich naar hem toe. ‘Er is telefoon voor u.’

‘Allemachtig.’

Hij draait zich om en beent weg, naar de telefoons toe. Een paar tellen later zet de receptioniste met bewonderenswaardige efficiëntie de fles terug

op de balie, en de foyer vult zich met de geur van verse koffie.

Een paar minuten later vervoeg ik me bij Miss Marple in de ontbijtzaal. Ze glimlacht naar me en haalt een katoenen waszak tevoorschijn.

‘Ach, Diana,’ zegt ze. ‘Deze hebben ze bij mijn kamer afgeleverd in plaats van de jouwe. Ik snap wel waarom ze die door de war hebben gehaald – kamers 19 en 61 – en zodra ik hem openmaakte, had ik door dat het niet de mijne was. Zulk mooi ondergoed heb ik nooit gehad, hoor, zelfs niet toen ik jong was. Zijde en fijn Frans kant. Dat moet heel wat hebben gekost!’ Dan voegt ze eraan toe: ‘Sorry, ik wil me nergens mee bemoeien.’

Met rood aangelopen wangen neem ik de zak van haar over. ‘Dank u wel.’

Nu kijkt Miss Marple uit het raam. ‘Is het niet interessant dat de sneeuw een soort verslag kan bijhouden? De nachtelijke dwalingen van vogels en bergdieren. Kijk, die sporen moeten van een vogel zijn en die daar van zo’n grappig antilope-geitachtig dier…’

‘Een gems,’ zeg ik, denkend aan de kolonel en zijn hevige verlangen erop te schieten.

‘Je vraagt je vanzelf af wat ze allemaal doen. Voedsel zoeken, natuurlijk, en beschutting. Proberen te doden en zelf niet gedood te worden, neem ik aan. Wat ik nog opvallender vind, is dat er schijnbaar ook dieren op twee benen heen en weer zijn gelopen. Kijk maar eens naar die sporen… daar, in de richting van de gletsjer. Het lijkt wel of er iemand, of twee personen of zelfs drie naar boven zijn geweest, maar dat moeten ze na het vallen van de avond hebben gedaan, want daarvoor had het nog gesneeuwd en was alles bedekt…’ Ze valt stil en kijkt me aan. ‘Gaat het wel, Diana? Je ziet er niet zo best uit.’

‘Je bent inderdaad erg bleek,’ zegt nu Mrs Bantry, die de ontbijtzaal binnen is gekomen en plaatsneemt. ‘Ben je soms moe? Terwijl de bedden hier zo comfortabel zijn. En dan die berglucht!’

‘Ik denk dat het aan de hoogte ligt,’ zeg ik, een tikje verontschuldigend. ‘Daar ben ik niet aan gewend, ziet u. Het gaat goed met me, hoor. Maakt u zich alstublieft geen zorgen.’

‘De spa!’ zegt Mrs Bantry. ‘Je zou de spa eens moeten proberen. Ik kom er net vandaan, heerlijk zo ’s ochtends vroeg. Dan is er bijna niemand,

hoewel de hamam wel vol zat, dus daar kon ik niet in. Er is een ruimte met wanden van zout, kun je het je voorstellen? Werkelijk, Jane, hierbij vergeleken is een Engelse hydro toch wat teleurstellend.'

'Ach,' zegt Miss Marple, 'ik was erg onder de indruk van het Royal Spa Hotel in Medenham Wells, ondanks de nare associaties.'

De serveerster die de tafel komt afruimen, verstijft als ze uit het raam kijkt, en mompelt iets voor zich uit.

'Wat is er?' vraagt Miss Marple, die haar hoofd omdraait om ook te kijken. 'Ah, die vreemde vlag?'

'O, ja.' Ook Mrs Bantry kijkt ernaar met een fronsend gezicht. 'De bergwolven. Wat vreemd. Wie dat ding ook heeft opgehangen, het ziet er niet erg plezierig uit, hè? Een beetje luguber.'

De serveerster begint onmiddellijk te praten, met een zwaar accent, alsof ze zich niet kan inhouden. 'Ik weet wie dat zijn,' zegt ze somber. 'Of wie het wáren. De wolven van de berg. Ze waren helemaal niet luguber. Ze waren…'

Ze gaat over in het Frans, en nu hoor ik dat haar accent daadwerkelijk Frans is, en niet Zwitsers.

'Het waren ontzettend moedige mensen.' Haar stem trilt licht van emotie. 'Ze vochten in de bergen tegen de nazi's, niet ver hiervandaan, over de grens in Frankrijk… bezet Frankrijk.'

Ik wend me tot Miss Marple en Mrs Bantry, voor het geval ze het niet helemaal hebben kunnen volgen. 'Het klinkt alsof ze een soort verzetsgroep waren, in de oorlog.'

Miss Marple knikt, alsof ze dit allemaal al had begrepen.

'Wat heeft dit dan te betekenen?' vraagt Mrs Bantry, en ze gebaart naar het vreemde teken op de berg. 'Zoals ik altijd al tegen Arthur zei, de oorlog is voorbij. Wat speelt het verzet nu nog voor rol? En dat hier, in Zwitserland?'

Ze kijkt de serveerster aan. Misschien komt het door haar wat hooghartige Britse stem, door de gebiedende toon (waarmee ze vroeger vast menig dienstmeisje heeft aangesproken), maar de Française doet een stap naar achteren, alsof ze denkt dat ze haar mond voorbij heeft gepraat.

'Ik weet het niet, madame.' Dan wendt ze zich smekend naar mij en gaat ze verder in het Frans: 'Ik was toen nog heel jong. Ik weet alleen wat

anderen mij hebben verteld. Meer niet. Maar toen ik u over de vlag hoorde praten… Ik had het gevoel dat ik een goed woordje voor ze moest doen. Voor wat ze waren. Mijn vader kende er een aantal. Ze zijn allemaal omgekomen in de oorlog. Het was vreselijk.'

'Misschien niet allemaal,' zegt Miss Marple, met een blik op de vreemde, gescheurde vlag die in de wind danst. 'Want hoe zou je die anders verklaren?'

Inmiddels kijken we allemaal door de grote ramen van het restaurant, maar terwijl zij verder praten over de vlag, wordt mijn blik getrokken naar de eerste gondel van de dag, die juist zijn langzame klim naar de bergtop is begonnen. Het felrode metaal glimt even in de gouden zonnestralen die tussen de samenpakkende sneeuwwolken door piepen. Ik kijk ernaar tot het weerkaatste licht als een tweede zon zo fel wordt. Mijn ogen branden ervan, en ik moet wel wegkijken.

OceanofPDF.com

09.30 uur

Het bergstation van de Grand Alpine-kabelbaan

De liftbediende stapt behoedzaam de gondel in om de boel te controleren. Hij zoekt naar een hartslag; die is er niet. De man, die ineengedoken op de vloer ligt met zijn gezicht naar de open deur toe, is duidelijk dood; zijn huid voelt koud. Zijn gebruinde huid, volle bos met roodgoud haar en algeheel sportief, krachtig uiterlijk vormt een opmerkelijk contrast met de dood. Hij lijkt bijna meer een wassen beeld dan een lijk. Griezelig genoeg zijn zijn ogen open. Het enige andere voorwerp in de gondel is een lege fles die in de schaduw onder de bank gerold is. De geur van koffie waart hier rond, en iets wat de liftbediende vreemd genoeg doet denken aan de Hanselmann Konditorei in St Moritz, waar hij is opgegroeid. Ja, nu weet hij het: hij herinnert hem aan de verse nusstorte, het zoete karamelgebak met notenvulling waar de banketbakkerij om bekendstond. Misschien had de man een gebakje uit het restaurant van het hotel meegenomen om bij de koffie van te genieten. Zijn allerlaatste ontbijt.

De liftbediende wil geen seconde langer bij het lijk in de buurt zijn dan strikt noodzakelijk. Zelfs de stoïcijnste man raakt hiervan overstuur.

Hij pakt zijn portofoon voor verdere instructies vanuit het hotel. De boodschap is eenvoudig: hij moet de gondel terug naar beneden sturen met het lichaam erin, als een ongewenste maaltijd in een serveerlift. Het hotelpersoneel zal het opvangen en naar het hotel brengen, in afwachting van de bevoegde instanties. Als het hierboven in de vrieskou blijft, zal het bevriezen en raakt het weefsel aangetast. Dit is het protocol voor alle

lichamen die hier op de berg worden gevonden: weghalen voordat de berg ze opeist.

Ondertussen staart de dode man blind voor zich uit, naar een uitzicht dat hij niet kan zien door de open deuren heen: het majestueuze alpenlandschap en de Orso-Neropas.

OceanofPDF.com

Deel 2

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Wat is er, Jane?’ vraagt Mrs Bantry.

Miss Marple is plotseling opgehouden met praten en steekt haar neus in de lucht, bijna als een kat die gevaar ruikt. Of misschien een prooi.

‘Er is iets gebeurd,’ zegt Miss Marple.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Mrs Bantry, en ze zet haar kopje neer.

‘Het personeel,’ reageert Miss Marple terwijl ze de ontbijtzaal door kijkt. ‘Ze zijn allemaal opeens zo opgewonden. Zo geagiteerd.’

Een van de receptionistes is binnengelopen en praat op dringende toon met drie leden van de bediening. De een slaat een hand voor de mond, de ander fluistert geschokt. Eén woord kan ik eruit opmaken: mort.

‘Is er iemand dood?’ roept Mrs Bantry uit. Blijkbaar is haar gehoor net zo goed als dat van de andere oudere dame.

Miss Marple is intussen opgestaan. Ze loopt naar het groepje serveersters toe dat in een hoek met elkaar staat te fluisteren. Voor een vrouw van haar leeftijd is ze opvallend vlug ter been.

Mrs Bantry trekt boven haar koffiekopje haar wenkbrauwen naar me op. ‘Wat er ook aan de hand is,’ zegt ze, ‘Jane komt er wel achter. Mensen hebben de neiging haar van alles te vertellen. Dat gaat helemaal vanzelf, lijkt het wel! Maar het komt ook doordat ze als een heel goed mens overkomt – en dat ís ze ook.’

Niet veel later is Miss Marple bij ons terug. Ze schudt haar hoofd. ‘Vreselijk,’ zegt ze. ‘Echt vreselijk…’

‘Wat is er aan de hand, Jane?’ dringt Mrs Bantry na een korte stilte aan. ‘Hou ons niet zo lang in spanning, alsjeblieft.’

‘Een gast,’ begint Miss Marple. ‘Er is een gast dood gevonden.’

‘Waar?’ vraagt Mrs Bantry dan. ‘En hoe?’

‘Bovenaan, in de gondel,’ antwoordt Miss Marple. ‘Hij is levend ingestapt. En toen boven de deuren opengingen… lag hij er dood in.’

‘Hij?’

‘Eigenlijk hadden ze me dat niet mogen vertellen,’ zegt Miss Marple. ‘Maar in feite hadden ze helemaal níéts mogen zeggen. De overleden man is Anthony Narracott.’

‘Nee toch!’ Mrs Bantry is verbijsterd. ‘Maar hoe kan dat nou? Hij leek zo gezond. Een hartaanval of iets dergelijks?’

‘Mogelijk.’ Dan slaakt Miss Marple een zachte zucht.

‘Wat is er, Jane?’ vraagt Mrs Bantry nu. ‘Ik ken die blik van jou.’

‘Het kwaad,’ zegt Miss Marple. ‘Als je oud genoeg bent en genoeg van de wereld hebt gezien, is dat waar je op zo’n moment aan denkt. Een kerngezonde, sportieve man die zomaar neervalt? Een plotselinge natuurlijke dood is altijd een mogelijkheid, zeker. Maar dit voelt… verkeerd.’

Ze doet er het zwijgen toe wanneer haar aandacht getrokken wordt door iets wat ze buiten ziet. Een van de paarden die ons van het station naar het hotel had gebracht, komt langzaam aanlopen, met een lage slee achter zich aan. Op die slee ligt iets, een lange, donkere vorm; iets wat verpakt is in zwarte stof. De sneeuw en de gebogen hoofden van zowel het paard als de koetsier tegen de storm geven de indruk dat het om een rouwstoet gaat.

‘Het lichaam,’ zegt Mrs Bantry.

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Ik kijk door het raam van de ontbijtzaal. Die afschuwelijke vorm van dat ding op de slee… Ik kan mijn ogen er niet van afhouden. Drie mannen, met hun hoofden gebogen tegen de sneeuw die inmiddels met bakken valt, maken de riemen rond de vorm los en halen hem van de houten plaat. Het ding… het ziet er erg zwaar en onhandelbaar uit. Ze proberen er grip op te krijgen en dan – o, wat een gruwelijk gezicht! – valt er een hand uit een opening in de stof. Hij hangt daar maar tot een van de mannen het doorheeft en hem weer terug stopt. Hij heeft een paarsblauwe kleur… een kleur die huid niet hoort te hebben.

Iedereen staart naar buiten, sommige gasten zijn er zelfs bij gaan staan. Ik blijf als versteend zitten kijken. In een hoek van de foyer heeft een groepje nonnen zich verzameld om daar te bidden. Voor de ziel van de dode.

‘Madame Narracott?’

Ik knipper met mijn ogen. Het is de hotelmanager, de kleine man met de uitbundige snor. Hij zegt nog iets anders tegen me. Zijn lippen bewegen, maar het lijkt wel of mijn oren dichtzitten, of dat ik achter een dikke ruit sta… Geen woord van wat hij zegt dringt tot me door.

Tot ik ze opeens wel hoor.

‘Ik vind het afschuwelijk om u dit te moeten vertellen, madame.’ Hij wrijft met zijn vingers over elkaar alsof hij zichzelf zo op zijn gemak probeert te stellen. ‘Maar uw man is gevonden.’ Hij perst zijn lippen opeen en zucht even. ‘Boven in de gondel. Hij was…’ Hij lijkt al zijn moed bijeen te rapen. ‘Madame, het spijt me ontzettend, maar hij is dood.’

‘O!’ Mijn hand vliegt naar mijn keel. Overal om me heen wordt het stil, gezichten draaien zich naar me toe. ‘Ik geloof het niet,’ zeg ik. ‘O nee, dat kan niet waar zijn. Dat kan niet…’ Vliegensvlug sta ik op. De lichten zijn te fel; de gezichten van de andere gasten zwemmen om me heen. En dan wordt alles zwart.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Ze heeft haar hoofd gestoten!’ roept er iemand.

Catherine Narracott zakte ineen als een lappenpop, alsof ze neergeschoten was.

Er staat iemand te huilen: de actrice, zie ik dan, met haar handpalmen en gezicht tegen het grote raam gedrukt. Voor de verandering is er niemand die echt aandacht aan haar besteedt.

Catherine Narracott ligt met gespreide armen en benen op de grond, bewegingloos en met haar grauwe gezicht naar boven gericht.

‘Ik… o, Diana!’ roept Mrs Bantry uit. ‘Snel! Doe iets!’

Ik spring overeind om naar haar toe te gaan, maar iemand is me te snel af. Het is de jongeman met de bril.

Hij hurkt bij haar neer en legt zijn vingers om haar pols. Dan roept hij: ‘Kan iemand een stoel pakken?’

Voor zo’n jonge, onverzorgde man straalt hij een verrassende autoriteit uit. Er wordt een stoel gebracht, waarna hij de benen van Mrs Narracott op de zitting legt.

‘Wat doet u in vredesnaam?’ brult de kolonel.

‘Ik ben arts,’ zegt de jongeman afgemeten. Vervolgens verbetert hij zichzelf met een wat beschaamde blik. ‘Nou ja, ik studeer geneeskunde.’

Hij gooit de plunjezak die hij altijd met zich meesleept op de grond en doet hem open. Er rolt van alles uit: wat kleingeld, een paar uitgaven van *The Modern Quarterly* en verpakte toffees. Eindelijk vindt hij waar hij naar op zoek is: een kleine dokterstas. Daarin zie ik allerlei flacons en flesjes vol

vloeistoffen en tabletten. Als ik even naar Miss Marple kijk, zie ik dat zij met een geïntrigeerde blik de inhoud van de tas in zich opneemt.

De jongeman haalt een injectiespuit tevoorschijn, stopt er een naald in en zet die in de bovenarm van Catherine Narracott.

‘Adrenaline,’ zegt hij tegen de toeschouwers, alsof enige uitleg nodig is – en dat is eigenlijk ook zo. ‘Tegen shock.’

Ik doe een stapje dichterbij om wat beter in de dokterstas te kunnen kijken Daarin zie ik duidelijk het woord morfine op een van de flesjes staan. Op een andere prijkt een afbeelding van een doodshoofd met gekruiste beenderen, zoals je die op verpakkingen van giftige of gevaarlijke stoffen ziet. Het lijkt wel of hij mijn blik op zich voelt branden (en die van Miss Marple), want hij steekt snel zijn hand uit en klemt de tas stevig dicht.

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

Hij is dood. Hij is echt dood. Terwijl ik de gletsjer beklim, blijf ik dat in mezelf herhalen. Dood! Ik heb het gevoel dat ik een stroomdraad heb vastgepakt. Het bloed bonst in mijn oren, mijn hart gaat enorm tekeer. Ik ben doodsbang – maar ik heb me nog nooit zo levend gevoeld. Hij is dood en ik ben hier. Ik heb gewonnen. Blijkt hij toch sterfelijk te zijn geweest.

Nu moet ik door de adrenaline heen proberen na te denken. De chaos in het hotel en de sneeuwval gebruik ik als dekking. Deze tocht over de berg is net zo afschuwelijk als afgelopen nacht, maar het gekke is dat ik een stuk gemotiveerder ben. Alles is straks van mij.

Het zal geen makkie zijn om onopvallend alles in het volle daglicht mee naar het hotel te nemen, maar ik heb geen keus. Ik moet het nu doen. Binnen een paar uur, of misschien al sneller, wemelt het hier van de politie en lukt het zeker niet meer.

Als ik de volgende stap voor elkaar krijg, ben ik een behoorlijk rijke jongen. Dubbel zo rijk als ik anders was geweest. En wat zijn deel betreft: ik denk dat ik daar nog meer van zal genieten dan van dat van mij.

Wie is er nu een idioot, Narracott?

Zodra ik het goud heb, moet ik zo snel mogelijk maken dat ik hier wegkom. Ik kan natuurlijk niet terug naar Engeland, want na dit alles zal de politie naar me op zoek zijn. Maar wat heb ik daar überhaupt nog te zoeken? Ik kan ergens anders gewoon een nieuw leven beginnen. Het mooie van goud is dat het niet te herleiden is. Het kan worden omgesmolten en in een nieuwe vorm wordt het overal ter wereld geaccepteerd. Wie weet kan ik dat met mezelf ook wel doen. Sterker nog, ik zie mezelf hier in de buurt wel een huisje zoeken. Of liever, een gróót huis. Ergens aan een meer. Ja, dat

lijkt me wel wat. Goed, ik spreek de taal niet, maar ik kan me voldoende personeel veroorloven om dat soort dingen op te vangen. Misschien laat ik de hele samenleving wel achter me. Ja, gewoon weg van de maatschappij. Ik heb toch een bloedhekel aan mensen.

De sneeuw komt inmiddels met bakken uit de lucht en de wind blaast de grote natte vlokken midden in mijn gezicht. Het is moeilijk om bij te houden waar ik precies ben, maar ik zet door, stapje voor stapje. Ondanks de kou begin ik te zweten.

Zie je, Narracott? Die ouwe vetzak komt nog best snel vooruit als het moet.

Zo nu en dan neem ik een slokje uit mijn heupfles om de motor draaiende te houden. Ik probeer er maar niet aan te denken dat je onder deze omstandigheden makkelijker nog dan ’s nachts de weg kwijtraakt, om vervolgens in een gletsjerspleet je nek te breken. Maar het is het risico waard. Ik heb niets te verliezen, en alles te winnen.

Hij is er echt niet meer. En daarmee is ook de enige andere ziel die zich die afgrijselijke avond herinnert verdwenen. Alhoewel we er allebei bij betrokken waren en hij er meer onder geleden zou hebben als de waarheid boven tafel kwam, hield hij het altijd boven mijn hoofd.

Opeens herinner ik me de geluiden tijdens de vorige klim, en ik blijf stokstijf staan. Ik denk ook aan die verdomde vlag met die wolf erop.

Is iemand uit het verleden ons gevolgd? Die vreemde jonge kerel met die bril, die in de bar maar naar Narracott zat te staren. Hij soms? Maar welke zou hij dan geweest zijn? De Franse jongeman lijkt me de enige mogelijkheid… hoewel ik er zó zeker van was dat die dood was.

Ik neem weer een grote slok uit mijn heupfles. Daar moet ik maar niet over nadenken. Het spul halen en wegwezen, dát is het antwoord.

Wanneer de donkere vorm van de hut eindelijk als een zwarte verschijning opdoemt in het witte waas, kan ik wel janken van opluchting. Niet veel later sta ik binnen. Ik til de losse planken op en laat me in het gat zakken, maar zodra ik de metalen kist uit de jutezak til, weet ik al dat er iets mis is. Hij is te licht. En voordat ik hem openmaak, weet ik dat het weg is. Het goud is verdwenen.

Onbedoeld schreeuw ik het uit. Ik durf te zweren dat hij me vanuit het hiernamaals uitlacht. O, wat zou hij hiervan genieten.

Ik hoor hem al grinniken: Crane, stomkop. Dacht je echt dat het zo makkelijk zou zijn? Moet je jezelf nou zien, dikke, lelijke, lompe idioot. Echt iets voor hem om als laatste te lachen; om me tot in lengte van dagen te blijven achtervolgen. Al die woede van gisteravond en vanochtend, over al die manieren waarop hij me heeft vernederd, borrelt weer omhoog, en ik wens hem opnieuw dood.

Ik sla met mijn vuist op de rotsen in en jank het uit.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Die sneeuwstorm kan niet eeuwig duren,’ zegt Mrs Bantry.

Miss Marple, Mrs Bantry en ik zitten in de kleine privézitkamer naast Mrs Bantry’s slaapkamer. Een tijdje geleden had een dienstmeisje de kleine haard aangestoken, en buiten het raam valt de sneeuw met grote vlokken naar beneden, zo snel dat je elk gevoel voor oriëntatie verliest. De sneeuwvlokken duwen natte zoenen tegen het glas. De bergen zijn geheel verdwenen. Het lijkt wel of de wereld alleen nog maar dit gebouw behelst, en de mensen die er verblijven. Er gaat een rilling door me heen.

Mrs Bantry vervolgt: ‘En dan zal de politie wel snel ter plaatse zijn. Ik weet niet waarom, maar ik stel me de Zwitserse politie voor met hoeden met grote pluimen en kleurrijke narrenpakken aan…’

‘Dat komt denk ik door de Zwitserse Garde, liefje,’ zegt Miss Marple luchtigjes. ‘De bewakers van het Vaticaan in Rome.’

‘Ach, ja,’ zegt Mrs Bantry. ‘Dat zal het wel zijn.’

‘De Zwitserse politie zal wel erg efficiënt zijn, zou je denken,’ zegt Miss Marple.

‘In tegenstelling tot hun Engelse tegenhangers, bedoel je?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Dat nu ook weer niet precies,’ antwoordt Miss Marple. ‘Onze mensen zijn zeker erg knap, maar soms vraag ik me weleens af of ze niet een beetje té knap zijn. De slimme jongens van Scotland Yard vormen graag hun theorieën, maar wat heb je aan een theorie als je te maken hebt met zoiets simpels als een beetje jaloezie of woede of schaamteloze hebzucht? Soms is een provincialer… nou ja, eenvóúdiger aanpak geschikter. Er zijn erg veel criminelen die ontzettend dom zijn.’

Even valt er een stilte, die uiteindelijk wordt onderbroken door Mrs Bantry. ‘Het is een stuk prettiger om hierboven te zitten. Beneden heerst zo’n koortsachtige sfeer. De mensen zijn natuurlijk gespannen, maar er hangt ook een zekere perverse opwinding die ik zeer onaangenaam vind.’

Ze haalt een trommel met Huntley & Palmers-biscuitjes tevoorschijn. ‘Hier, uit mijn noodverzameling. In tijden van onrust gaat er niets boven een Engels kaakje, vinden jullie ook niet?’ Ze leunt wat voorover in haar stoel. ‘Denk je dan dat het een móórd zou kunnen zijn, Jane?’

‘Ach, liefje,’ zegt Miss Marple treurig. ‘Ik vrees dat ik dat zeker mogelijk acht. Zeer goed mogelijk, zelfs. Een kerngezonde man in de kracht van zijn leven? Die thermosfles… Die liet hij op de balie van de receptie achter om gevuld te worden met koffie, en die fles is opgehaald. Ik zou hem graag eens van dichtbij willen zien. Het zou natuurlijk zelfmoord kunnen zijn geweest, maar het lijkt me onwaarschijnlijk dat hij eerst de moeite zou doen om zijn skikleding aan te trekken. Bovendien leek hij in een goed humeur. Nee, de hele zaak riekt naar onraad.’

Mrs Bantry schudt haar hoofd. ‘Wat een vreselijke gebeurtenis, en dat op zo’n prachtige, rustige plek. Ik weet dat dit niet te voorspellen was, maar ik voel me gewoon schuldig dat ik jullie hier mee naartoe heb genomen…’

‘Maak je daar alsjeblieft niet druk om, Dolly.’ Miss Marple legt troostend haar hand op die van de andere dame. ‘Zoals je weet kunnen de afschuwelijkste dingen bij jou op de stoep gebeuren.’

‘Maar toch,’ zegt Mrs Bantry. ‘Het was mijn –’ Maar haar zin wordt afgekapt door een ijselijke gil verderop in de gang.

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

‘Waar is het?’ sist hij.

Bruno Crane staat zwaar ademend over me heen gebogen. Ik voel de kou van buiten van hem af komen; de sneeuw die nog aan zijn jas kleeft daalt in ijzige druppels op me neer. Hij is een grote man, maar nu hij zo over mijn bed heen gebogen staat, komt hij nog dreigender over.

Ik was hiernaartoe gegaan om bij te komen van die klap op mijn hoofd toen ik flauwviel. Ik dacht dat ik op mijn eigen kamer wel veilig zou zijn, maar binnen luttele seconden wist hij met twee beuken op de deur het slot te slopen en stond hij binnen.

Ik doe mijn mond open en probeer te schreeuwen. Maar opeens heeft hij zijn vingers rond mijn hals. Hij zou me zó kunnen kelen.

‘Nog één keer schreeuwen, meisje, en dat is het laatste geluid dat je maakt. Laat me zien waar het ligt. Snel…’ Hij kijkt om naar de deur.

Ik kijk hem alleen maar knipperend aan en gebaar wild naar mijn keel. Ik kan niets uitbrengen.

‘Je gaat niet gillen? Want je weet wat er gebeurt als je het wel doet…’

Zo goed en zo kwaad als ik kan, schud ik mijn hoofd.

Hij verslapt zijn greep net genoeg om me te laten praten. Ik probeer hem toe te spreken zoals ik ook tegen mijn man praat als hij een woede-uitbarsting heeft, heel zachtjes en langzaam. ‘Ik weet niet waar je het over hebt. Je maakt me bang. Alsjeblieft. Anthony heeft me niets verteld. Hij vertelt me nooit iets.’

Dan herinner ik me plots: dat zal hij ook nooit meer doen. Hij is dood…

‘Hij heeft het meegenomen en verstopt, hè?’ zegt hij, alsof ik helemaal niets heb gezegd. ‘Hij wilde niet dat ik mijn deel kreeg. En ik weet zeker dat jij er alles vanaf weet. Waarom heeft hij je anders hier mee naartoe genomen? Nou?’

‘We gingen op vakantie!’ zeg ik.

‘Je moet wel iets weten,’ gaat hij verder. ‘Zeg op, snobistisch wicht. Ja, ik heb je wel naar me zien kijken, hoor. Precies zoals hij. Jij vindt me een of ander walgelijk gedrocht, niet de moeite waard om naar te kijken.’

‘Dat is nie –’

‘Nou, ik kan je verzekeren dat je man een stuk walgelijker was dan ik… Weet je wat hij allemaal heeft gedaan om aan dat spul te komen? Heeft hij jou het hele afgrijslijke verhaal verteld?’

‘Alsjeblieft,’ zeg ik weer, ‘hij heeft me niets verteld. Ik begrijp het allemaal niet.’

Hij laat zijn hoofd in zijn handen zinken en slaakt een ellendige, dierlijke kreun uit. En daarna een reeks vreselijke krachttermen. ‘Dit is zonde van de tijd! Misschien ben je wel echt zo stom als je eruitziet. Blijf hier,’ gromt hij erachteraan.

Hij loopt naar de commode en trekt een voor een de laden eruit. Al mijn mooie spulletjes, de bontjes, de mooie nachtgewaden en onderkleding die ik had gedragen om Anthony te behagen, alles vliegt door de lucht.

‘O, hou op!’ schreeuw ik. ‘Hou alsjeblieft op…’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

De echo van de tweede kreet blijft in de lucht hangen. De handen van Miss Marple vliegen weer als opgeschrikte vogeltjes van de berg wol op haar schoot af.

Ik spring overeind en grijp instinctief naar een van Mrs Bantry's wandelstokken die naast de deur staan, bij wijze van wapen. Voorzichtig loop ik met de stok voor me uit de gang op. Volgens mij kwam de schreeuw hier niet ver vandaan, misschien maar twee of drie kamers verderop. Verderop in de gang vliegt nog een andere deur open, en daar verschijnt de gedreven jonge dokter met dezelfde presse-papier als die ik op het bureau op mijn kamer heb. Met zijn grote ogen achter de brillenglazen en zijn verwarde haar doet hij me denken aan een jongetje dat net ontwaakt is uit een nachtmerrie. Hij gebaart naar een deur verderop in de gang en samen sluipen we ernaartoe.

De deur staat op een kier. Catherine Narracott staat zwaar ademend voor de kast, met een wit weggetrokken gezicht. Achter haar zie ik een paar mantels van nerts-, hermelijn- en vossenbont die half van de klerenhangers getrokken zijn en onder in de kast ligt een berg overhoopgehaalde laarzen en schoenen met hoge hakken. Aan de andere kant van de kamer blijkt ook de commode doorzocht te zijn: een wolk van kanten ondergoed en negligés in allerlei pasteltinten is eruit getrokken. Het is een ontluisterend tafereel, een merkwaardige vorm van geweld bijna.

'Hij kwam hier zomaar binnenvallen…'

Ze gebaart vaag naar de andere kant van de kamer, naar de figuur die daar gehurkt naast het bed naarstig onder het bed zoekt. Hij kijkt even naar ons op als een dier in het nauw, een aaseter die wordt gestoord terwijl hij

zich tegoed doet aan een karkas. Zijn ogen staan wild, zijn tanden ontbloot. Hij ziet eruit of hij krankzinnig is.

‘Schandelijk!’ brult de oude kolonel. Achter hem dringen nog een aantal gasten de kamer binnen, onder wie de jonge dokter. ‘Waar bent u in vredesnaam mee bezig?’ roept de kolonel tegen de figuur bij het bed. ‘Verklaar u nader.’

Maar Bruno Crane lijkt hem niet te horen. Ineens komt hij met één vloeiende beweging overeind, wat vreemd overkomt voor zo’n grote man, en hij haast zich door de kamer naar Catherine Narracott toe.

‘Waar is het?’ sist hij, terwijl hij haar achteruit met haar rug tegen de kast aan dwingt. Ik zie zijn speeksel op haar wangen terechtkomen. ‘Je moet toch íéts weten. Hij wilde het allemaal voor hem alleen, of niet? Ik wist het wel. Ik wíst het.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ roept ze uit. ‘O, haal hem alsjeblieft bij me vandaan.’

‘Hij heeft het allemaal van me gestolen. Waar heeft hij het gelaten? Zeg op!’ Dit laatste schreeuwt hij in haar gezicht. Dan pakt hij haar bij haar onderarmen en hij schudt haar door elkaar, zich schijnbaar nog steeds niet bewust van zijn verafschuwde toeschouwers. Ze blijft bewonderenswaardig goed overeind. Binnen een mum van tijd wordt Crane door twee mannelijke gasten beetgepakt, die hem bij haar vandaan slepen. Als een wild beest dat gevangenzit probeert hij zich los te wurmen.

‘Heb jij het gedaan?’ roept Catherine Narracott naar hem. ‘Omdat je denkt dat hij iets van je gestolen heeft?’

Er valt een verbijsterde stilte en Cranes ogen worden groot. Deze vraag lijkt hem eindelijk wat bij zijn positieven te brengen. ‘Ik heb hem niet vermoord,’ zegt hij.

Ik hoor een aantal mensen ongelovig snuiven. Wat we hier zojuist hebben gadegeslagen, lijkt zijn schuld alleen maar te bevestigen. Maar ik kijk naar Miss Marple. Zij bestudeert hem voor zover ik kan zien met oprechte nieuwsgierigheid, alsof ze wacht tot wat hij wat meer zegt.

‘We moeten hem ergens vasthouden,’ zegt de oude kolonel. ‘Hem opsluiten tot de politie er is.’

‘De wijnkelder?’ oppert een Amerikaanse gast met hoekige kaken. ‘Daar zit een slot op. Ongelooflijk wat ze daar aan wijn hebben liggen!’

Bruno Crane heeft inmiddels een heel ander soort wanhopige blik. ‘Dat kunnen jullie niet met me doen! Ik ben… onschuldig.’ Hij struikelt echter over het woord ‘onschuldig’.

‘Pah! Dat gelooft u zelf niet eens!’ blaft de kolonel.

De mannen die Crane hadden vastgepakt, beginnen hem nu door de kamer te loodsen.

‘Wat is hier allemaal gaande?’

Wanneer we ons omdraaien, zien we de hotelmanager met de snor in de deuropening staan.

‘Mijn deur!’ roept hij uit als zijn oog op het kapotte deurkozijn valt. ‘Wat bent u met Mr Crane aan het doen, als ik vragen mag?’

‘Hij moet opgesloten worden!’ zegt de kolonel.

De kleine manager lijkt opeens te groeien; zijn snor trilt van belediging. ‘Mr Crane is een gast van het Grand Alpine. Níémand van mijn gasten wordt opgesloten,’ zegt hij met woedende stem. ‘De reputatie van dit etablissement staat op het spel. Bovendien heb ik zojuist heuglijk nieuws ontvangen: de Zwitserse politie is onderweg. Zodra ik het treurige voorval had gemeld, zijn ze uit Genève vertrokken. De trein rijdt gewoon, ondanks de storm en de sneeuw.’ En alsof hij het niet kan nalaten om over de Zwitsers te pochen, voegt hij eraan toe: ‘Onze treinen rijden onder vrijwel alle weersomstandigheden. Ze zijn hier binnen een uur. Zíj besluiten wel of er iemand moet worden opgesloten of niet.’

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

‘Ze zijn hier binnen een uur,’ had de hotelmanager gezegd.

Ik weet terug op mijn kamer te komen zonder dat iemand me probeert op te sluiten. Maar ik kon de ogen op me voelen branden terwijl ik door de gangen liep; ik kon het gemompel horen. Het staat als een paal boven water dat iedereen vol enthousiasme mijn misdaden met de politie zal delen zodra die verschijnt. Ik moet maken dat ik hier als de wiedeweerga wegkom, want ik ben natuurlijk de hoofdverdachte, en dat betekent dat ze mijn kamer gaan doorzoeken. Gelukkig heb ik die paar goudstaven nog die ik gisteravond heb meegenomen toen Narracott even niet keek. Het is niet veel, en zeker niet zoveel als waar ik op had gehoopt, maar ik kan er toch wat schulden mee aflossen en voorlopig mijn hoofd boven water houden. Bovendien klinkt vrijheid een stuk aantrekkelijker dan de galg.

De trein is de veiligste methode om hier weg te komen, al zit ik wel met het probleem dat ik nog nooit een trein heb bestuurd. Maar hoe moeilijk kan dat nou helemaal zijn? Dat ding bestuurt zichzelf toch min of meer?

Wat ben ik toch een domme, goedgelovige sukkel geweest, denk ik bij mezelf terwijl ik mijn spullen en de twee goudstaven bij elkaar raap. Had ik maar het lef gehad om meer te stelen!

Met alles veilig ingepakt verlaat ik deze plek voor de laatste keer.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Ik vraag me af waar hij naartoe gaat,’ zegt Miss Marple.

Ze tuurt door haar verrekijker door het raam van Mrs Bantry. ‘Kijk, daar…’

Ik ga naast haar bij het raam staan en dan zie ik hem ook: een grote, lompe gestalte met een grote tas op de rug die zich door de witte woestenij haast.

‘Dat is Bruno Crane,’ zegt Miss Marple.

‘Hij gaat naar het treinstation,’ merk ik op. ‘Dat pad heeft eigenlijk maar één bestemming.’

‘Hij probeert te ontsnappen!’ zegt Mrs Bantry. ‘Iemand moet hem toch tegenhouden… hij mag vast niet zomaar weg!’

Maar niemand lijkt hem te volgen; misschien heeft niemand anders gezien dat hij wegging.

‘Ik ga wel,’ zeg ik.

‘Nee, Diana, die man is veel te gevaarlijk!’

‘Ik doe niets doms,’ beloof ik. ‘Ik probeer alleen op tijd te zijn om de machinist te waarschuwen.’

Er klinken nog wat protesten, maar ik ben al onderweg.

Even later, nadat ik mijn jas en laarzen heb aangetrokken, loop ik zo snel ik kan naar het treinstation. Het sneeuwt zo hard dat elke stap moeite kost, mijn laarzen zinken door de bevroren bovenlaag, mijn longen branden met elke ijzige ademteug en ik proef de wrange ijzersmaak van bloed op mijn tong. De sneeuw lijkt me aan te vallen; de vlokken landen in mijn ogen,

mijn neus en mijn mond. Tegelijkertijd heeft het iets opwindends, een gevoel van plicht, een bepaald doel om mezelf zo op te jagen. Iets waarvan ik dacht dat ik het verloren was na de oorlog. Als ik me niet vergis, begin ik zelfs op Crane in te lopen – zijn conditie is niet best. Toch moet ik opschieten, want we zijn al op het station, waar de trein al geduldig staat te wachten op passagiers. Vol ongeloof zie ik Crane de deur van de cabine opentrekken. Dát is dus het plan. Hij gaat de trein zelf besturen.

‘Mr Crane!’ roep ik terwijl ik achter hem aan ren, met mijn voeten glibberend op de vertrapte sneeuw. Ik probeer hem af te leiden om wat tijd te winnen.

Uit een hokje op het perron verschijnt een man die wild gebarend naar de trein rent: de machinist. Hij spreekt Crane aan, er volgt een korte worsteling; Crane deelt een stoot uit, de man valt en blijft roerloos op het perron liggen. Nu klimt Crane in de cabine.

Hij mag niet weg…

Inmiddels ben ik bij de trein, maar ik ben te laat. Schril gekrijs weerkaatst tegen de rotsen, de grote machine kreunt, en de trein komt in beweging. Eerst nog heel langzaam, dan steeds sneller, tot de ramen in het voorbijgaan een lange lichtflits vormen. Ik heb geen tijd om na te denken. Ik steek mijn hand uit en mijn vingers glijden langs een deurgrendel, die meteen weer uit mijn grip wordt getrokken. Dan grijp ik naar de volgende grendel, maar ook die mis ik, en de volgende ook. Het metaal ketst tegen mijn knokkels tot ik eindelijk het ijskoude metaal van de volgende grendel te pakken krijg, die vervolgens mijn hele arm uit de kom lijkt te trekken. Op datzelfde moment denk ik, misschien wat aan de late kant: Diana Glass, waar ben je in godsnaam mee bezig?

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

Het plan was zo eenvoudig. Ik zou hiernaartoe gaan om samen te zijn met mijn minnaar. Niets wat ons in de weg stond behalve zijn sacrament des huwelijks. En wat geld… maar dat zouden we hier allemaal uitzoeken. Alleen is niets zo simpel als het lijkt, of wel?

Tony is dood. En nu stinkt het hier naar de dood. Alles is erdoor bevlekt. Ik word gek, hierbinnen waar ik niets te doen heb. Alles komt omhoog…

Vooralsnog lig ik achterover op bed en laat ik de zwarte motjes met hun vleugels over me heen fladderen. Die motjes, dat zijn de geesten die ik overal mee naartoe sleep. Mijn overleden moeder toen ze eindelijk bezweek aan de drank, waardoor we wees werden (we hebben nooit een vader gehad, misschien dat ik daardoor zoveel jaren achter de vaderlijke types aan heb gezeten).

Mijn arme lieve broertje, gesneuveld in de Stille Oceaan in een oorlog die hij niet eens begreep. Een jongetje nog maar. Zijn verlies was wat me echt een wees maakte, want mama was sowieso nooit een echte ouder geweest.

En het baby'tje dat ik kwijtraakte toen ik – niet bepaald – sweet sixteen was, en van wie ik dacht dat ik haar niet wilde om hoe ze ontstaan was… totdat ik haar gezichtje zag, en in die paar uur dat ze geleefd heeft, werd ze mijn hele wereld.

De andere soorten geesten zijn er ook. De dingen die mensen met je doen als je zo groen bent als gras, verlegen en bang en net begint aan het volwassen leven, met een plat accent en een lichaam dat veel sneller is gegroeid dan de rest van jou, en als je niemand hebt die op je past in het Wilde Westen, oftewel: Hollywood.

De geest van het meisje dat de mythe Sylvia Sinclair voorging. De kleine Sally Simmons. Ergens vanbinnen draag ik haar nog mee. Een half leven doen alsof je iemand anders bent… Dat is niet goed voor de ziel.

Nu is er dus een nieuwe geest bij. Ik heb drank nodig. Zo sterk en helder mogelijk. Maar ik moet ook op mijn qui-vive blijven. God, wat voelt het allemaal claustrofobisch. Al die vreselijke mensen hier. Ik verlang naar de rokerige, onbeschaamde sexappeal van een kroeg… of van Ciro's aan Sunset Boulevard met dansende meiden en sterren aan elke tafel en waar de glitter en glamour zo stralen dat ze de duisternis voor een paar uur wegbranden.

Ik steek mijn hand onder het kussen en haal het kleine staafje dat Tony me gaf eronder vandaan. Zo snoezig klein, en toch zo lekker zwaar in mijn hand. Ook zo'n mooie kleur. Is dat soms waarom het mannen gek maakt? Net als met meiden, eigenlijk. Het is ook geen toeval dat mijn haar van het allerlichtste goud is. Ik denk aan Tony's woorden toen hij het aan me gaf: Jij bent voor mij de enige. Altijd. Ik denk dat je dat ook wel weet. Je moet alleen nog even een braaf meisje voor me zijn en je mondje houden tot dit allemaal voorbij is. Hier heb je alvast een… cadeautje, om het goed te maken. Er is nog meer van.

Ik wou dat ik de telefoon kon pakken om mijn lieveling te bellen. Maar dat kan natuurlijk niet. Niet meer. Ik begraaf mijn gezicht in het kussen en schreeuw hard in het dons.

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

Door de voorruit van de bestuurderscabine lijkt de bergwand op me af te vliegen terwijl de trein met een noodvaart over de rails naar beneden dendert. Het voelt net of ik me vastklamp aan de rug van een wild beest en ik ben doodsbang, maar ik ben in ieder geval die godvergeten plek ontvlucht. Op het nippertje ook nog. Het meeste goud ben ik misschien kwijt, maar ik heb wel mijn vrijheid. Voorlopig dan. Blijkbaar is dat alles wat er over is van mijn ambities. Aan de andere kant: wanneer je nooit iets hebt gehad, ontwricht het je leven minder als je ineens weer zonder zit.

De trein trilt aan alle kanten. Ik grijp naar de hendel alsof ik daarmee enige controle heb, maar ik heb geen idee van waar ik mee bezig ben. Het is al een wonder dat ik dat ding aan de praat heb gekregen en hij gaat wel erg snel, maar daar zijn die rails ook voor, neem ik aan. Hoe ik straks ooit moet remmen is me een raadsel, maar dat zien we dan wel weer.

In de tussentijd waag ik een blik over mijn schouder naar het hotel dat net achter de bocht verdwijnt. Zo. Daar ben ik mooi vanaf.

Die oude tandwielen klinken trouwens verdomd hard – klak-klák, klak-klák, klak-klák! – dus het duurt even voordat ik besef dat mijn naam wordt geroepen.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Mr Crane!’ roep ik.

Bruno Crane zit voorovergebogen in de machinistencabine, zijn handen op de bediening. De trein gaat nu heel hard. Té hard: bomen, rotsen en sneeuw suizen in razend tempo voorbij.

‘Zet die trein stil!’ schreeuw ik, terwijl ik me verstijfd van angst aan de deurpost vastklamp.

Hij werpt een verwilderde blik over zijn schouder. ‘Wat doe jij nou hier, dom w–’

‘Alstublieft,’ roep ik weer smekend. ‘Zet die trein stil. U gaat veel te snel; u weet niet waar u mee bezig bent. Straks… straks zijn we allebei dood.’

‘Je hebt er zelf voor gekozen om hier te zijn, stom mens, niet ik!’

Daar heeft hij gelijk in. Het lijkt wel of ik de verstandige, voorzichtige Diana in Mrs Bantry’s gezellige kamer heb achtergelaten, als een dikke jas. Ik knijp mijn ogen dicht en als ik ze weer opendoe, in de hoop dat dit slechts een nachtmerrie was, zie ik zilvervisjes voor mijn ogen zwemmen.

Nee, ik sta hier echt, in een voortrazende trein met een man die het geen zier lijkt te kunnen schelen of we het overleven of niet. Wanneer we een bocht om vliegen, zie ik aan één kant een diep ravijn met ver beneden het ijzingwekkende beeld van de vallei. Mijn maag draait om en even denk ik dat ik echt moet overgeven. We gaan veel en veel te hard.

‘Mr Crane,’ zeg ik zo kalm en rationeel mogelijk, terwijl ik mijn eigen doodsangst probeer in te slikken, ‘alstublieft, denk na. Op deze manier krijgt u deze trein nooit heelhuids beneden.’

Hij haalt zijn schouders op alsof het hem hoe dan ook niet veel uitmaakt.

Wanneer ik opkijk, zie ik dat we nog maar enkele tientallen meters van de ingang van de bergtunnel verwijderd zijn. Misschien wat veiliger dan hier aan de rand van de afgrond, maar het naderende zwarte gat ziet eruit als de poort naar de vergetelheid.

‘Alstublieft,’ zeg ik weer, en ik doe een stap naar voren. Crane buigt zich beschermend over het paneel heen.

‘Blijf daar!’ grauwt hij. ‘Waag het niet om dichterbij te komen.’

Iets op het spoor doet de trein wild heen en weer slingeren. Ik grijp me aan de deur van de cabine vast, terwijl Crane zijn evenwicht verliest. Met een kreet komt hij voorover op het bedieningspaneel terecht… en een tel later schiet de trein vooruit, om met nog gruwelijker vaart op het zwart van de tunnel af te stuiven.

Dan volgt er een scheurend, knarsend en oorverdovend gekrijs, en net op het moment dat de tunnel ons opslokt een zwevend gevoel, als in een lift die een etage zakt.

Wanneer ik mijn ogen opendoe, zie ik de wereld vanuit een vreemde hoek. Duisternis en stilte. Even weet ik niet waar ik ben. Langzaam komt het besef dat ik op mijn zij op de vloer van de trein lig en opkijk naar de onderkant van de leren machinistenstoel.

Ik ben me heel bewust van mijn eigen hartslag, van mijn inen uitademing door mijn neus… Het voelt als een wonder dat ik nog leef. Ik proef bloed in mijn mond. Mijn slaap doet pijn en wanneer ik een trillende hand omhoog breng, voel ik daar al een bult opkomen. De trein zelf hangt naar één kant over. Af en toe knipperen de lichten zwak na en ik zie overal gebroken glas en rode bloedspetters, ik denk die van mij. Alles is scheef. Dan gaan de lichten uit en is het weer donker.

Ergens klinkt zacht gekreun. Versuft ga ik rechtop zitten en als het licht weer aan knippert, zie ik Cranes ingestorte figuur in de loze ruimte onder het bedieningspaneel. Heel stil. De lichten gaan weer uit. Wanneer ze na een minuut weer knipperen, ligt hij er nog steeds roerloos bij, zo levenloos als de mechanische voorwerpen om me heen.

Het enige geluid in deze koude lucht is mijn eigen ademhaling.

Ik knijp mijn ogen half dicht om beter te kunnen zien. Is hij…?

Dan klinkt een vaag geluid. Een zwak gekreun dat uiteindelijk niet uit mijn eigen lichaam blijkt voort te komen.

In het knipperende licht zie ik Crane bewegen.

‘O, god,’ kreunt hij.

Wanneer hij eindelijk overeind zit, met zijn hand tegen zijn hoofd gedrukt, vraag ik me af of hij heel ernstig gewond is. Maar zodra hij zijn hand laat vallen, zie ik dat het slechts een snee is.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij stamelend.

Dat moment van gewichtloosheid, de vreemde hoek waar de trein zich in bevindt, alles dringt langzaam echt tot me door. Door de gebroken voorruit van de cabine heen zie ik een donkere rotswand. Zo te zien is de trein op het moment dat we de tunnel in reden ontspoord en is hij tegen de muur geknald.

‘De trein is ontspoord,’ breng ik met moeite uit. ‘U moet op de versnelling terecht zijn gekomen. We gingen veel te snel.’

‘Maar dat betekent…’

Zijn stem sterft weg bij het geluid van een onmenselijk gekreun… een deel van de trein dat haast onmerkbaar beweegt. Ik voel de metalen vloer onder me een fractie verschuiven en er klinkt een kletterend getrommel, van steentjes die op metaal tikken. Dat geluid brengt me eindelijk bij mijn positieven en met de grootst mogelijke moeite weet ik overeind te krabbelen. ‘Dat betekent dat we blij mogen zijn dat we nog leven. En dat we moeten maken dat we hier wegkomen voordat de hele boel instort.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Je bloedt!’ zegt Mrs Bantry als ik strompelend de receptie van het hotel binnenloop. ‘Jane, kijk nou eens. Waar is die jongeman met zijn dokterstas? Laat iemand hem roepen!’

‘Het gaat goed,’ zeg ik. ‘Ik heb alleen mijn hoofd gestoten.’ Maar mijn stem trilt en mijn benen kunnen het elk moment begeven. Ik heb een stekende pijn in mijn slaap, die af en toe gaat liggen, dan weer toeslaat en weer afneemt. Ik klem mijn tanden op elkaar om me ertegen te verzetten. ‘Ik denk dat ik er goed van af ben gekomen,’ zeg ik, blij dat mijn stem weer wat zekerder klinkt. ‘En Mr Crane ook.’

Iedereen draait zich om naar Bruno Crane, die met een kwaad gezicht door de foyer wankelt. ‘De voorstelling is voorbij!’ roept hij. Dan strompelt hij langs ons heen de diepten van het hotel in.

‘Kom, Diana,’ zegt Mrs Bantry, ‘dan gaan we naar de bibliotheek. Daar kun je precies vertellen wat er is gebeurd. Maar wat bezíélde je in hemelsnaam?’

Even weet ik niet wat ik moet antwoorden, maar ik besluit voor de waarheid te gaan: ‘Plichtsbesef, denk ik.’

We lopen naar de bibliotheek, waar blijkt dat het personeel ondanks de gebeurtenissen van de laatste uren stug doorwerkt, want in de haard brandt een groot vuur. De warmte voelt heerlijk op mijn ijskoude wangen. Met het haardvuur op de achtergrond, de kleurrijke tapijten op de vloer, de zachte jazzklanken uit de grammofoon en het zilver van de vallende sneeuw dat schittert achter de ramen lijkt het hier eigenlijk volmaakt gezellig. Deze veilige warme wereld vormt zo’n schril contrast met de doodsangst die ik net heb gehad dat het allemaal net niet echt lijkt.

Er zijn wat gasten die in een hoge stoel zitten te lezen, anderen zitten te kaarten met een glaasje likeur erbij. Allemaal net alsof er die ochtend geen tragedie heeft plaatsgevonden. Dat is iets wat we in de oorlog hebben geleerd: je kunt niet aldoor in een staat van blinde paniek verkeren. Zelfs in de gevaarlijkste tijden weten normaliteit, menselijkheid en zelfs verveling vanzelf hun plek weer te vinden. Het enige wat in deze ruimte uit de toon valt, ben ik, met mijn gehavende, bloedende voorkomen en het gestage gedrup van de smeltende sneeuw die van mijn jas op het tapijt valt. Na een tijdje lijkt de rest van de aanwezigen zich bewust te worden van ons groepje. De kaarters leggen hun kaarten neer, de lezers hun boeken, de drinkers zetten hun cognacjes op tafel… en allemaal staren ze onze kant op. Ook de hotelmanager verschijnt, om wat nerveus langs de zijlijn te komen staan.

Ik leg uit wat er zojuist allemaal in de trein is gebeurd, en van het uiteindelijke ongeval.

‘Dat meen je niet!’ Sylvia Sinclair is schijnbaar vanuit het niets opgedoken. ‘Als de trein kaduuk is, wil dat dan zeggen dat we hier niet weg kunnen?’

In afwachting van het antwoord kijken we allemaal naar de hotelmanager. Hij zucht even, strijkt over zijn snor. ‘Ik heb zojuist de politie aan de telefoon gehad. Toen onze trein niet in St Celeste opdaagde om de agenten te halen en de machinist niet bereikbaar bleek, zijn ze met de dienstlocomotief naar boven gegaan. Maar bij de tunnel kwamen ze stil te staan, want die schijnt helemaal geblokkeerd te zijn door de verongelukte trein.’ Het lijkt wel of hij de energie niet heeft om het verhaal mooier voor ons te maken dan het is. Toch doet hij een poging zijn stem te laten zakken. ‘Aangezien dat de enige route naar boven en naar beneden is, zitten we hier voorlopig alleen. Bij de Zwitserse politie zitten goede bergbeklimmers. Wanneer de wind gaat liggen en het ophoudt met sneeuwen, kunnen zij de bergwand bedwingen, maar niet met deze weersomstandigheden. Nee. We moeten wachten tot het weer verbetert.’

Iedereen binnen gehoorsafstand hapt naar adem.

‘Dat is toch niet te geloven!’ roept een vrouw.

Ook Sylvia Sinclair protesteert. ‘Maar ik moet over een paar dagen in Palm Springs zijn…’

‘En er loopt hier een moordenaar vrij rond!’ zegt een man.

‘Monsieur!’ zegt de hotelmanager op smekende toon. ‘Ik wil u erop wijzen dat we daar niet zeker van zijn… het is heel goed mogelijk dat monsieur Narracott een natuurlijke dood is gestorven.’

In alle consternatie staat er plotseling een man op, die naar ons groepje toe loopt: een lange, nog jonge, maar vroegtijdig grijze man. Dan pas zie ik dat het de man is die ik de dag daarvoor kort had gesproken in de gondel, Christophe Moreau.

‘Ik weet niet of het helpt,’ zegt hij zachtjes tegen het groepje aan onze tafel. Hij spreekt met een licht accent. ‘Ik ben zelf van de politie. Ik wilde me er eerst niet mee bemoeien, maar ik ben rechercheur.’

‘Nee toch!’ zegt Mrs Bantry. ‘Dat zou je niet zeggen.’

Dat zou je inderdaad niet zeggen. Hij draagt een koningsblauwe gebreide trui met een patroon van sneeuwvlokken en herten, een karamelkleurige ribbroek, bergschoenen en een rode sjaal om zijn nek geknoopt met een flair waar geen Engelsman aan kan tippen.

Op het eerste gezicht straalt hij bijna iets jongensachtigs uit, maar als je beter kijkt zie je de lijntjes op zijn voorhoofd en in de gebruinde huid rond zijn ogen. Hij heeft een klein zilveren litteken, net in het hoekje van zijn volle bovenlip.

Hij buigt even naar Mrs Bantry en steekt dan zijn hand uit naar mij. Lange vingers, een beetje ruw.

‘Mag ik me even voorstellen,’ zegt hij. ‘Ik ben inspecteur Moreau van de Parijse recherche. Net als u ben ik hier op vakantie, maar in mijn eigen land ben ik toevallig rechercheur.’

‘Dus u bent geen Zwitser?’ vraagt Mrs Bantry. ‘U ziet er zo Zwitsers uit. Maar misschien ligt dat aan uw trui. Een gebreide trui doet heel wat, vind ik altijd.’

‘Nee, madame, ik ben Fransman.’

Toch klinkt zijn accent wat vreemd, zeker niet Parijs. Alsof hij mijn gedachten kan lezen vervolgt hij: ‘Hoewel ik wel uit de bergen kom. Ik werk nu weliswaar voor de Parijse recherche, maar oorspronkelijk kom ik uit een stadje niet ver hiervandaan, aan de Franse zijde van het gebergte.’

‘Hemel,’ zegt Mrs Bantry. ‘Ik geloof nooit dat we bij de Engelse politie mensen zoals ú hebben.’

Mrs Bantry's leeftijd weerhoudt haar er blijkbaar niet van om een veel jongere, aantrekkelijke man te bewonderen. Ik denk dat het door zijn ogen komt, van een bijzonder donkerblauw, die zijn uiterlijk iets extra's geven. Ze stralen een helderheid en intelligentie uit die hij net zo nonchalant lijkt te dragen als de rode sjaal om zijn hals. Dat en zijn ongebruikelijke zilvergrijze haar. Ik realiseer me ineens dat het erg lang geleden is dat ik op deze manier aan een andere man denk. Ik dacht dat dat deel van mij voorgoed was afgestorven. Misschien heb ik mijn hoofd toch harder gestoten dan ik dacht.

'Ik zal proberen om hier een soort van onderzoek te doen,' zegt hij. 'Ik heb de Zwitserse politie al gesproken en zij vinden het goed, erg fijn zelfs, als ik daarmee begin nu zij het zelf niet kunnen. Zodra ze hier zijn, draag ik alles aan hen over.'

'Jane kan u wel helpen met het onderzoek!' zegt Mrs Bantry enthousiast. 'Werkelijk. Ze is erg goed in dit soort toestanden en heeft er veel ervaring mee. Inspecteur Moreau, mag ik u voorstellen aan Miss Jane Marple.'

'Aangenaam kennis te maken, madame.' Hij neemt haar hand en drukt er een kus op. Miss Marples wangen kleuren roze.

'Ze heeft een aantal zeer ingewikkelde, vreselijke misdaden opgelost,' zegt Mrs Bantry, 'inclusief – o, ik ril nog steeds bij de gedachte eraan – toen er in mijn eigen bibliotheek op Gossington Hall een lichaam werd gevonden.' Dan, als een echte pièce de résistance voegt ze eraan toe: 'U moet weten dat Sir Henry Clithering, voormalig hoofd van Scotland Yard, een rotsvast vertrouwen in haar heeft.'

Inspecteur Moreau trekt zijn wenkbrauwen op. 'Van Scotland Yard zelf? Dan ben ik oprecht onder de indruk want als ik íéts aan Engeland bewonder, is het wel Scotland Yard.' Hij glimlacht, en het is nog steeds moeilijk te peilen of dat inderdaad uit bewondering voortkomt of uit beleefdheid. 'Mijn grootmoeder was Engelse,' zegt hij. 'Een Engelse gouvernante die verliefd werd op een Fransman. Zij heeft me de taal geleerd, hoewel u wel kunt horen dat ik de laatste tijd niet veel oefening heb gehad. Dankzij haar heb ik een enorme waardering voor al het goede uit Engeland. Shakespeare, die koude soupers na een avondje theater, Colman's mustard en Cooper's Thick Cut Marmalade. Maar vooral voor het Engelse volk zelf.' Hij glimlacht naar Mrs Bantry, die hem op haar beurt werkelijk glunderend aankijkt.

‘Dus laat u Jane meehelpen? Ze is erg slim.’

‘Ach, toe!’ Miss Marple wuift haar lofzang weg.

‘Jane, je bent veel te bescheiden.’ En tegen de inspecteur zegt ze: ‘Nou? Wat denkt u ervan?’

Even aarzelt hij, maar dan haalt hij op z’n Frans zijn schouders op. ‘Pourquoi pas? Het is wat… ongebruikelijk, maar dat is alles aan deze situatie. Ik ben hier ook niet in mijn officiële hoedanigheid. Nee, het zou me zelfs een eer zijn. Want weet u, zoals ik ook heb geleerd van mijn oma: dames met een ruime levenservaring…’ – het valt me op dat hij het begrip ‘leeftijd’ zorgvuldig omzeilt – ‘beschikken over een uitstekende mensenkennis. Mijn oma wist altijd precies wanneer een van ons loog. Dat was bijzonder…’ – hij grijnst even – ‘ergerlijk. Bovendien kunt u op een andere manier met de gasten praten dan ik. Met de Engelse gasten vanwege de taal en cultuur, maar ook met de gasten die misschien niet graag met iemand van de politie praten.’

‘Jane krijgt werkelijk iedereen aan de praat, nietwaar, Jane?’ zegt Mrs Bantry.

‘Ik denk,’ reageert Miss Marple, ‘dat dat komt doordat ik een heel oud dametje ben en voor niemand een bedreiging vorm. Er zijn zoveel mensen die wel ergens een oude tante hebben die ze graag in vertrouwen nemen. Ik denk dat ik een dergelijke rol vervul.’

‘Ik vermoed dat het meer is dan dat, madame,’ zegt de Franse rechercheur. ‘Het komt ook door uw prachtige ogen, die zo helder zijn als ijs. Je kunt je voorstellen, zoals menigeen ongetwijfeld doet, dat ze daadwerkelijk alziend zijn.’

‘Ach, nou ja…’ zegt Miss Marple, koket als een jong meisje. Ze lijkt zowaar met haar mond vol tanden te staan.

Het is fascinerend om die twee te zien. Er heerst iets, een vonk, alsof ze op een of andere manier verwante geesten zijn. Als er niet zo’n enorm leeftijdsverschil was geweest, zou ik bijna denken dat er iets romantisch opborrelde.

‘Juist.’ Inspecteur Moreau klapt een keer in zijn handen en gaat in de vrije leunstoel bij ons aan het tafeltje zitten. ‘Wat we eerst moeten doen,’ zegt hij tegen Miss Marple, ‘is onze ideeën uitwisselen. Ik heb zelf al wat onderzoek gedaan. Zo hebben we daar bijvoorbeeld de thermosfles met

koffie die Anthony Narracott meenam. Uitgebreide analyse in een lab is op dit moment natuurlijk niet mogelijk, maar het lijkt erop dat die misschien tot zijn dood heeft geleid. Ik heb geloof ik begrepen dat monsieur Narracott allergisch was voor noten, dus misschien was het niet direct vergif, maar wel iets wat op hem dezelfde uitwerking had als cyanide. Er is een leeg flesje amandelolie gevonden in de sneeuw bij de ramen van de bibliotheek.'

'Het moet dus iemand zijn die wist van zijn notenallergie,' zegt Mrs Bantry.

'Maar dat wist iedereen, liefje,' zegt Miss Marple verbaasd. 'Die eerste avond bij het diner, toen hij die nusstorte kreeg. Daar was hij nog zo boos om. En wie weet had die amandelolie er niets mee te maken. Dat flesje kan daar opzettelijk zijn neergelegd.'

Inspecteur Moreau knikt. 'Het lijkt inderdaad waarschijnlijk dat iemand met de koffie in die thermosfles heeft gerommeld toen hij die aan de receptie liet opvullen, of in elk geval die indruk wilde wekken. Misschien tijdens dat telefoontje dat Narracott kreeg, waardoor hij een paar minuten weg was, terwijl die fles daar op de balie stond. Iemand kan daar ongemerkt iets in hebben gedaan. Ik heb het kantoor van monsieur Narracott in Londen gebeld. Daar was blijkbaar een telegram aangekomen dat van Narracott afkomstig leek, waarin werd gevraagd om hem net voor negenen te bellen en als ze hem niet konden bereiken het te blijven proberen omdat het erg dringend was. Toen Narracott eindelijk aan de lijn kwam, was de verwarring compleet en concludeerde men dat dit bekokstoofd moest zijn door een derde. Ik heb navraag gedaan over wie er rond die tijd allemaal in de foyer waren. Niemand van het personeel of andere gasten kan zich herinneren dat ze iets bijzonders hebben gezien, behalve…' Hij haalt een notitieboekje tevoorschijn en bladert naar de juiste bladzijde. '… Een kamermeisje met een berg wasgoed. Dat is interessant, omdat sommige medewerkers beweren dat ze haar nog nooit gezien hadden. Maar er zijn ook erg veel nieuwe medewerkers hier.'

'Diana,' zegt Mrs Bantry opgewonden, 'zei jij zelf niet dat er beneden in het stadje een winkel is voor dienstpersoneel, met kleding en dergelijke? En het uniform van de kamermeisjes hier is toch al zo onopvallend: zwart jurkje, wit schort, kapje…' Ze wordt nu wel erg geestdriftig, wendt zich tot Miss Marple en ratelt voort: 'Jane, lijkt je dat geen mogelijkheid? En dan

die grote stapel was om haar gezicht mee te verhullen… of misschien zelfs wel om ongezien het vergif in te vervoeren.’

‘Dat is zeker mogelijk, liefje,’ zegt Miss Marple. ‘Er zijn tenslotte maar weinig mensen die op personeel letten.’ Ze kijkt naar mij. ‘Jij was er ook, Diana. Kun jij je herinneren dat je iets opvallends hebt gezien?’

‘Nee,’ antwoord ik. ‘Het verslag van inspecteur Moreau klinkt… eigenlijk zoals het was.’

‘U bent toch fotografe?’ vraagt hij plotseling aan mij.

‘Ik maak foto’s, ja. Maar hoe wist u…’

‘O, ik heb u wel zien lopen, met uw camera om de nek.’

‘Dat klopt.’

‘Waar hebt u zoal foto’s van gemaakt?’

‘O,’ zeg ik, ‘van de omgeving, dieren, dat soort dingen.’

‘Ik vraag me af… zouden we misschien het filmpje van de afgelopen dagen mogen zien?’

‘Wat?’ zeg ik, te verbaasd om een intelligenter antwoord te verzinnen.

‘Voor het geval u iets interessants hebt vastgelegd. Het onbenulligste detail kan soms veel zeggen,’ legt hij uit. ‘Zelfs op een onschuldige foto van een berglandschap kunnen aanwijzingen staan, iets wat niet helemaal klopt, sporen… iets wat half buiten beeld gebeurt.’

‘Nee,’ zeg ik. Dan besef ik dat dat niet genoeg is. ‘Ik bedoel, ik denk niet dat de foto’s hier ontwikkeld kunnen worden. We hebben een echt donkere kamer nodig, papier, dat soort dingen. Ik zou het heel erg vinden als het filmpje beschadigd zou raken doordat het niet goed ontwikkeld wordt.’

Hij doet zijn mond open om iets te zeggen, maar bedenkt zich dan en laat het bij wat het is. Voorlopig, in ieder geval.

‘Dan lijkt het me nu het belangrijkst dat we met Anthony Narracotts eigen kringetje beginnen. Om te zien of we iets kunnen ontdekken wat ergens naartoe leidt. Bij voorkeur naar een motief.’

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

‘Madame Narracott, fijn dat u met ons kunt praten.’

Ik ben meegenomen naar een donker kamertje naast de bibliotheek, waar een afschuwelijke lucht hangt. Ik ga in de leunstoel zitten tegenover de Franse rechercheur. ‘Waar… waar zijn we hier?’

‘Dit is de fumoir, madame. We dachten dat we hier niet gestoord zouden worden, en het is hier stil.’

‘O.’ Ik kijk om me heen. Het lijkt meer alsof we ín een sigarendoos zitten, met die houten lambrisering, de leren donkerrode leunstoelen en de sluier van oude rook die in mijn keel blijft steken en mijn ogen doet tranen. Het doet me hier denken aan de eetkamer thuis, nadat alle dames weg waren en waar papa nog uren met zijn vrienden zat na te praten. Overal om ons heen hangen stoere taferelen van besneeuwde berghutten en heroïsch ogende bergbeklimmers. Op de muur tegenover me zie ik iemand die met zijn achterover gestreken haar en stevige kin veel op Anthony lijkt.

Ik strijk mijn wollen rok glad over mijn knieën en hoop maar dat die muffe rook niet in de stof trekt. Ik heb mijn haar geborsteld, wat lippenstift opgedaan en voor het gesprek een zachtgrijze, zijden blouse aangetrokken met een zwarte wollen rok. Dat leek me belangrijk na alle ellende en onrust van de afgelopen uren. Je moet nooit onderschatten hoezeer kleding iemands gevoel van orde en controle kan terugbrengen. Na die onstuimige middag in Anthony’s appartement toen ik háár aan de telefoon had gehad, was ik rechtstreeks naar Fenwick gegaan om een peperdure jurk van Norman Hartnell te kopen, hoewel ik wist (of misschien omdát ik wist) dat we ons die niet konden veroorloven.

‘Madame?’

Opeens dringt tot me door dat de inspecteur me een vraag heeft gesteld.

‘O. Ik… ik verwonderde me er alleen over dat die man op dat portret precies op mijn man lijkt. Maar misschien zie ik hem nu wel overal…’

‘Gecondoleerd, liefje,’ zegt een hoog, bevend stemmetje.

Nu zie ik pas dat er, om welke reden dan ook, twee vrouwen in de kamer aanwezig zijn – twee van de drie die we op de eerste dag zagen. De oudere dame heeft een grote berg zachte wol op schoot en doet me denken aan die ongetrouwde tantes die tijdens de debutantenbals aan de zijlijn zaten en hun oordeel klaar hadden over de nieuwste lichting debutantes. De ander, de jongere vrouw met het donker goudblonde haar, zit aan een tafeltje met een typemachine erop. Ze werpt me een koele blik toe en begint dan te typen.

‘Miss Marple helpt me met mijn onderzoek,’ vertelt inspecteur Moreau.

Ik glimlach naar haar. ‘Dank u.’

Hij gebaart naar de jongere vrouw. ‘En Miss Glass maakt verslag van ons gesprek.’

‘Ik hoop dat u zich wat beter voelt,’ zegt Miss Marple. Ze wendt zich tot inspecteur Moreau. ‘Eerder vandaag is Mrs Narracott flauwgevallen. Ik had vroeger een hulpje dat steeds flauwviel,’ zegt ze wat dromerig. ‘Vreemd genoeg altijd als iemand haar liet schrikken terwijl ze de plinten schoonmaakte.’ Dan lijkt ze weer te beseffen waar ze is. ‘Hoe dan ook, ik ben blij dat u hersteld bent.’

‘Dank u,’ zeg ik. ‘Ik voel me inderdaad iets beter.’

Ik denk dat ze misschien niet helemaal wijs is. Maar als de Franse rechercheur me begint te ondervragen over onze vakantie, over de reis hiernaartoe en dergelijke, stelt haar aanwezigheid me wat op mijn gemak. Zelfs het geluid van haar tikkende breinaalden heeft iets geruststellends. Ze maakt de omstandigheden wat milder, minder confronterend, vriendelijker: met haar in de kamer krijg je het gevoel dat er niets al te ergs kan gebeuren. Over Miss Glass ben ik wat minder zeker. Ze heeft iets strengs over zich, en die vreselijke bult op haar voorhoofd maakt het er niet beter op.

De inspecteur steekt van wal. ‘Kunnen we beginnen bij Bruno Crane?’

Ik huiver bij de herinnering aan vanochtend, toen hij mijn kamer binnenviel.

‘U was verbaasd, denk ik, toen u hem hier zag?’ vraagt de inspecteur.

Ik werp een blik op de oudere dame. Haar naalden tikken er lustig op los, maar haar houding wordt alerter. Zij stond erbij toen ik bij de receptie aan Bruno Crane werd voorgesteld.

‘Ja,’ antwoord ik. ‘Ik vond het maar vreemd. Ik snapte niet waarom mijn man bevriend zou zijn met een man als hij.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Nou…’ Ik probeer een tactvolle manier te verzinnen om dit uit te leggen. ‘Hij is nogal… grof. Misschien niet helemaal… niet ons soort mens.’

‘Van uw sociale klasse, bedoelt u?’

‘Tja… nou ja… dat bedoel ik. Bovendien leek hij mijn man niet echt te mogen. Hij leek me jaloers, of hij leek mijn man iets kwalijk te nemen.’ Weer denk ik aan de manier waarop hij mijn kamer was binnengedrongen. ‘Waar denkt u dat hij vanmorgen naar op zoek was, toen hij me aanviel?’ vraag ik aan de Fransman. ‘Hij leek wel… gestóórd.’

‘Ah.’ Hij glimlacht naar me. ‘Ik wilde u precies hetzelfde vragen. Hebt u enig idee?’

‘Ik weet alleen dat hij leek te denken dat Anthony iets op onze kamer had verstopt.’

‘En was dat ook zo? Had hij iets verstopt?’

Hij kijkt me zeer nauwlettend aan.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Tenminste… dat geloof ik niet. Maar u mag gerust de kamer doorzoeken, als dat helpt. Want áls het zo is…’ Ik aarzel even.

‘Ja, madame?’

‘Dan ben ik me daar mogelijk niet van bewust. Ik neem vrij zware slaapmedicatie, waardoor ik heel diep slaap. Maar wat had mijn man nou moeten verstoppen?’ Ik wacht even, maar er komt geen antwoord, dus ga ik weer verder. ‘Nee, ik denk dat Bruno Crane een beetje gek is. En er is nog iets. Toen we hier net aankwamen, moesten we van kamer wisselen omdat iemand rattengif in de eerste had neergezet. Mijn man dacht dat het Crane was geweest.’

‘Dat weet ik nog,’ zegt Miss Marple ineens. ‘U stond bij de receptie met uw man om een andere kamer te regelen.’

‘Rattengif?’ vraagt de inspecteur.

‘Ja. Mijn man dacht dat dit precies het soort grap was dat Crane zou uithalen. Maar mij leek het een erg macabere grap… een bedreiging. En ik weet zeker dat Anthony stiekem best aangedaan was. Vindt u het klinken als een grap?’

Voordat de inspecteur kan antwoorden, reageert Miss Marple.

‘Nee, dat klinkt niet als een grap. Het lijkt me waarschijnlijk dat degene die dat spul op uw kamer achterliet een duidelijke boodschap wilde overbrengen.’

‘En op die eerste avond, tijdens het eten, had iemand een toetje met noten voor hem besteld, en daar was hij allergisch voor. Dat vond ik ook al zo luguber, zo gericht. Het draaide uit op een enorme scène.’

‘Gisteravond was er nog een scène in het restaurant,’ zegt de inspecteur.

‘Ja.’ Ik doe mijn ogen even dicht. ‘Dat klopt. Ik schaam me zo als ik er nu aan denk. U hebt vast alles gezien,’ zeg ik tegen Miss Marple, die eventjes knikt. ‘Ik wilde dat ik niet zo’n heibel had gemaakt. En dan te bedenken dat het onze laatste avond samen was. Ik weet dat je als echtgenote af en toe de andere kant op moet kijken. Maar toen ik die oorbel vond… Ik weet zeker dat ze die expres daar heeft achtergelaten. Dat was nog wat me het meest stak, die opzet. Alsof ze duidelijk wilde maken dat Anthony van haar was. Het is niets voor mij om zo te reageren, maar ik had te veel wijn op en er… er knapte gewoon iets in me!’ Ik weet nog dat iedereen naar me omkeek, ik herinner me de schaamte. ‘Ik zie het nu allemaal een stuk helderder,’ vervolg ik. ‘Zíj was het. Ze is hiernaartoe gekomen om hem bij me weg te lokken, maar ze had niet door dat ze voor hem alleen… een hoer was.’ Het woord is een schok in deze stille kamer, maar dat kan me niets schelen. Eigenlijk wíl ik ook dat ze geschokt zijn. ‘De bevrediging van een dierlijke impuls. Hij zou nooit…’ Ik knijp mijn ogen dicht. ‘O, het was allemaal zo walgelijk. Maar ik begreep het wel, vanuit zijn standpunt gezien. Anthony werkt erg hard… de druk die zo’n veeleisende baan met zich meebrengt. Ik ben niet helemaal naïef.’ Ik kijk naar Miss Marple omdat ik denk dat zij het beter zal begrijpen dan de rechercheur. ‘Ik realiseer me heus dat dit soort dingen gebeuren, en zelfs normaal zijn in… nou ja, voor ons soort mensen. Eigenlijk accepteert men dit als een recht dat mannen hebben. Mijn moeder heeft me dat uitgelegd.’ Men houdt er zeer burgerlijke ideeën over het huwelijk op na.

Huwelijkstrouw, bijvoorbeeld. Je kunt beter je eigen hobby's hebben. Zo is tuinieren bijzonder geschikt. 'Toch had ik wat meer discretie verwacht,' ga ik verder. 'Die oorbel ging alle perken te buiten. Maar wat zou ik willen dat ik met hem de berg op was gegaan, ook al had ik zijn dood misschien niet kunnen tegenhouden, ook al was het maar om zijn laatste momenten met hem door te brengen. Maar ik besloot om de hele ochtend in de spa door te brengen omdat ik nog steeds boos was. Ik geloof dat ik uw vriendin daar ook zag,' zeg ik tegen Miss Marple, die knikt.

'Ja, inderdaad. Dolly is voor het ontbijt geweest.'

'Maar het ergste was dat zíj er ook was. Ze kwam zelfs in de hamam zitten waar ik al zat. Ging pal tegenover me zitten, schaamteloos. En ik… dit klinkt misschien kinderachtig, maar ik wilde per se niet als eerste weg. Ik wilde niet de indruk wekken dat ik me gewonnen gaf. Na alles wat ze me had afgenomen, gunde ik haar dat niet.' Ik staar naar mijn handen in mijn schoot. 'Dat klinkt allemaal vast heel dom.'

'Nee, hoor,' zegt Miss Marple, 'dat begrijp ik heel goed. Iets dergelijks is ook ooit bij mij in het dorp gebeurd, met de bloemen voor de kerk. Ik had speciaal gipskruid gekweekt voor de doop van de baby van de dominee, maar Miss Hartnell vond dat niet geschikt, want zij had damastrozen die veel mooier zouden zijn. Toch heb ik op de grote dag het gipskruid meegenomen naar de pastorie, en Griselda vond het zo prachtig dat ze de rozen niet nam, ook omdat ze die geur te overheersend vond.' Ze werpt me een serieuze blik toe en knippert even met haar ogen. 'St Mary's is ook een erg kleine kerk.'

'Ja…' zegt inspecteur Moreau een beetje bedenkelijk. 'Gaat u verder, madame Narracott. Wanneer zag u de actrice in de spa?'

'Ik geloof dat ze er iets later was dan ik. Ongeveer negen uur. Ik was nog zo verbaasd dat ze al zo vroeg op was. Ze lijkt zo'n… nachtmens.' Ik bedoel te zeggen, zo'n hoer. 'Dan moet ze hem dus vergiftigd hebben voordat ze daar aankwam.' Als ik zijn verbaasde blik zie, zeg ik: 'O, ik ben er zeker van dat zij het heeft gedaan. Nadat hij haar alle hoop had afgenomen dat ze hem van me af kon pakken. Ik weet ook zeker dat ze het niet gewend is als mensen haar nee verkopen. Bovendien lijkt ze erg labiel.'

Miss Marple kijkt bedachtzaam. 'Maar liefje,' zegt ze, 'zij kán het niet gedaan hebben. Als ze inderdaad vanaf negen uur in de spa was.'

De inspecteur legt haar bewering uit: ‘De spa is twintig minuten lopen vanaf het hotel, en ze is te voet gegaan. Uw man was pas rond negen uur bij de receptie. Hij liet zijn fles in de keuken afwassen en vullen met koffie.’

‘O,’ zeg ik dan. ‘Ik… Weet u dat heel zeker?’

Hij knikt. ‘Ja. Tenzij u zich de tijden niet goed herinnert –’

‘Nou,’ onderbreek ik hem, ‘misschien heb ik die inderdaad wel verkeerd! Dit soort dingen weet je nooit helemaal zeker. Misschien was ze toch wat later in de spa dan ik dacht…’

‘Maar,’ zegt de inspecteur bijna verontschuldigend, ‘meerdere mensen hebben haar rond kwart voor negen naar de spa zien lopen. Haar hond’ – hier trekt hij een gezicht – ‘heeft zijn behoefte nog gedaan op het tapijt in de foyer van het hotel toen ze op weg was naar buiten.’

Zuchtend ga ik achterover zitten in mijn stoel.

Hij port verder. ‘Is er nog iets anders wat u kwijt wilt, madame Narracott? Nog andere opvallende contacten die uw man heeft gehad, misschien?’

‘Tja, ik weet niet of u er iets aan hebt, maar er was één persoon die mijn man wat lastigviel, ook al probeerde hij niet te laten merken dat het hem dwarszat. Het was die jongeman die mij gisteren die medicijnen gaf. Eerlijk gezegd viel hij mij ook lastig. Ik weet zeker dat ik hem eerst in Parijs heb gezien, op het station. En ik ben er ook zeker van dat hij in eerste instantie op een andere trein stond te wachten; hij stond op het perron tegenover dat van ons. Ik denk dat hij ons hiernaartoe is gevolgd. Eenmaal hier bleef hij ons achternazitten, hij probeerde met mijn man te praten, maar die wilde niets van hem weten. Hij had een erg… agressieve manier van doen. Zelfs op de skipiste, waar Anthony alles probeerde om hem af te schudden en we zelfs bijna in een afgrond belandden. Ik weet dat hij zegt dat hij arts is, maar ik denk dat hij ook een rooie is, of iets dergelijks. Die schijnen het nogal op mijn man voorzien te hebben, omdat hij vindt dat mensen moeten werken voor hun geld. Hij lijkt er echt het type voor, vindt u ook niet? Ik wil niet overkomen als een snob, hoor, maar hij ziet er ook niet uit als iemand die in een hotel als dit logeert. Ik denk zeker dat u eens met hem moet gaan praten.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Alles aan de jongeman lijkt in een constante staat van beweging te verkeren. Hij krabt de zijkant van zijn nek, waar een vurig rode uitslag zit. Hij haalt voortdurend zijn hand door zijn zandkleurige haar, waarbij hij steeds tegen zijn bril tikt, die almaar schever komt te staan. Een aantal keer haalt hij de bril ook van zijn neus om hem met een vieze zakdoek op te poetsen, maar dat lijkt meer een nerveuze tic dan een praktische handeling, want de glazen worden er niet schoner op. Het zweet parelt op zijn voorhoofd. Zijn knie wiebelt op en neer, totdat hij er uiteindelijk zijn hand op legt, met gespreide vingers, alsof hij hem zo in bedwang wil houden.

‘Wat is uw naam?’ vraagt inspecteur Moreau. ‘Voor de goede orde.’

‘Charlie Levitt,’ mompelt de jongeman. ‘Wat wilt u van me?’ vraagt hij, met zijn kin uitdagend omhoog.

‘We weten dat u hier een paar keer in contact bent geweest met monsieur Narracott,’ zegt inspecteur Moreau. ‘Volgens madame Narracott viel u haar man behoorlijk lastig.’

‘Ik heb hem niet vermoord, als dát is wat u werkelijk vraagt,’ zegt hij. ‘Ik ben arts! Ik réd levens, ik maak er geen eind aan. Hebt u nooit van de hippocratische eed gehoord?’

‘Ik ben bang dat uw beroep u nergens van verschoont,’ zegt inspecteur Moreau. ‘Door de jaren heen hebben er al veel te veel artsen mensen vermoord. Ze zijn er zelfs erg goed in. Vindt u ook niet, Miss Marple?’

‘O,’ zegt Miss Marple, en ze knikt ernstig. ‘Helaas wel. Zelf heb ik er weinig ervaring mee, maar ik weet dat mensen met een medische achtergrond weleens denken dat ze God zijn. Dat kan op zichzelf heel nuttig zijn, maar er kleeft ook een duistere kant aan. In Much Benham was eens

een verpleegster die een aantal oudere inwoners verzorgde. Later bleek dat ze hen opzettelijk ziek had gemaakt door van alles in hun water en eten te stoppen, zodat ze hen zelf weer kon “genezen”. Je hoort weleens van moeders die dat doen – een soort ontaarding van het moederinstinct, waarbij de moeder zo wanhopig graag voor haar kind wil zorgen dat ze het expres ziek maakt om het weer beter te kunnen maken. Maar dit slechte mens, deze verpleegster, ging een paar keer te ver en vermoordde zo een aantal van haar patiënten. Voor sommigen – een enkeling, natuurlijk – stijgt de macht die ze hebben over leven en dood hun naar het hoofd. Dat, en het feit dat ze allerlei middeltjes tot hun beschikking hebben die dodelijk kunnen zijn. Ik zie het altijd maar als twee zijden van de medaille: aan de ene kant leven geven. En aan de andere kant leven nemen.’

Eerlijk is eerlijk, de jongeman lijkt oprecht ontsteld.

‘Nou, ik niet! Ik studeer geneeskunde omdat ik mensen wil helpen.’

‘Er is nog iets,’ zeg ik. De anderen kijken me verbaasd aan. ‘Toen u uw tas opendeed, zag ik dat u een tijdschrift bij zich had: *The Modern Quarterly*. Dat is een communistisch blad, geloof ik?’

Er volgt een lange stilte, waarna de jongeman eindelijk uitbarst. ‘En wat dan nog? Geloof me, als u had gezien wat ik in ons mooie groene landje allemaal voorbij heb zien komen, de ongelijkheid, de afschuwelijk slechte gezondheid van kinderen uit de lagere bevolkingsgroepen, dan zou u ook op zoek gaan naar een andere manier van leven.’

‘Catherine Narracott zegt dat haar man de laatste tijd wel vaker het doelwit was van rode activisten,’ zegt inspecteur Moreau.

‘O,’ zegt de jongeman spottend, ‘en wat ben ik nu precies volgens u? Een duivelse dokter die denkt dat hij God is, of ben ik van de Rode Terreur? U zult er één moeten kiezen.’

Miss Marple kucht even zachtjes. ‘Neem me niet kwalijk, maar ik heb eventueel nog een andere suggestie. Een onbekende zoon.’

Er valt een verbijsterde stilte.

‘Wat?’ sputtert de jongeman.

‘Het is maar een gokje, hoor,’ zegt Miss Marple. ‘Maar u hebt een kuiltje in uw kin, net als Mr Narracott, en ik geloof dat dat een erfelijke eigenschap is. En dan is er de lichamelijke gelijkenis. Plus de allergische aard…’ Ze

gebaart naar de uitslag in zijn nek. ‘Die wordt helaas ook doorgegeven van ouder op kind.’

‘Hoe weet u dit allemaal?’ vraagt inspecteur Moreau aan Miss Marple.

‘Ach, wat lange gesprekken met onze dorpsdokter, Haydock. Maar ook door simpelweg een leven lang goed om me heen te kijken.’ Ze wendt zich weer tot Charlie Levitt. ‘De vraag is of ik het bij het rechte eind heb.’

Het lijkt wel of hij zijn markante kin opstandig naar ons uitsteekt. Nu Miss Marple ons op de gelijkenis heeft gewezen, blijkt die inderdaad treffend: lichaamsbouw, gezichtsvorm, dezelfde gelaatskleur. Alleen in doen en laten zit een hemelsbreed verschil, waardoor de gelijkenis in eerste instantie niet opviel. Narracotts gladde charme tegenover Levitts nerveuze onrust.

‘Wat wilt u nou dat ik zeg?’ mompelt hij en hij haalt zijn schouders op. ‘Ja, goed dan, ik ben zijn zoon. Zijn buitenechtelijke zoon. Ik was toevallig op station Gare de Lyon. Eigenlijk zou ik per trein door Europa reizen, maar toen zag ik hém. Het leek wel voorbestemd, het was de perfecte gelegenheid. Dus ben ik hem hiernaartoe gevolgd, hem en zijn vrouw. Het leek mij een uitgelezen kans om er eindelijk achter te komen wie mijn vader echt was. En nu zal dat nooit meer gaan.’

Hij zet weer zijn bril af, maar deze keer wrijft hij stevig in zijn ogen.

Miss Marple maakt een meelevend geluid, maar het valt me op dat haar blik nog even oplettend is.

Hij geeft het stilzitten nu definitief op en komt overeind, ijsbeert heen en weer. ‘Was ik maar nooit gekomen,’ zegt hij. ‘Ik had het beter helemaal niet kunnen weten. Als ik denk aan hoe ik vroeger was, toen ik klein was. Ik bleef maar vragen: wie was mijn vader? Waarom heeft hij ons verlaten? En eindelijk, éíndelijk liet mijn moeder toen ik oud genoeg was een foto in de krant zien. “Daar,” zei ze. “Nu weet je eindelijk hoe je zo slim komt!” Want zo is ze, ze zal zichzelf nooit op de borst slaan. Ze was zijn huishoudster toen hij in Oxford studeerde, en ze vertelde altijd dat het ontzettend dom van haar was geweest om zo onvoorzichtig te doen. Dat hij haar geld had gegeven om… nou ja.’ Hij trekt een gezicht. ‘En dan te bedenken dat ze dat nog netjes van hem vond ook! Dat ze zelf zo dom was om het kind te houden… om mij te houden. Hij moet haar behoorlijk hebben bewerkt. Ze was zelfs tróts op hem, dat is toch niet te geloven? Dan wees ze hem aan in

de krant en dan zei ze: “Kijk toch eens wat een geweldige man je vader is!” Wat een schaap.’

‘Trots zijn op je ouders kan een heel krachtige drijfveer zijn,’ zegt Miss Marple. ‘Het kan je karakter vormen. Ik ben er zeker van dat uw moeder dat ook weet. Dat was tenminste wel het geval in mijn dorp, St Mary Mead. Toen al die mannen vertrokken om in de wereldoorlogen te vechten en velen niet terugkwamen, hielden de moeders het idéé aan hen springlevend ten behoeve van hun zoons en dochters. Je lijkt sprekend op hem. Ik weet zeker dat je in zijn voetsporen zult treden en net zo’n geweldige man wordt als hij. Hij heeft zo hard gewerkt. Hij hield ontzettend veel van je. Dat soort dingen.’

De jongeman kijkt haar ontzet aan.

Miss Marple gaat op zachte toon verder. ‘Als het op hun kinderen aankomt, zijn moeders vaak erg scherpzinnig. Het is een soort instinct, waardoor ze precies weten wat hun kind moet horen, of dat nu kritiek is of lof, of een willekeurig sprookje waar ze iets van kunnen leren. Ik vermoed dat uw moeder toch niet zo’n schaap was als u denkt.’

‘U bedoelt… dat ze dat allemaal voor mij heeft gedaan? Dat ze niet écht trots op hem was? Dat ze eigenlijk een verhaaltje ophing? Iets van een… wat zei u ook alweer… een sprookje.’

Charlie Levitt valt stil om deze informatie te verwerken. Ik zie dat de tranen in zijn ogen staan, en opeens ziet hij er meer uit als een kleine jongen dan als een student geneeskunde van twintig jaar.

‘Toen ik hem die dag op het station zag…’ vervolgt hij. ‘Ik kon het nauwelijks geloven. Kunt u het zich voorstellen? Mijn vader, die ik alleen uit de krant kende. Ik kan me dit hotel helemaal niet veroorloven. Niks, eigenlijk. Ik leef van het geld waar ik het hele jaar mee had moeten doen. Maar het leek het me waard om hem te leren kennen. Dat was alles wat ik wilde. Hem te leren kennen.’

Hij haalt een hand over zijn gezicht en wanneer hij die laat vallen, zie ik dat hij stilletjes huilt.

‘Had ik maar nooit ontdekt wat voor een man hij was. Ik heb hem geprobeerd te volgen, op de berg, dacht dat dat mijn kans was. Maar hij sloeg op de vlucht! Dus toen wist ik in de eerste plaats dat hij een lafaard

was. En in de tweede plaats… Volgens mij heeft hij toen geprobeerd om míj te vermoorden.’

‘Hoe bedoelt u?’ vraagt inspecteur Moreau.

‘Ik geloof echt dat hij me al skiënd naar een afgrond heeft geleid. Ik zou zijn gedrag die dag anders niet kunnen verklaren. Toen wist ik echt wel wat voor vlees ik in de kuip had. Maar om hem te vermoorden? Ik wilde hem juist leren kennen! Ik heb nooit een fatsoenlijk gesprek met hem kunnen voeren. En nu is hij dood en is die kans voor altijd verkeken. Denkt u echt dat ik in staat ben om mijn eigen vader te vermoorden?’

‘Monsieur Levitt,’ zegt inspecteur Moreau, ‘ik weet helemaal niets over u. Ik kan er nog helemaal geen uitspraak over doen, of u daartoe in staat bent of niet.’

De jongeman kijkt verbouwereerd. ‘Maar…’

‘En dat is ook precies waarom we naar de feiten moeten kijken en naar niets anders.’

Charlie Levitt knippert een paar keer met zijn ogen, alsof hij niet weet wat hij hoort. Hij lijkt oprecht woedend, veert overeind en sputtert verontwaardigd: ‘Hoe kunt u dat nou –’

‘Monsieur, ik zeg niet dat ú het hebt gedaan. Ik zeg alleen dat het feit dat u zijn zoon bent u niet uitsluit.’

Miss Marple kucht weer een keer en beide mannen draaien zich naar haar toe.

‘U zegt dat u hier bij toeval terecht bent gekomen, Mr Levitt. Dat u het niet had gepland.

‘Dat klopt, ja.’

‘En het klinkt alsof u zich geen illusies maakte over het karakter van uw vader, ook niet voordat u hiernaartoe kwam. U hebt niet eerder geprobeerd met hem in contact te komen?’

‘Nee…’

‘Neem me niet kwalijk als ik nu een beetje dom overkom, maar dat is precies wat ik niet begrijp. U wist immers wie hij was. Hij was een publiek figuur, dus u had makkelijk eerder naar hem toe kunnen gaan, maar dat deed u niet. Waarom nu wel? En op deze plek?’

De jongeman stoot een schampere lach uit. ‘Dus u denkt dat ik een heel plan had bedacht? Om hiernaartoe te komen om hem te vermoorden?’

‘Gut, nee,’ zegt Miss Marple kalmerend. ‘Ik geloof dat het inderdaad toeval was. Ik geloof níét dat dit een vooropgezet plan was. Maar dat is precies het probleem. Het is mijn ervaring dat als een kind de behoefte heeft om een relatie op te bouwen met een onbekende ouder, of juist andersom, alles juist heel anders gaat. Dan wordt er eerst zorgvuldig gewikt en gewogen, omdat het zoveel emoties met zich meebrengt. Het is niet iets wat je in een opwelling doet omdat de mogelijkheid zich toevallig voordoet. Snapt u het probleem?’

De jongeman lacht weer en kijkt de kamer door alsof hij zeggen wil: we luisteren toch niet echt naar dit gekke ouwe mens?

Miss Marple vervolgt: ‘Zoals ik het zie, wilde u eigenlijk niets met uw vader te maken hebben. Maar toen u hem op het Gare de Lyon zag, leek het u een “uitgelezen kans”. Een kans om wat te doen? Ik denk niet om hem te leren kennen. Mr Levitt, u lijkt me een man met een gezond verstand en sterke principes’ – hier zie ik Levitt een goedkeurend, tevreden knikje geven – ‘en daar maak ik uit op dat als u eenmaal een besluit hebt genomen, u daar niet op terugkomt. Klopt dat?’

‘Ja,’ zegt hij. ‘Inderdaad.’

‘U bent twintig jaar oud. U hebt nooit eerder geprobeerd contact op te nemen met uw vader. Waarom zou u die principes dan in een opwelling overboord gooien? Dat klinkt niet aannemelijk. Nee. U wilde hem niet leren kénnen. Ik denk zelfs dat u het liefst niets met hem te maken wilde hebben. Maar u wilde wel iets van hem.’

Charlie Levitt slaat zijn armen over elkaar.

‘U hebt een ziekte, Mr Levitt.’

‘Wat?’ Levitt komt pijlsnel omhoog, alsof hij zijn jeugdigheid, gezondheid en fitheid daarmee wil benadrukken. ‘U hebt het toch niet over dat beetje uitslag? Dat komt door de zeep hier… Ik ben volkomen –’

‘Geen lichamelijke ziekte. Een geestelijke. Een waar menig intelligent man door is geveld. Ze hebben u hier meerdere keren om geld zien kaarten. En grof zien verliezen. Toch lijkt dat u niet tegen te houden, en dat is het teken van een onverbeterlijke gokker. U hebt een verslaving en u hebt geld nodig om die verslaving te bekostigen… of om uw schulden af te lossen.

De prijs van dit hotel is niet niks, maar die zou in het niet vallen als u uw vader zover kreeg dat hij u flink betaalde. Wat zou dat een schandaal zijn! De respectabele toekomstige ster van de Conservatieven die een schuinsmarcheerder met een buitenechtelijk kind blijkt te zijn…

‘De dag dat u hem op het Gare de Lyon zag, bent u hem hiernaartoe gevolgd, en dat was op zichzelf al een gok. Ik denk dat u bent gekomen om hem om geld te vragen. En ik denk dat hij nee heeft gezegd.’

Charlie Levitt luistert al die tijd in vijandige stilte toe, maar nu verandert er iets in hem. Zijn jongensachtige gezicht wordt hard en compleet anders. Hij heeft wel iets weg van een dolgedraaide kobold, duivels bijna, met ontblote tanden en veel te felle ogen achter die besmeurde brillenglazen. Zijn transformatie is op een gruwelijke manier fascinerend om te zien. Opeens kan ik me absoluut voorstellen dat hij een moord zou kunnen plegen, zij het meer uit blinde woede dan met voorbedachten rade.

Het speeksel vliegt in het rond wanneer hij zich vooroverbuigt en sist: ‘Zijn eigen vlees en bloed en hij weigert me ook maar een cent te geven. Erger nog, ik geloof echt dat hij me op de berg van kant wilde maken, precies zoals twintig jaar geleden. Nou… ik ben blij dat hij dood is. Opgeruimd staat netjes.’

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

‘Af, Herbie!’

Hij springt tegen de Franse rechercheur op en krabbelt met zijn nagels op zijn schoot, maar doet daarmee niets meer dan wat anderen ook maar al te graag zouden doen: die jongen ziet er erg appetijtelijk uit. Als ik eenmaal tegenover hem in de leunstoel zit, geef ik mijn beste filmdiva-act weg: kin omhoog, ogen halfdicht, lippen zacht pruilend als een kussentje waar een man maar al te graag zijn vermoeide gezicht op laat rusten.

Het gekke is dat hoe meer ik ‘het’ dreig kwijt te raken, hoe meer ik de macht die ik erdoor krijg voel. Net als een ouwe, half kreupele soldaat die het uiteindelijk tot beste schutter van het hele leger schopt. Maar werkt het in dit geval eigenlijk wel? Dat is moeilijk te zeggen: er staat niets op zijn gezicht te lezen. En wát voor gezicht! Die ogen. Wauwie! Vroeger had ik hem met huid en haar verslonden. Maar tegenwoordig ga ik niet meer voor de jongensachtige types, en dit is een jongen van top tot teen. Dat accent is trouwens heerlijk. Dat is Frans sowieso. Hoewel zijn Engels waarschijnlijk beter is dan dat van mij.

Ik loop naar de sigarenkast en zoek een lekkere dikke Cubaanse voor mezelf uit, ik doe hem in mijn mond en steek hem aan. ‘Wil jij er een, schat? Of een van jullie twee?’ vraag ik aan het oude vrouwtje en aan de jongere achter de typemachine, die me de hele tijd al met half toegeknepen ogen aanstaart. Zo scherp als een Gillette-mesje, die dame. Ze schudden alle drie hun hoofd.

‘Heb je ooit voor de camera gestaan?’ vraag ik aan de Fransman. ‘Dat zou echt iets voor je zijn. Als je wilt kan ik wel een goed woordje voor je

doen. Ik heb gehoord dat ze tegenwoordig meer zoeken naar het Europese type.’

Hij glimlacht. ‘Ik ben erg tevreden met mijn beroep, madame. En weet u, ik denk dat ik er best goed in ben. Ik weet echter zeker dat ik een beroerde acteur zou zijn.’

‘Zo moeilijk is het niet hoor, schat,’ zeg ik tegen hem, zwaaiend met mijn sigaar. ‘Iedereen doet er altijd zo geheimzinnig over, zoals over alles waarvan ze liever niet hebben dat buitenstaanders weten hoe het werkt. En dat is natuurlijk ook handig als je wilt rechtvaardigen dat je er zo goed aan verdient. Al dat gedoe over method acting en weet ik veel wat nog meer. Als een boerentrien uit Midden-Montana zonder noemenswaardige scholing het kan, kan iedereen het eigenlijk.’ Dat ís ook echt zo, ik vind het helemaal niet erg om dat toe te geven. ‘Al doende leer je. Of je vindt wel iemand die het je bijbrengt.’ Ik laat mijn charmes weer op hem los. ‘Ik heb het anderen geleerd, en ik zou het jou ook maar al te graag laten zien. Ik weet zeker dat je het zó onder de knie hebt. Maar om eerlijk te zijn, weet ik niet of het wel de moeite waard is. Soms denk ik weleens dat roem helemaal niet zo geweldig is als je zou denken. Vooral niet als je het waagt om er anders uit te zien dan op je twintigste. Je krijgt haast de neiging om te vluchten naar een staat als Illinois of… of naar Istanboel, of je weet wel. Ergens waar je gewoon kunt verdwijnen en rustig oud kunt worden.’ Ik moet er zelf om lachen. ‘Moet je mij nou horen, Greta Garbo in eigen persoon!’

Hij kucht even. ‘Ik zou nu graag beginnen, madame, met een paar vragen over uw relatie met de overledene.’

‘De overledene?’ Ik huiver even. ‘O, dat vind ik niet prettig. Dat vind ik helemáál niet prettig. Zeg, schatje, lust je misschien een van deze?’ vraag ik, en ik bied hem het doosje bonbons aan dat ik heb meegebracht. ‘Van Maxim in Parijs. Heb ik meegenomen van mijn kamer. Het is een van mijn favoriete plekken… misschien kent u het?’ Hij schudt zijn hoofd, zowel tegen de bonbons als de chocolatier.

‘U misschien, mevrouw?’ vraag ik aan het oude mensje. Ze was me eerst nauwelijks opgevallen. Ik heb geen idee wat ze hier moet, maar ze is een aangename aanwezige, met dat pluizige witte haar en die mooie roze-witte teint. Net een wilde bloem die gedroogd is in een boek. Ik vraag me af of ze straks misschien mijn handtekening wil, of ze daarom misschien hier is. Dat

ze een paar van mijn films heeft gezien of, wat me waarschijnlijker lijkt, over me heeft gelezen in de tijdschriften terwijl haar permanentje werd ingezet. Sommige van die ouwe besjes verslínden de roddelbladen.

‘Ach,’ zegt ze over de bonbons. ‘Wat aardig van u, maar dat kan ik niet aannemen. Een prachtig doosje, trouwens.’

‘Breit u graag?’ vraag ik. ‘Ik heb zelf een tijd in een naaigroepje gezeten.’

De Franse rechercheur schraapt zijn keel weer. ‘Als u het niet erg vindt, zou ik nu graag beginnen.’

‘O, sorry, schatje. Ik draafde een beetje door. Alsjeblieft. Vraag maar raak. Waar waren we?’

Hij kucht nog een keer. Heb ik hem dan toch te pakken? Er is niets heerlijkers dan onder iemands huid te kruipen.

‘Uw relatie met monsieur Narracott,’ zegt hij. ‘Er was een behoorlijke… scène in het restaurant,’ zegt hij. ‘Met die martini. Ik wilde vragen of u wat kunt uitweiden over wat er is gebeurd.’

‘Ach, schatje, daar hoeven we toch niet geheimzinnig over te doen! Het is 1950!’ Dan denk ik aan het lieve oude mensje… Miss Marvel? ‘Tenzij ú bezwaar hebt?’ vraag ik aan haar.

‘O,’ zegt ze, schijnbaar een beetje verward. ‘Nee hoor, helemaal niet.’

‘Ik vermoed dat u weinig kunt zeggen waar mijn metgezel van zal schrikken,’ zegt de inspecteur. ‘Als ik zo vrij mag zijn, Miss Marple?’

‘Ja, dat mag u zeker,’ zegt ze, zo preuts als maar kan natuurlijk, alhoewel ik zou zweren dat ik een twinkeling in haar ogen zie.

‘Nou ja, we zijn hier allemaal volwassen. Ik kan er heel kort over zijn: hij en ik waren minnaars. Waarom zou ik dat ontkennen? Ik schaam me nergens voor. Ik heb er eerlijk gezegd genoeg van om net te doen of ik me aan de regeltjes hou. Ik kan er ook niks aan doen dat hij thuis niet kreeg wat hij nodig had. We hebben een tijdje lol gehad. Het leven is te kort om geen lol te hebben. Tony was mijn minnaar, ik was zijn scharrel, of hoe je het ook noemen wilt. Hoe zeg je dat ook alweer in het Frans? Maîtresse… Ja, dat is mooi. Dat klinkt bijna verheven.

Maar goed, dat truttige vrouwtje van hem kwam erachter. Iets met een oorbel. Ik ben ook zo onvoorzichtig! En ze was er niet blij mee. Maar ze moet ook naar zichzelf kijken! Want als een man tevreden is met zijn auto,

gaat hij niet op zoek naar een andere, begrijpt u wel? Alhoewel…’ Grinnikend tik ik de as van mijn sigaar. ‘Nee, dat zeg ik verkeerd. Sommige mannen wíllen juist veel auto’s. Voor dagelijks gebruik, of voor bijzondere gelegenheden. Sommige gebruiken ze misschien maar heel af en toe, de ander staat vooral in de garage. Dat geeft ze dan ook weer een fijn gevoel. Dus misschien was dat niet helemaal de goeie metafoor.’

‘We hebben met zijn vrouw gesproken,’ zegt de mooie Fransman. ‘Zij beweert dat haar man haar had verteld dat het voorbij was, en dat u misschien zelfs de oorbel bij wijze van wraak had neergelegd om… nou ja, om onrust te zaaien, juist op het moment dat het over was tussen jullie.’

‘O, is dat wat ze zei?’ Ik lach even. ‘Nou zeg, dan ben ik onder de indruk. Als je haar ziet, denk je niet dat daar pit in zit, of wel? Iedere vrouw heeft zo haar trots, neem ik aan. Maar dat is niet hoe het is gegaan, hoor. Absoluut niet. Sterker nog, het was precies omgekeerd: hij stond op het punt om háár te verlaten. Tegen haar heeft hij natuurlijk gezegd wat ze op dat moment wilde horen, en wat wil je, hij is politicus. Vertellen die ooit de waarheid?

Hij verwachtte binnenkort een aardig geldbedrag, en dan zou hij een vrij man zijn. Dan kon hij ook zijn vrouw gedag zeggen, en de politiek als hij dat wilde, en met mij verdergaan. Ik weet dat ik er rijk uitzie, maar dat komt doordat ik mijn geld uitgeef voordat het stof kan verzamelen, en hij was precies hetzelfde. Hij was met haar getrouwd omdat ze een rijke papa had, hoewel misschien minder rijk dan hij dacht. Háár geld had hij niet meer nodig… hoewel ik eerlijk gezegd vermoed dat daar niets meer van over was.’ Ik neem weer een trek van mijn sigaar. ‘Ik zie het eigenlijk wel voor me: zij als gifmenger. Jij niet? Dat ze langs die thermosfles liep… Met dat onschuldige gezicht. Het zijn altijd de stilsten.’

‘Madame Sinclair,’ zegt de inspecteur, en hij gaat wat vooroverzitten, met die mooie schouders wat gerond (concurrentie voor Rock Hudson!). ‘Madame Narracott zegt dat ze de hele ochtend in de spa was. Bovendien vertelde ze dat u een van de mensen was die ze daar zeker had gezien.’

‘O…’ Ik frons mijn voorhoofd.

‘Hebt u haar daar gezien?’

‘Ja, ze was daar inderdaad. En een preutse tut dat ze was! In de hamam zat ze met haar handdoek tot híér!’ Ik probeer het te illustreren met de hals

van mijn jurk, maar het valt niet mee om die zelfs maar een centimeter op te hijsen.

‘De hamam?’ vraagt het oude mensje.

‘Daar, ja.’

‘Ik vraag me heus af of dat misschien zou helpen tegen mijn reuma,’ zegt ze. ‘Daar heb ik erge last van, vooral hier, met die kou, weet u. Ik weet alleen niet of ik dapper genoeg ben om het uit te proberen. Misschien hebt u me net wel overtuigd. Dank u wel.’

‘De hamam helpt tegen elke pijn,’ zeg ik tegen haar. ‘Hart, lijf of geest. En dan daarna naar de ijskamer.’

‘O hemeltje,’ piept ze. ‘Nee, dat zou ik niet kunnen. Ik kan helemaal niet tegen de kou, en hoe ouder je wordt, hoe meer last je ervan hebt.’

‘Heeft iemand u daar gezien?’ vraagt de inspecteur.

‘Ja, zat mensen. Maar vooral het vrouwtje in de spa zelf, en de dame achter de receptie toen ik binnenkwam. Die was niet blij met mijn arme Herbie.’

‘Dank u, madame,’ zegt de inspecteur. ‘Dat is alles, denk ik.’

‘Zeker weten? Laat me anders maar weten of ik nog ergens mee kan helpen,’ zeg ik met een zwoele blik. ‘Ik sta geheel tot je beschikking.’ Ik haal langzaam mijn benen van elkaar. Onder dit schattige zijden rokje draag ik geen slipje (heb ik van mijn oude drinkmaatje Tallulah Bankhead geleerd. Hitch dacht dat-ie wat kréég tijdens *Lifeboat*).

Ik blaas een kring van rook uit. ‘Maar wat zeggen ze ook alweer altijd? Het is altijd de echtgenoot… of de echtgenote! Ik weet dat ik haar in de spa heb gezien, maar het zou me niets verbazen dat ze hem op de een of andere manier heeft vermoord. Vraag haar nog maar eens naar haar trustfonds! Als ik haar was, zou ik me behoorlijk tekortgedaan voelen. Moorddadig, zou je bijna zeggen.’

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

‘Ik hoef helemaal niet met u te praten,’ zeg ik. ‘Ik wacht wel op de echte politie.’

De Franse snuiter haalt zijn schouders op. Hij is té knap. Hij lijkt meer zo’n held, zo’n mooie jongen uit een buitenlandse film in plaats van op een echte diender. Het is net als bij Narracott: met zo’n uiterlijk kost charmeren geen moeite. Wat dat betreft ben ik sinds mijn geboorte al de pineut, met dat gezicht van mij. Dan herinner ik me weer dat Narracott dood is, dus uiteindelijk is hij meer de pineut dan ik, en kijk, ik voel me gelijk weer wat beter!

‘Het is misschien… verstandig,’ zegt de Fransman nu. ‘Er zijn wat gasten die u graag zouden opsluiten tot de échte politie er is. Maar ik denk dat ik ze wat gerust zou kunnen stellen als u wat dingen zou kunnen uitleggen.’

Waar heeft die kerel zo goed Engels leren spreken?

‘Ook goed,’ zeg ik. Een beetje met deze Fransman praten is altijd beter dan in de bezemkast van het hotel opgesloten te zitten. ‘Maar ik wil niet dat zij erbij is,’ vervolg ik, gebarend naar die gestoorde vrouw die me naar de trein achtervolgde. ‘Dat ding was nooit ontspoord als zij zich er niet mee had bemoeid. Zeg maar tegen de anderen dat we dankzij háár hier allemaal vastzitten. En wat moet zíj hier in vredesnaam?’ Ik knik naar de oude vrouw die naast hem zit. ‘Huurt de Franse politie nu ook al ouwe heksen in om het zware werk voor hen te doen?’

‘Madame Marple helpt me met mijn onderzoek,’ zegt de Fransman. ‘En met mijn Engels, mocht dat nodig zijn.’

Dat stoffige oude mens glimlacht naar me. Die is waarschijnlijk toch kinds aan het worden. Ik bestudeer haar terwijl zij met een halve glimlach

terugkijkt, met haar hoofd een beetje schuin. Nee, die heeft ze niet allemaal meer op een rijtje. Misschien is dit wel zo'n hulpproject voor seniele bejaarden. 'Als u dat wilt,' zeg ik dan.

'Dank u, Mr Crane,' zegt dat mens van Marple, nu met een bredere glimlach. 'Ik ben erg benieuwd naar uw kant van het verhaal.'

Zo seniel klinkt ze eigenlijk niet, maar je weet het nooit. Die ouwe van mij overleed een paar jaar geleden, en tegen het einde was hij het ene moment volkomen helder en het andere moment sloeg hij me weer vrolijk in elkaar met zijn wandelstok, zoals in de goeie ouwe tijd van mijn jeugd.

De Fransman begint met te vragen waar ik die ochtend was, blablabla, net als ze zouden doen in zo'n detectiveroman.

'In dromenland na een zware avond. Ik had na het diner wat te veel cognacjes op.'

'Is er iemand die dat kan bevestigen?'

'Nee, natuurlijk niet, want waarom zou er iets in mijn leven meezitten?'

De manier waarop dat oude mens naar me zit te kijken, bevalt me niet. Nu ik erover nadenk, heeft ze wel erg priemende oogjes. Had ik nu toch maar bezwaar gemaakt tegen haar aanwezigheid, nu is het te laat om er iets van te zeggen.

'Mr Crane, op weg naar de ontbijtzaal kwam ik langs uw kamer,' zegt ze, 'en toen kwamen er toevallig net schoonmaaksters naar buiten met uw beddengoed. Ik denk niet dat ze dat hadden kunnen doen als u de hele ochtend in bed had gelegen, zoals u ons hebt verteld.'

Kluns. Sufferd. Domkop. Jezus, ik hoor die stem net zo hard als dat hij hier naast me zou zitten. Hou je kop, zeg ik in stilte tegen hem.

'Pardon?' vraagt de Franse inspecteur.

Misschien toch niet in stilte.

'Zei u iets, monsieur Crane?'

Godsamme, wat héb ik?

'Nou ja, misschien was ik er precies om negen uur niet meer,' zeg ik. 'Ik kijk toch ook niet iedere tel op mijn horloge! Ik ben op vakantie. Misschien ben ik toch eerder opgestaan dan ik dacht en toen ben ik… gaan wandelen,' zeg ik uiteindelijk wat zwakjes.

'Waar?'

‘Ja, weet ik niet. Ergens buiten. Alles is hier wit en koud, dus weet ik veel. Zoals ik al zei: ik ben hier op vakantie.’

Er valt een lange stilte. Ze wachten natuurlijk totdat ik die opvul en mezelf klem klets. Nou, dat gaat niet gebeuren. Ik heb eigenlijk wel trek in zo’n sigaar. Alleen ben ik bang dat mijn hand als een bezetene zou trillen.

‘En de pil?’ vraagt de Fransman.

‘Wat is daarmee?’ zeg ik, en ik weet meteen dat dat een ontzettend stomme reactie was. Maar wanneer heeft stommiteit me er ooit van weerhouden om iets te zeggen? ‘Ik bedoel, welke pil?’ verbeter ik mezelf snel, maar het is al te laat.

Een zweem van een glimlach bij de Fransman, en ik denk aan Narracott en hoe die me op die berg spottend aankeek. Kluns. Sufferd. Domkop.

‘Ach, hemeltje,’ zegt de oude vrouw. ‘Hebt u last van die trui? Ik begrijp het helemaal, de verwarming staat hier ook wel erg hoog. En dan nog een wollen trui! Lekker warm, maar ze voelen zo ruw. Ik heb pas gehoord dat er een trucje voor is: een beetje brillantine erbij in de was… daar worden de vezels zacht van.’

Ik dwing mezelf om niet zo aan mijn kraag te sjorren.

‘De pil die u in uw kamer had,’ zegt de rechercheur. ‘Er zijn heel wat gasten die u daarover hebben horen praten. Hoe noemde u die pil ook alweer?’ Hij draait zich naar de ouwe heks toe.

‘Een s-pil, geloof ik,’ antwoordt ze.

‘Ja, dat was het,’ zegt de Fransman. ‘Wij hadden ook zoiets. Een kleine capsule gevuld met cyanide. Het was de bedoeling dat je die altijd bij je droeg. Kom je in een lastig parket terecht, stop je hem achter je kiezen en – voilà – alles is voorbij. Maar goed, ik heb dus gehoord dat u in het bezit was van zo’n pil. De meeste gasten hebben zelfs gehoord dat u er een had, want u voerde er nog een opvallend luid gesprek over met uw overleden vriend. Zeg eens…’ gaat hij verder. ‘Waar is die pil nu?’

‘Hij is weg,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik denk dat Narracott hem diezelfde avond waarschijnlijk heeft vernietigd. Ik zweer u…’

‘U snapt wel hoe dit overkomt, denk ik?’ vraagt hij. ‘Uw vriend wordt vergiftigd. Meerdere mensen hebben u horen zeggen dat u een gifpil in uw bezit had, en die hebt u nu niet meer.’

‘Misschien wist iemand dat ik die pil had en heeft die hem gepakt.’

‘Ach,’ zegt de oude vrouw, ‘er waren zoveel mensen die wisten dat u die pil had, Mr Crane. Ik vroeg me bijna af of dat misschien niet zonder opzet was,’ zegt ze.

‘Hoe bedoelt u?’ Godallemachtig, knippert dat mens óóit met haar ogen?

‘Ik bedoel alleen dat een groot deel van ons, van de hotelgasten bedoel ik, die avond uw woordenwisseling kon horen. Ik denk dat als een twintigtal mensen u erover heeft horen spreken, ieder van hen ook op het idee kan zijn gekomen om het van u te stelen. Dan hadden, behalve u, ook al die mensen de beschikking kunnen hebben over het middel om uw vriend te vergiftigen. En als er bij een van hen een motief werd gevonden, zou ook die persoon als verdachte in aanmerking kunnen komen. Dat vergroot de kring van verdachten natuurlijk aanzienlijk.’

‘Ja,’ zeg ik onzeker. ‘Precies! Of… doelt u ergens op, mevrouw?’

‘O nee hoor, helemaal niet,’ zegt ze kwetterend. ‘Het spijt me, maar soms denk ik graag hardop.’

‘Hoe dan ook…’ zeg ik, terwijl ik me in gedachten nog steeds afvraag of die ouwe me niet in de val probeert te laten lopen, ‘ik verzeker u: áls het die pil was, dan ben ik erin geluisd. Iemand hier heeft het op me voorzien. Op ons allebei, denk ik. En Narracott wist dat ook. U had hem eens moeten horen. “Er is iemand die bloed wil zien,” zei hij.’

De Fransman fronst even zijn wenkbrauwen. ‘Dat is vreemd. Twee vrienden die hier op skivakantie zijn, in een land waar u geen van beiden vandaan komt! Waarom zou iemand het op u voorzien hebben, zoals u zegt? Speelt er nog iets waar ik niets van afweet?’

Ik vloek bijna hardop. Daar ben ik mooi met open ogen in gelopen.

‘Hoor eens,’ zeg ik, en ik besluit het over een andere boeg te gooien. ‘Er zijn dingen waar ik het hier niet over kan hebben. Dingen die in de oorlog zijn gebeurd. Misschien hebt u ooit gehoord van de Britse geheimhoudingswet?’ Ja, dat klinkt goed. Dat klinkt ernstig en suggereert een zekere heldhaftigheid. Het vóélt ook goed! Ik zou tenslotte best iets heldhaftigs gedaan kunnen hebben, als de omstandigheden anders waren geweest. ‘Maar goed, laten we het erop houden dat we allebei dingen hebben gedaan – die we moesten doen – waar we wat vijanden aan over hebben gehouden. Ik denk dat zij het op hem gemunt hadden.’

De Franse rechercheur kijkt me alleen maar aan. Zijn ogen hebben een vreemde kleur. In dit licht lijkt het wel of hij geen pupillen heeft. Er trekt ineens een rilling door me heen.

‘En nu,’ zeg ik, ‘denk ik dat ze achter mij aan komen.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Tegen de tijd dat de vraaggesprekken zijn afgelopen, begint het donker te worden en heeft de vallende sneeuw buiten de kleur van indigo.

‘Ik heb helemaal geen zin om in het hotel zelf te zitten,’ zegt Mrs Bantry. ‘Zullen we naar de spa gaan om alles te bespreken? De helft van de gasten lijkt niet eens te weten dat die bestaat, daar is het vast lekker rustig. Ik wil alles horen! Ik ben er erg jaloers op dat jij kunt typen, Diana, anders had ik mezelf opgeworpen als vrijwilligster.’

De spa is twintig minuten lopen, over een pad omzoomd met sparren. Het sneeuwt erg hard, dus vragen we het hotel om een arrenslee. Zo glijden we door een sluier van witte sneeuw. Wanneer ik omhoogkijk, zie ik de betoverende vortex van sneeuw tegen de achtergrond van de donkerende hemel; de vlokken dalen neer op mijn gezicht en smelten op mijn warme wangen. Het zachte gerinkel van de belletjes aan het paardentuig vormt een bijna onwezenlijke begeleiding.

De receptioniste van de spa begroet ons hartelijk. Het lijkt wel of ze blij is met wat gezelschap. ‘Met dit weer komt er bijna niemand,’ vertelt ze. ‘Gisteren waren er een paar gasten. Ik was hier ook toen die filmster binnenkwam. Dat vreselijke beest sprong met die grote poten tegen de balie op, en blaffen… une vraie horreur. Ze probeerde hem zelfs mee naar binnen te nemen, de spa in! Kunt u het zich voorstellen? Uiteindelijk moest ik een collega inschakelen om het beest terug naar het hotel te brengen voor haar.’

‘In de spa zelf gedroeg ze zich niet veel beter,’ zegt Mrs Bantry. ‘Ze hield de hamam helemaal voor zichzelf! Je vraagt je bijna af of die mensen er zo aan gewend zijn om gevierd te worden, dat ze alle andere mensen minderwaardig vinden. Ik weet niet of ik die tijdschriften bij de kapper nog

wel wil lezen… O!’ onderbreekt ze zichzelf wanneer er vijf nonnen binnenkomen, die snel verdwijnen in de coulissen van de spa.

‘Dat zijn een van de veeleisendste gasten hier in de spa,’ zegt de receptioniste smiespelend. ‘Ze willen allemaal dolgraag weten of het water hier echt heilig is.’

Miss Marple schuwt de hamam en ook de Finse sauna. Zij geeft de voorkeur aan het solarium, waar in het midden een haardvuur brandt met een aantal gemakkelijke stoelen eromheen. Grote ramen bieden een fenomenaal uitzicht op de gletsjer, die nu wat wazig oogt vanwege de harde sneeuw. Een ander voordeel van deze ruimte is dat er geen kleding uitgetrokken hoeft te worden en er geen zweet vloeit; op de een of andere manier kan ik me Miss Marple niet voorstellen in een sauna met enkel een handdoek om. De nonnen maken blijkbaar gebruik van een andere ruimte.

Miss Marple geeft Mrs Bantry een samenvatting van de vraaggesprekken. Het valt me op dat ze geen enkel detail over het hoofd heeft gezien, en zelfs wat dingen benoemt die ik al weer vergeten was.

‘Wat denken jullie ervan?’ vraagt Mrs Bantry. ‘Afgaande op die toestand in het restaurant gisteravond, had ik mijn geld op Mrs Narracott gezet, maar zij kan het niet zijn geweest, tenzij ze van tevoren op hun kamer iets met de thermosfles heeft gedaan voordat Narracott die liet vullen, en dat lijkt weer niet waarschijnlijk omdat hij hem nog heeft laten afwassen. En de verhoudingen tussen een man en een vrouw kunnen heel misleidend zijn. Als je mij op een verkeerd moment trof, kon je ook denken dat ik op het punt stond om Arthur te vermoorden. Maar ik hield natuurlijk ontzettend veel van hem, ook al kon hij soms nog zo vervelend zijn.’ Even kijkt ze met een vage blik uit over de bergen. ‘… Waar was ik gebleven?’

‘De vraaggesprekken,’ zeg ik ter herinnering.

‘O, ja…’

‘En dan is er nog de actrice,’ zeg ik om Mrs Bantry wat tijd te geven om zich te herstellen. ‘Zij had een motief om Narracott te vermoorden als hij inderdaad op het punt stond om haar aan de kant te zetten, zoals zijn vrouw beweert.’

‘En dan die blauwe plekken in haar hals,’ zegt Miss Marple.

Verbaasd draai ik mijn hoofd naar haar om.

‘Redelijk goed verborgen onder die sjaal,’ vervolgt Miss Marple, ‘maar ze zitten er echt. Aan de kleuring te zien een paar dagen oud, schat ik. Gisteravond in het restaurant zag ik ze ook al: ze had make-up gebruikt om ze te verbergen, denk ik, maar dit soort verkleuringen zijn moeilijk te verhullen. Ze lijken er juist zichtbaarder door te worden.’

‘Wat ik me afvraag,’ zegt Mrs Bantry. ‘Zou ze iemand van het personeel hebben gevraagd om voor haar gif in die fles te stoppen? Met de smoes dat het om een medicijn ging, of iets dergelijks? Dat kamermeisje bijvoorbeeld, met die grote stapel wasgoed?’

Miss Marple schudt haar hoofd. ‘Mijn ervaring leert dat iemand van het huishoudelijk personeel zeer wantrouwig zou zijn als zoiets werd gevraagd, en als zo iemand vervolgens hoort dat het had geleid tot de dood van een man, zou dat vast tot enorme gewetenswroeging leiden. Ik weet dat het Zwitsers zijn, maar ik heb met een aantal van die meisjes gesproken, en ze lijken wat dat betreft sprekend op de meisjes die ik in huis heb gehad: eerlijk – zeker wanneer het aankomt op zoiets ernstigs als een moord – en over het algemeen tevreden met hun leven. Bij een werkgever als het Grand Alpine zullen ze goed betaald worden en dan is zelfs een grote omkoopsom zo’n risico niet waard. Bovendien roddelen ze graag. Als een van hen zich vreemd of schuldig was gaan gedragen, zouden we dat allang gehoord hebben. Nee, dit geloof ik niet.’

‘De jonge dokter?’ oppert Mrs Bantry. ‘Volgens mij zit je daar op het goede spoor, Jane, dat hij Narracott misschien chanteerde. Ik denk niet dat het om een erfenis ging, want hij was een buitenechtelijk kind.’

‘Inderdaad,’ zegt Miss Marple. ‘Als Anthony Narracott zonder testament is gestorven – en gezonde jongemannen hebben vaak geen testament – erven wettige kinderen geloof ik vóór de echtgenote, maar buitenechtelijke kinderen vissen vaak achter het net. Anders zou een zekere parochiaan uit St Mary Mead zijn jonge weduwe wel héél weinig hebben nagelaten. Waren het er geen acht, Dolly?’

‘Volgens de geruchten waren het er negen, Jane.’

‘Ik heb nog een andere mogelijkheid bedacht,’ zeg ik dan. ‘Ik weet dat er een gelijkenis is tussen die twee, maar zou hij het misschien allemaal verzonnen hebben, dat hij de zoon van Narracott is? Als verklaring voor waarom hij Narracott overal achtervolgde en hem lastigviel, maar dat het

eigenlijk om een andere reden was. Dat is het vervelende als je op een plek als deze vastzit… er is geen enkele mogelijkheid om de verhalen die iemand over zichzelf vertelt te controleren.’

Mrs Bantry heeft hier wel oren naar. ‘Wie weet is het een dekmantel! Hij zou een spion van de vijand kunnen zijn. Dat gebeurde vaak in de boeken die Arthur graag las, Eric Ambler en dergelijke. Met die dokterstas vol dodelijke middeltjes…’

‘Dat is zeker een mogelijkheid,’ zegt Miss Marple, ‘maar toen hij ons over zijn moeder vertelde was hij echt geëmotioneerd en gekwetst. Ik geloof dat hij de zoon van Narracott was. Maar wat jij net zei, Diana, is heel raak. We zitten ingesneeuwd in een hotel midden in een vreemd land. Dit is niet zomaar een dorpje in Engeland waar iedereen elkaar kent – een Engels dorpje zoals je dat vroeger had, moet ik zeggen, want zelfs in onze dorpen wordt dat steeds minder. Het is dus belangrijk om te onthouden dat de mensen hier zich misschien anders voordoen dan ze zijn.’

Ze kijkt me even ernstig aan, en dan zegt Mrs Bantry: ‘Wie is er dan nog over, in Narracotts kringetje?’

‘Bruno Crane,’ antwoordt Miss Marple. ‘Hij lijkt zijn zogenaamde vriend helemaal niet te mogen. Hoorden jullie hoe koud hij over hem sprak? Zelfs na de dood van die man kan hij het niet opbrengen om te doen alsof. Ik denk niet dat hun band iets met vriendschap te maken had.’

‘Dus je denkt dat hij het heeft gedaan?’

‘Ik denk dat er veel is wat hij voor ons verborgen houdt,’ zegt Miss Marple. ‘Of hij de moordenaar is, is een andere vraag. Wat hij allemaal over vijanden zei… hij leek oprecht bang te zijn.’

‘Ik geloof in ieder geval dat hij het in zich heeft om iemand te vermoorden,’ zeg ik. ‘Als ik naga wat ik op die kamer van Catherine Narracott heb gezien, en vandaag in die trein, bedoel ik.’

‘Ik denk dat je daar gelijk in hebt, liefje,’ zegt Miss Marple. ‘De vraag is of het hem gelukt zou zijn. Dit was iets wat zorgvuldig uitgedacht en opgezet moest worden.’

‘Hebt u nog iemand anders in gedachten?’ vraag ik haar.

Miss Marple glimlacht alleen wat ondoorgrondelijk. ‘O, alleen wat wilde ideeën en vage vermoedens die allemaal vast heel dom zouden klinken als ik ze hardop zou zeggen. Soms heb je ergens een voorgevoel bij, en dat

wordt groter en groter – een beetje als een sneeuwbal die van een helling af rolt. Er zijn die dingen die niet goed passen. Ik ben geen echte rechercheur, dus moet ik met dit soort dingen afgaan op mijn intuïtie, en dat kost soms wat tijd. Maar het lijkt me inderdaad waarschijnlijk dat er iets of iemand anders is waar we geen rekening mee houden. Iemand die niet is wie we denken… of iets waar je bijna overheen kijkt.'

'Over rechercheurs gesproken, is die inspecteur Moreau niet allercharmantst?' zegt Mrs Bantry dromerig. 'Zou het niet heerlijk zijn om een zoon als hij te hebben, of een neefje?'

'Ik heb toch mijn lieve Raymond,' zegt Miss Marple licht verwijtend. 'Hij is altijd ontzettend aardig voor me.'

'Ja,' zegt Mrs Bantry. 'Dat is ook wel zo, op zijn manier.' Ondertussen werpt ze mij een blik toe waaruit blijkt dat zij niet tot de grootste bewonderaars van deze Raymond gerekend kan worden.

'En jij, Diana, vind jij inspecteur Moreau niet charmant?'

'O…' stamel ik, want ik voel me nu behoorlijk voor het blok gezet. 'Hij lijkt in ieder geval erg… bekwaam.'

'Waar zit jij naar te kijken, Jane?' vraagt Mrs Bantry, want Miss Marple zit uit het raam te staren. 'Wat heb je gezien?'

Miss Marple geeft bijna dromerig antwoord. 'Ach, ik zat aan de gletsjer te denken. Aan al dat ijs. Verborgen onder al die sneeuw, zodat hij op dit moment niet van de rest van de berg te onderscheiden is, tenzij je weet dat hij daar ligt. Verborgen in het volle zicht glijdt hij onafwendbaar omlaag. Een enorme kracht, een gevaarlijke zelfs, die alsmaar onverstoorbaar voortkruipt.'

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

Ik zit op het voeteneind van het bed op mijn konijnenhok van een kamer een van mijn surrogaat-Camels te roken. God mag weten wat erin zit, radioactief afval en theeblaadjes waarschijnlijk, maar ze helpen me nadenken. Ik laat alles in gedachten de revue passeren. De afgelopen vierentwintig uur. Iets wat ik heb gezien. Iets wat ik niet kon plaatsen. Iets wat niet klópte. Iemand die heel goed doet alsof. En dan opeens heb ik het! Ik weet wie het spul heeft. Op het moment dat ik het bedenk, weet ik dat ik gelijk heb. Op een gestoorde manier is het compleet logisch.

Ik ben niet altijd het slimste jongetje van de klas geweest, en ik ben niet de snelste denker, maar ik ben niet gek, hoe hard Narracott ook zijn best deed om het tegendeel te bewijzen. Ik weet wat er hier gaande is, wat er is gebeurd. En ik denk dat dit mijn kans zou kunnen zijn om terug te krijgen wat mij rechtmatig toebehoort.

Ik pak het briefpapier van het hotel erbij.

Ik weet dat jij het hebt, schrijf ik. *Ik weet wat je hebt gedaan*. Dat klinkt mooi dreigend, maar niet specifiek genoeg om me in de nesten te werken mocht dit schrijven in verkeerde handen vallen. De helft van het goud voor mijn stilzwijgen. Nee, dat streep ik door. Ik kan beter niet te hoog inzetten. Dat deed Narracott ook, en kijk maar wat het hem heeft gebracht.

Een derde van het goud voor mijn stilzwijgen, schrijf ik in plaats daarvan. Ja, dat lijkt me redelijk. Zo is het goed.

Nu moet ik alleen wachten tot de rest van het hotel slaapt en het onder de juiste deur door schuiven. En dan is het wachten op het antwoord.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Nog lang nadat Mrs Bantry en Miss Marple naar boven zijn gegaan om te gaan slapen, zit ik met een glaasje Génépi in de foyer bij het haardvuur.

De stemming in de eetzaal was vanavond erg ingetogen; er werd merkbaar minder gelachen en gekletst, en het lijkt erop dat de meeste gasten vroeger dan gebruikelijk naar boven zijn gegaan.

Ik staar in de duisternis achter de ramen. Deze kant van het hotel biedt uitzicht op de vallei en als ik goed kijk, zie ik het vage schijnsel van de lichtjes van het dorpje heel ver beneden.

‘Wat een vreemd gevoel, hè?’ zegt een Engelse stem in de buurt. ‘De wereld voelt opeens zo… zo ver weg.’

Als ik opkijk, zie ik daar een jong stelletje zitten.

‘We zijn hier op huwelijksreis,’ zegt de vrouw, die nerveus een hand door haar bruine bobkapsel haalt. ‘Het zag er allemaal zo betoverend uit in de brochure! Zo hoog in de bergen, ver weg van alles. Maar ik moet zeggen dat het allemaal niet zo feestelijk voelt. Niet nu Anthony Narracott hier vanmorgen gestorven is. Stel je toch eens voor, een echte oorlogsheld en dan kom je hier om het leven… Het is allemaal zo zonde, vindt u ook niet? Dan ook nog te bedenken dat we vermoedelijk hierboven vastzitten…’ Haar stem breekt.

‘Lieverd,’ zegt haar man sussend terwijl hij geruststellend over haar rug wrijft.

‘Sorry, hoor. Je zou denken dat je wel wat aankunt, na alles wat we in de oorlog hebben meegemaakt. Maar dit… het is allemaal zo eng.’ Dan voegt ze er fluisterend aan toe: ‘Mensen zeggen dat hij misschien vermóórd is.’

Een tijdje later weet ik me te verontschuldigen en ga ik naar mijn kamer. Het is laat, na middernacht volgens de klok aan de muur, maar het idee om in dat prachtig opgemaakte bed met de zachte kussens te gaan liggen, mijn ogen dicht te doen en te verwachten dat ik in slaap val, is absurd. Net als ik peinzend naar het drankkastje in de hoek kijk en een stevige, kalmerende borrel overweeg, wordt er zachtjes op de deur geklopt. Zou Mrs Bantry iets willen? Maar zij zou veel dwingender aankloppen, niet op deze subtiele manier. Ik zal het me wel verbeeld hebben.

Nee… daar hoor ik het weer.

Ik controleer of de ketting op de deur zit en herinner me vervolgens de manier waarop Bruno Crane de kamer van Catherine Narracott was binnengevallen. Daar had dat kettinkje ook weinig zin gehad. Uit voorzorg pak ik de zware presse-papier van het bureau en houd die stevig in de ene hand, terwijl ik met de andere voorzichtig de deur op een kiertje opendoe.

In de gang staat inspecteur Moreau.

‘O,’ zeg ik. ‘Wat doet u nu hier? Het is al na middernacht.’

‘Het spijt me dat ik u stoor,’ zegt hij. ‘Ik wilde kijken of u soms nog wakker was. Ik wilde even met u praten.’

‘En dat kan niet wachten tot morgenochtend?’

Hij haalt weer op die typische Franse manier van hem zijn schouders op. ‘Ik wilde eigenlijk ook controleren of het wel goed met u gaat, na dat treinongeluk.’

‘Het gaat prima,’ zeg ik.

‘Het is belangrijk om daar voorzichtig mee te zijn. Een hoofdwond kan erger zijn dan die soms lijkt. En ik wilde u iets vragen… zonder uw metgezellen erbij.’

Aan de o zo subtiele blikken die hij over zijn schouders werpt, zie ik dat hij het over twee oudere Engelse dames met opvallend goede oren heeft. De gedachte dat Miss Marple of Mrs Bantry nu de deur open zou doen en ons midden in de gang zag staan, vervult me met afschuw. Ik kan niet precies duiden wat er zo ongepast aan zou zijn. Misschien het late tijdstip. Ik kan natuurlijk weigeren om hem binnen te laten en zijn vragen te beantwoorden, maar zou hij dat niet op de een of andere manier verdacht vinden?

‘Kom binnen,’ fluister ik naar hem en nadat ik de gang op en af heb gekeken om er zeker van te zijn dat niemand ons ziet, laat ik hem snel de

kamer binnen.

De deur valt achter hem dicht. We staan best dicht bij elkaar. Even daag ik mezelf uit om stil te blijven staan, maar dan, als iemand die te lang haar hand boven het vuur heeft gehouden, doe ik toch een stap achteruit.

‘Wilt u iets drinken?’ vraag ik hem. ‘Ik wilde zelf ook net wat nemen.’

Een korte aarzeling. ‘Ja, dat lijkt me lekker,’ antwoordt hij dan. ‘Ricardi graag, als u dat hebt. Met wat water.’

Ik loop naar het drankkastje, maar niet voordat ik ongemerkt de presse-papier weer op het bureau leg.

‘U kunt dus ook niet slapen?’ vraagt hij terwijl ik de drankjes bereid.

‘Ik heb het niet geprobeerd,’ zeg ik, ‘ik ben nog niet moe.’

‘Wat u vandaag op die trein hebt gedaan is erg indrukwekkend. Heel moedig van u.’

‘Grappig dat u dat zegt,’ zeg ik voorzichtig. ‘Ik vond mezelf juist dom, zoals ik achter Mr Crane aan ging. Ik weet niet wat me bezielde.’

Even fronst hij zijn wenkbrauwen. ‘U lijkt me anders niet iemand die onbesuisde dingen doet.’

‘Ik moet toegeven dat ik over het algemeen het hoofd wel koel hou in tijden van crisis,’ zeg ik.

‘Hebt u veel crises doorgemaakt?’

‘Wij toch allemaal? Met de oorlog, bedoel ik.’

Hij brengt me van mijn stuk. Mijn hartslag versnelt alsof ik me op gevaarlijk terrein begeef, in de buurt van een grommende leeuw of een afgrond. Het is bijna onmogelijk dat hij het niet hoort kloppen, zelfs op een meter afstand. Ik draai me weer om naar het drankkastje. ‘U wilde me iets vragen, zei u,’ zeg ik dan.

‘Ja, inderdaad. U kende hem, geloof ik. Mr Narracott.’

‘Nee…’ zeg ik, en ik hou even op met roeren. ‘U vergist zich. Hoe komt u daarbij?’

‘Ik hoorde u bij de receptie op de dag dat u aankwam,’ zegt hij. ‘U zei dat u met hem op het ministerie van Oorlog had gewerkt.’

‘O,’ zeg ik, terwijl ik me afvraag waar hij in vredesnaam in de receptie zat op die eerste dag. ‘Nee, we werkten niet samen. Het is een groot

gebouw en ik werkte daar maar als secretaresse. Hij zou me absoluut niet kennen!'

'Maar u kende hém wel?'

'Iedereen kende hem. Mr Narracott was een bekende figuur, een gerespecteerde politicus, een oorlogsheld.'

'Ah,' zegt hij, schijnbaar tevreden. Dan verandert hij van onderwerp. 'Zeg, die Miss Marple van u. Denkt u dat ze echt weet waar ze het over heeft? U hebt behoorlijk wat tijd met haar doorgebracht, geloof ik, en u lijkt mee een erg intelligente vrouw.'

'Ik ken haar pas sinds het begin van deze reis,' zeg ik, 'dus om te zeggen dat ze "die Miss Marple van" mij is, leidt wat ver. Maar ik heb een aantal dagen met haar doorgebracht, en als ik u was, zou ik haar niet onderschatten.'

Ik loop naar hem toe om hem zijn drankje te geven. Wanneer hij zijn hand uitsteekt, raken onze vingers elkaar. Een prikkelend moment. De adrenalinestoot die ik voel is net als die van vanmorgen, maar dan de aangename variant ervan.

Deze man vormt mogelijk een gevaar voor me. En toch… een deel van mij houdt wel van gevaar. Een roekelozer, impulsiever deel dat ik de laatste jaren naarstig heb onderdrukt.

'Goed, dan ga ik nu maar, madame Glass.' Hij kijkt op zijn horloge. 'Het is al laat.' Hij zet zijn onaangeroerde drankje neer en vertrekt.

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

In de vroege uurtjes hoor ik een vreemd, ritselend geluid. Ik slaap natuurlijk niet. Zolang ik hier ben zal ik wel niet meer slapen. Als ik het bedlampje heb aangedaan, zie ik dat er een papiertje onder mijn deur door geschoven is. Ik sta op om het te pakken, vouw het open en lees:

ZWIJGEN IS INDERDAAD GOUD

WACHT OP AANWIJZINGEN VOOR EEN ONTMOETING

Voor het eerst sinds mijn aankomst hier verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. Nu ben ik toch blij dat het me niet is gelukt om ’m te smeren. Mijn gok heeft goed uitgepakt.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Bij het ontbijt zie ik uit het raam niets dan een witte sluier; de sneeuw komt in lange stroken naar beneden, de bergen zijn uit het zicht verdwenen. Het weer heeft zo ongenadig toegeslagen dat het moeilijk voor te stellen is dat het sneeuwen ooit nog ophoudt. Deze witte wildernis lijkt haast wel een permanent gegeven.

‘Wat is er, Dolly?’ vraagt Miss Marple.

Ik ben zo in mijn gedachten verzonken geweest dat het mij niet was opgevallen, maar nu ik erover nadenk, ziet Mrs Bantry er inderdaad erg zenuwachtig uit.

‘Ach, het is een beetje vervelend,’ zegt Mrs Bantry, ‘maar ik ben zo dom geweest om mijn kamersleutel kwijt te raken. Ik laat hem ook overal slingeren. Heb jij hem toevallig gezien, Diana?’

‘Nee, ik ben bang van niet,’ antwoord ik.

Wanneer Miss Marple haar nieuwsgierig vragend aankijkt, zegt ze: ‘Nee, Jane, er zit niets verdachts of mysterieus achter! Dit overkomt mensen af en toe als ze zo oud zijn als wij. Jou niet, liefje, jouw geheugen is even scherp als anders. Maar wij gewone stervelingen, bedoel ik. De machine gaat wat roesten. Ik zal bij de receptie om een nieuwe vragen.’

Ik vertel geen van beiden dat ik zelf ook iets kwijt ben: het filmrolletje uit mijn camera. Ik wil niemands aandacht erop vestigen en ik probeer me er geen zorgen om te maken.

Mrs Bantry kijkt op als er ergens tegen een glas wordt getikt. De kleine hotelmanager staat in het midden van de eetzaal zijn snor te betasten.

‘Dames en heren, mesdames et messieurs, meine Damen und Herren’ – (ik zie het gezicht van de oude kolonel vertrekken bij de Duitse variant) –

‘we stellen uw geduld van de laatste vierentwintig uur ontzettend op prijs. We weten dat de situatie’ – een bescheiden kuchje – ‘niet overeenkomt met wat u redelijkerwijs van het Grand Alpine mag verwachten. Om u wat vermaak en de broodnodige afleiding te verschaffen, én om het dagelijkse leven op gang te houden terwijl we wachten tot deze situatie is opgelost, hebben we besloten om onze jaarlijkse traditie voort te zetten en de open competitie op Verglas, onze wereldberoemde rodelbaan, volgens plan te laten doorgaan. We zijn ontzettend trots op de Verglas… ieder jaar wordt die opnieuw opgebouwd, en altijd volgens hetzelfde jarenoude ontwerp. Maar omdat hij met de hand wordt gebouwd en bestaat uit natuurlijk materialen zoals aangestampte sneeuw en ijs zijn er elk jaar… kleine veranderingen in de afdaling. Soms is die wat sneller en gladder. Soms zijn sommige bochten wat gevaarlijker. Vooral de Red Folly-bocht schijnt deze keer erg bijzonder te zijn. Daar zijn al een aantal rodelaars gesneuveld.’

‘Zijn ze dóód?’ vraagt een vrouwelijke gast ontzet.

‘Nee, madame,’ zegt hij met een wat onderdanig lachje, ‘ze zijn uit de baan geraakt en in de sneeuw ernaast beland. Alhoewel…’ Hij lijkt hier nog iets aan toe te willen voegen, maar bedenkt zich klaarblijkelijk. ‘Hoe dan ook, degenen die willen deelnemen kunnen zich bij de receptie laten inschrijven. In tegenstelling tot de Cresta zijn vrouwelijke rodelaars ook welkom, en er is’ – ik weet zeker dat hij hier even naar Mrs Bantry en Miss Marple blikt – ‘geen enkele leeftijdslimiet.’

Een paar uur later hangt er een feestelijke sfeer van opgewonden spanning buiten waar de gasten staan, met roze wangen en dampende adem stevig ingepakt in schapenvellen, wol en bont. Bijna iedereen lijkt naar buiten te zijn gekomen, ook al sneeuwt het nog steeds en staat er een stevige wind, en er heerst een gevoel van opluchting dat de drukkende warmte in het hotel en het eindeloze wachten even vergeten kunnen worden.

‘Toch een beetje vreemd, niet?’ zegt een man. ‘Nadat er iemand is vermoord en nu we hier vastzitten.’

‘Tja,’ zegt zijn vrouw. ‘In de oorlog verwachtten ze ook dat we gewoon doorgingen terwijl het bommen regende en onze jongens op het vasteland bij bosjes vielen.’

De menigte splitst zich nu op in toeschouwers en deelnemers. Er zijn gasten die een plaatsje zoeken onderaan de afdaling, die langs de berg omhoog kringelt, en vervolgens om een bocht uit het zicht verdwijnt.

De baan zelf is hier beneden afgebeeld op een metalen kaart, en aangezien de baan bedacht is door gasten uit de victoriaanse periode, staan er Engelse namen op als: Red Folly, Flying Fox, Howzat! en The Fourth Horseman.

‘Echt iets voor de Engelsen,’ hoor ik een Amerikaanse man tegen zijn vrouw zeggen, ‘om van een kinderspel een dodelijke sport te maken.’

Er zijn wat toeschouwers die te voet de berg opgaan of op ski’s met stijgvellen, zodat ze een beter uitzicht hebben. Anderen binden ski’s onder en gaan samen met de deelnemers met de sleeplift omhoog. Ik zie Charlie Levitt met zijn opvallende ijsmuts naar de sleeplift lopen. Hij laat zijn blik over de menigte gaan alsof hij iemand zoekt.

‘Ruikt het hier niet zalig!’ roept Mrs Bantry uit.

De kruidige geur van kruidnagel en kaneel stijgt op uit een ketel glühwein die bij het begin van de sleeplift is neergezet, en waar mooi uitgedost hotelpersoneel de drank in glazen lepelt zodat de deelnemers ervan kunnen genieten terwijl ze de berg op worden gesjord.

‘In Duitssprekende gebieden,’ vertelt de kleine hotelmanager, die vanuit het niets naast ons is opgedoken (sinds we geholpen hebben het onderzoek op te starten, lijken we bijzonder bij hem in de smaak te vallen), ‘staat dit bekend als een schnapsidee – iets wat pas een goed idee lijkt als je iets gedronken hebt!’

‘Ook na drie van die glazen lijkt het me nog geen goed idee,’ zegt Mrs Bantry. ‘Het ziet er doodeng uit. En dát’ – ze knikt naar de sleeplift – ‘is een erg ongemakkelijke contraptie, en weinig elegant bovendien. Daar zou ik me zelfs in mijn jonge jaren niet op hebben gewaagd, hoewel Arthur het prachtig zou hebben gevonden.’

‘Ik wil wel,’ zeg ik, alsof het idee net in me opkomt en ik niet allang het besluit had genomen. De twee oudere dames kijken me verrast aan.

‘Hemeltje, Diana,’ zegt Mrs Bantry. ‘Weet je zeker dat je dat aankunt? Na die klap op je hoofd…’

‘Het gaat prima met me,’ zeg ik stellig. ‘Ik denk zelfs dat het goed voor me zou zijn.’

Mrs Bantry lijkt niet overtuigd. ‘Nou, liever jij dan ik.’

‘Maar u kijkt wel?’

‘O, jazéker,’ zegt Mrs Bantry. ‘Het klinkt allemaal erg spannend. Jane en ik blijven hierbeneden toekijken, hè, Jane? Ik heb gehoord dat er regelmatig iemand uit de bocht vliegt. Vooral die laatste bocht schijnt dodelijk te zijn.’ Ze kijkt uitermate verheugd bij het vooruitzicht.

Na het inschrijven krijg ik bij de receptie een paar metalen knokkelbeschermers die ik over mijn knokkels moet dragen. Ze zijn gemaakt voor mannenhanden; aan beide kanten zijn ze wijdopen en ik krijg ze niet zo strak vast als ik zou willen. Ook krijg ik een leren helm, een skibril, knie- en elleboogbeschermers en laarzen met metalen punten op de neus om mee af te remmen.

Eindelijk word ik naar het startpunt van de rodelbaan gebracht, waar ik voor het eerst langs de blauw-witte baan van de Verglas naar beneden kan kijken. Wanneer ik naar die bijna verticale baan kijk, raast er een primitieve angst door me heen. Het is heel lang geleden dat ik zo bang ben geweest. Het ergste wat er kan gebeuren is dat ik doodga, en toch heb ik hierboven het gevoel, na al die jaren, dat ik echt lééf. Het is nog steeds niet opgehouden met sneeuwen en er ligt een laagje poedersneeuw op het ijs waar de sporen van de vorige rodelaar doorheen lopen. Door de sneeuwlaag ziet de baan er bedrieglijk zacht uit, alsof hij gevoerd is met hermelijnbont. Maar als je goed naar de sporen zelf kijkt, zie je daaronder de dodelijke glans van het harde ijs eronder, dat op sommige plekken donker schittert als onyx.

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Ik zit met de twee oudere dames onder aan de rodelbaan, waar het personeel een aantal rijen ligstoelen heeft neergezet onder een soort tentdak om de toeschouwers te beschermen tegen de sneeuw. Er zijn ook bontplaids uitgedeeld. Vanaf hier zie je de rodelaars de laatste bocht nemen, waarna ze de rechte eindgoot in schieten en op de uitloop tot stilstand komen. Ik heb van de kleren die ik bij me heb zo goed en zo kwaad als het ging rouwkleding gemaakt: mijn zwarte nertsmantel met bijpassende hoed, een broek van de fijnste zwarte wol en zwarte laarzen aan mijn voeten.

‘Hoe gaat het met u?’ vraagt Mrs Bantry meelevend. ‘Ik weet dat de omstandigheden anders zijn, maar ik ben mijn eigen man ook nog niet zo lang geleden verloren, dus ik begrijp een beetje wat u doormaakt.’

‘Het is een vreselijke schok,’ zeg ik. ‘Ik verwacht steeds dat ik wakker word en dat het allemaal een nachtmerrie blijkt te zijn. Het is daarbij afschuwelijk om hier vast te zitten. Afschuwelijk als mensen zo naar je staren en over je fluisteren.’ Ik ben altijd erg op mezelf geweest, ook al ben ik de vrouw van een politicus. Ik ben opgevoed met het idee dat schandalen uit den boze zijn. Mama zegt altijd dat een vrouw alleen in de krant mag verschijnen als er een aankondiging is: van haar geboorte, haar huwelijk, de geboorte van haar kinderen en van haar overlijden. Voor de carrière van Anthony maakte ze een uitzondering omdat ze het mijn plicht vindt om mijn man te steunen, hoewel ik denk dat ze liever had gezien dat hij tot de landadel behoorde, generaal was of ambassadeur op een of andere comfortabele erepost waar nooit iets noemenswaardigs gebeurt.

‘Deze rodelwedstrijd lijkt eigenlijk wat ongepast, zo kort op de dood van uw man,’ zegt Mrs Bantry.

‘Ik denk dat ze bang zijn dat de gasten zich gaan vervelen,’ merkt Miss Marple op. ‘Van verveling komt zelden iets goeds, is mijn ervaring.’

‘Ik vind het inderdaad wat vreemd,’ zeg ik. ‘Maar ik hou mezelf voor dat Anthony het wel leuk gevonden zou hebben. Dit is precies iets voor hem, en hij zou de eerste zijn geweest om zich aan te melden. Hij was zo dapper op dit soort gebieden… een echte waaghals!’

‘Ik heb ergens gelezen dat hij het Victoria Cross heeft gekregen. Klopt dat?’ vraagt Mrs Bantry.

Ik knik naar haar. ‘Ja, inderdaad.’

‘Mag ik vragen waarom hij dat kreeg?’ vraagt Miss Marple nu. ‘Als u het niet erg vindt om dat te vertellen, dan. Ik weet dat het soms kan opluchten om over de verdiensten van een dierbare overledene te praten.’

‘Daar ben ik het mee eens,’ beaamt Mrs Bantry. ‘Tegenwoordig praat ik erg graag over Arthur en zijn varkens. Toen hij nog in leven was vond ik ze maar… hinderlijk.’

‘Ach,’ zeg ik met een verontschuldigende glimlach, ‘hij sprak er niet vaak over. Ik weet niet of hij dat wel mocht. Zulke zaken zijn vaak geheim, ziet u. Ik weet natuurlijk wel dat het vanwege uitzonderlijke moed was. En bijna alle andere betrokkenen hebben het niet overleefd.’

‘Gebeurde het hier in de bergen?’ vraagt Miss Marple.

Ik staar haar aan. ‘Waarom vraagt u dat?’

‘Dat raad ik zomaar. Ik denk omdat Mr Crane zijn oorlogsmakker was. En ze hadden het erover dat ze gingen ijsklimmen “als herinnering aan vroeger”, vandaar.’

Ik vraag me af of er meer achter dit oude besje zit dan ik had gedacht.

‘Kijk!’ roept Mrs Bantry uit. De eerste deelnemer komt in een wolk van sneeuw uit de goot geschoten en komt vervolgens moeizaam overeind.

‘O!’ roep ik nu. ‘Wat afschuwelijk!’ Want zodra hij rechtop staat, wordt duidelijk dat het bloed van zijn gezicht stroomt en rode spetters vormt in de sneeuw. Maar dan heft hij de hand op, die hij niet voor zijn mond houdt, en steekt zijn duim op naar de toeschouwers. Dan haalt hij eindelijk de andere hand voor zijn mond vandaan en grijnst breeduit… Ik hap naar adem als blijkt dat er meerdere tanden ontbreken.

Een Engels type met wat excentrieke gezichtsbeharing, van wie ik in eerste instantie denk dat het kolonel Chapman is, wendt zich tot zijn vrouw en zegt: ‘Er valt hier ieder seizoen minstens één dode. Dat zou best vandaag kunnen zijn!’ Hij klinkt erg verheugd om het vooruitzicht.

‘Jane,’ zegt Mrs Bantry tegen Miss Marple. ‘Moet Diana dit nu wel doen?’

‘Te laat,’ luidt het antwoord. ‘Ze is al naar boven. Ik heb trouwens het idee dat als Diana eenmaal iets heeft besloten er weinig is wat haar van gedachten kan laten veranderen.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Zoals me is verteld, ga ik languit op mijn buik liggen op het kleine, met leer beklede ligvlak van de slee, met mijn gezicht slechts een paar centimeter boven het ijs. Ik voel de kou langs mijn wangen strijken. Onder de stalen puntjes van mijn schoenen voelt het ijs zo hard als steen. Ik adem beverig in. Nu begin ik toch zenuwachtig te worden. Skiën is één ding, daarbij sta je in ieder geval rechtop en heb je nog enige controle, maar ik had er niet voldoende bij stilgestaan hoe het zou voelen om in een duikvlucht een berg af te razen.

Waar ben ik mee bezig?

Ik denk aan de woorden van Mrs Bantry, daarstraks onderaan de baan, en opeens ben ik er niet meer zo zeker van dat ik het inderdaad aankan. Toch, voordat ik me kan bedenken, neemt een rebelse impuls in mijn binnenste het over en ik zet af.

De wilde, angstaanjagende afdaling begint. Zelfs door de beschermende helm heen hoor ik het oorverdovende geraas over het ijs. Vlagen van sneeuwvlokken vliegen tegen mijn brillenglazen, waardoor ik soms helemaal niets zie, hoewel ik me afvraag of het zou helpen als ik wel wat zag. Misschien is het beter om alleen maar te voelen… en te bidden. Mijn knieën bonken tegen het ijs en met mijn voeten probeer ik wat grip te krijgen, maar de metalen punten op mijn schoenneuzen lijken de toenemende snelheid op geen enkele manier te temperen. In de bochten word ik tegen de ijswanden aan geslingerd en ik weet zeker dat ik door al dit geweld uit de goot zal vliegen, maar wonderbaarlijk genoeg blijf ik op koers. In het laatste stuk word ik van een kleine richel geworpen en ik lijk wel een uur lang in de lucht te zweven, met de wind in mijn gezicht en

onder de slee, voordat hij weer op het ijs dendert; steeds sneller gaat het, ik klem mijn tanden op elkaar, sluit mijn ogen uit pure angst… tot de baan goddank vlakker wordt en uiteindelijk omhoog buigt. De slee gaat langzamer, steeds langzamer, tot hij eindelijk in een bedje van zachte sneeuw tot stilstand komt.

Daar lig ik in de sneeuw uit te hijgen tot er twee man van het personeel op me afrennen om me van de slee te helpen. Het is lang geleden dat ik zó ontzettend bang ben geweest en toch had die angst… iets inspirerends. Iets wat loutert, zoals een heet mes waarmee je rot vlees wegsnijdt. Het voelt alsof ik weer mezelf ben. Een schril contrast met de verdovende grijze mist waarin ik de laatste paar jaar heb verkeerd in Londen.

Ik kijk op mijn horloge. Iets langer dan een minuut, van boven naar beneden. Ik wil nog een keer. Ik zoek mijn ski's op en schuifel naar de sleeplift. Daar is Bruno Crane, precies voor me in de lift. Met één hand grijp ik het metaal vast en ik word naar boven gesjord. Ik zie Crane voor me een paar keer wankelen en bijna omvallen, maar of dat door een gebrek aan evenwicht is of het gevolg van alcohol is moeilijk te zeggen.

Bovenaan de sleeplift doet hij iets vreemds. In plaats van linksaf te gaan naar het begin van de rodelbaan, gaat hij naar rechts en loopt hij over de helling in de richting van een bosje eenzame bomen die een stuk boven de boomgrens tegen elkaar aan geschurkt staan. Op deze witte vlakte lijken ze net een stel dappere zielen die verder hebben kunnen komen dan hun soortgenoten.

Een paar stappen voordat hij bij het bosje komt, draait hij zich om, om te zien of er naar hem wordt gekeken. Het lukt me net niet om op tijd weg te kijken, dus hij betrapt me. Hij zendt me een akelige grijns toe en gebaart naar zijn kruis.

'Even een boom opzoeken!'

Gelukkig zit ik zo ingepakt dat hij mijn gezichtsuitdrukking waarschijnlijk niet kan zien, want het kost moeite om mijn diepe afkeer van hem te verbergen.

OceanofPDF.com

Bruno Crane

De vriend

Zo zit het wel goed. En ik denk dat ik die nieuwsgierige vrijster ook voldoende heb afgeschrikt. Die blik van afschuw van haar! Dat mens heeft verdomme al meer dan genoeg ellende voor me veroorzaakt hier. Dat is het probleem met die vrijsters, of ze nou jong zijn of oud. Veel te geïnteresseerd in andermans zaken.

Ik voel de punt van het nieuwe briefje in mijn zak scherp in mijn dijbeen prikken. Mijn instructies staan erop:

Tijdens de rodelwedstrijd bij het bosje aan de oostzijde van de rodelbaan. Daar krijg je wat je toekomt. Onthoud: zwijgen is goud.

Slim om de ontmoeting tijdens de wedstrijd af te spreken. Genoeg rumoer en afleiding om niet op te vallen. En als het moet, ben ik zo stil als het graf. Ik zal blij zijn als ik hier weg kan en nooit meer over het goud of over hem hoef te spreken.

Ondertussen bedenk ik wat ik hierna ga doen. Misschien waag ik me toch over die bergpas. Dat voelt beter dan om als weerloos doelwit hier te blijven en mijn buit verborgen te moeten houden. Bovendien voel ik me nu tot alles in staat. Een paar heuvels op met stijgvellen onder m’n ski’s, een paar steile afdalingen. Hoe moeilijk kan dat zijn?

Ik neem een diepe teug uit mijn heupfles en hou de slok even in mijn mond voor de nodige jenevermoed. Schnapps en schietgerei: ik ben er klaar voor. Het pistool drukt tegen mijn bovenbeen.

Degene van wie het briefje komt, weet duidelijk van het goud af… maar weet hij ook wat ik ervoor heb moeten doen om het te bemachtigen? Waar ik toe in staat ben? Nou ja, als hij me tegenwerkt, komt hij daar vanzelf achter…

Moet je mij nou horen. Wie probeer ik nou te overtuigen? Mezelf? Dat lukt toch niet. Ik weet dat ik een lafaard ben, dat ben ik altijd geweest. En nu is Narracott er niet eens bij als stok achter de deur. Was hij toch érgens goed voor.

Was het maar niet zo vreselijk lastig om door die dikke laag poedersneeuw te waden. Met iedere stap zak ik er tot mijn knieën in en ik voel de sneeuw even mijn voet vastgrijpen voordat ik die weer kan verzetten. Nu dringt ook tot me door dat ik niet zomaar kan vluchten als het nodig is en dat is geen prettige gedachte. Was dit ook de bedoeling van die ander? Ik begin me een beetje dom te voelen. Maar het was niet alsof ik de kans had om een alternatieve ontmoetingsplek af te spreken.

Ik heb het gevoel dat er naar me wordt gekeken. Als een muis die op de vloer naar kruimels zoekt terwijl hij weet dat er een kat in de buurt is. Een verstandige muis zou teruggaan naar zijn hol, maar dat kan ik niet. Niet als ik mijn deel wil.

Bewoog daar nou iets? Daar verderop, in het bosje? Er valt een laag sneeuw van een lage tak. Daar zal hij me wel op zitten wachten. Ik steek mijn hand in mijn zak om de geruststellende, stevige kolf van het pistool te kunnen voelen. Mijn vinger glijdt naar de trekker. Voorzichtig, Crane. Het zou precies iets voor mij zijn om te snel af te vuren en in mijn eigen bovenbeen te schieten of zoiets stoms.

Idioot. Onhandige sukkel.

Maar jij bent dood, zeg ik tegen hem. Wie is er hier nou een sukkel? Die zag je niet aankomen, of wel?

Weer geritsel uit het bosje. Ik zie nog steeds niets. Toch gaat mijn hart als een gek tekeer en mijn maag zit in de knoop. Zie ik daar iemand gehurkt naast die boom zitten? Of is dat een schaduw? Ik zie ook niks met die verblindende witte sneeuw, dat is het probleem.

‘Laat je zien!’ roep ik hard. Het geluid weerkaatst tussen de bomen. Ik voel me een enorme oen, zoals ik hier in m’n eentje in de sneeuw sta te schreeuwen. Mijn stem klinkt ook zwakker dan ik zou willen. Bang.

Een lange stilte. Er gebeurt niets. Of jawel, daar beweegt inderdaad iets tussen de bomen. En nu zie ik het ook… een gezicht dat beweegt in de schaduw.

‘Ik ben het,’ zeg ik. ‘Ik ben hier om te onderhandelen.’

Een knal als een pistoolschot. Ik schrik me half dood. Dan zie ik dat het een tak is die uit een boom valt, maar instinctief grijp ik het pistool wat steviger vast. Er is iets wat me niet bevalt aan de gestalte tussen de bomen. Iets waarvan de rillingen over mijn rug lopen, hoewel ik niet weet waarom.

Nu ik in het bos loop, haal ik het pistool uit mijn zak en ik schraap mijn keel. Ik wil dat die ander weet dat ik niet achterlijk ben. ‘Geen rare fratsen, ik ben gewapend! Laat zien wie je bent en dan kunnen we praten.’

Nog dichterbij. Een geluid, maar anders dan het geritsel van de bomen. Gekraak.

Er is iets mis met het gezicht tussen de bomen. Het lijkt wel misvormd. Monsterlijk, demonisch zelfs…

Ik vind dit helemaal niets. Al mijn instincten schreeuwen dat ik rechtsomkeert moet. En dan, als ik nog een stap dichterbij doe, komt het gezicht duidelijk in beeld. Het is helemaal geen mens, maar zo’n afzichtelijk trollenmasker uit de eetzaal… het hangt aan een touw tussen de takken heen en weer te zwaaien in de wind, en het gekraak komt van het touw dat tegen de tak wringt. Mijn maag krimpt ineen van angst. Wat ís dit in godsnaam?

Op dat moment hoor ik iets achter me. Is dat… het geknars van sneeuw onder iemands voeten? Ik krijg opeens buikpijn.

Ik grijp het pistool stevig vast en terwijl ik me omdraai, probeer ik te begrijpen wat – wíé – ik daar zie. ‘Jíj?’ zeg ik. ‘Ik begrijp het niet…’ En dan – paf. Mijn hoofd. Iets… heeft me geraakt. Mijn knieën begeven het en ik val voorover. Ik probeer verwoed omhoog te komen, maar in de zachte sneeuw vind ik nergens houvast. Mijn pistool is verdwenen. Terwijl ik ernaar zoek klinkt er in de verte opnieuw gekraak, maar ik denk dat dat mijn eigen schedel is die opensplijt.

Een vreemd, stil moment na de angst. Ik denk dat ik nu alleen ben. Iets warms in mijn mond, een ijzersmaak. Het lukt me om me om te draaien. Niet met mijn gezicht in de sneeuw.

Nu denk ik aan die jongen, die tiener. Is dat acht jaar geleden? Kan net zo goed gisteren zijn, moeilijk bij te houden…

Dat van hem vond ik het ergst. Zoals hij er die nacht bij lag, zag hij er bijna vredig uit. Een mooi gezicht bijna, onder dat korte haar. Zijn hele leven voor zich. Zo jong en zo ontzettend moedig…

Narracott die aan mijn arm trekt. Kom op, Crane, stomme vetzak. We moeten maken dat we wegkomen…

Een paar uur later over de grens naar Zwitserland…

Misschien heeft het altijd zo moeten eindigen…

Ik kijk omhoog. Daar zie ik de witte hemel door de boomtoppen heen. Het gesuis van de wind door de takken. Het gevoel van de kou die grip op me krijgt, die in me dringt. De sneeuwvlokken die net zo onverschillig op mijn gezicht vallen als op de aarde en de rosten en op alle andere dode dingen.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Hoe was het, Diana?’ vraagt Mrs Bantry tijdens een late lunch die bestaat uit allerlei vleeswaren en scherpe bergkazen, en die geserveerd wordt in de bibliotheek, waar meerdere gasten zitten te bekomen van de kou.

Ook de actrice is er. Ze bladert lusteloos door een modetijdschrift en heeft al een paar martini’s op, aan de lege glazen op haar tafeltje te zien. Maar ze ziet er nog altijd even stijlvol uit in haar iets te strakke witte zijden blouse, donkergrijze broek en met haar opgestoken platinablonde haar.

‘Door de sneeuw zagen we niet veel,’ vervolgt Mrs Bantry, ‘maar dat kwam ook door de loop van de rodelbaan. Vanaf onze plek zagen we alleen de rodelaars bij de finish uit de baan schieten. Als je het mij vraagt zag de hele onderneming eruit als pure waanzin. Die arme Catherine Narracott zat bij ons… Ik hoop dat we haar wat hebben kunnen steunen, Jane. Ze komt erg verloren over.’

‘Het was inderdaad doodeng,’ zeg ik. ‘Maar ook erg leuk.’

‘O,’ zegt Mrs Bantry, ‘je bent gewond.’

Ik betast mijn kapotte lip, die erg gevoelig is. Gelukkig is het bloeden in elk geval gestopt. ‘Ja, ik denk dat ik er op weg naar beneden op gebeten heb. Ik moet er inderdaad gehavend uitzien.’

‘We zagen zoveel verschillende mensen van die baan komen!’ gaat Mrs Bantry weer verder. ‘Mensen van wie je het helemaal niet zou verwachten: kolonel Chapman, die prins Gustav, de jonge dokter… zelfs een paar nonnen!’

‘Mag ik bij jullie komen zitten?’

Als ik opkijk, zie ik dat het inspecteur Moreau is. Tot mijn ergernis voel ik meteen mijn gezicht warm worden bij de herinnering aan ons gesprek

van vannacht op mijn kamer. En ook omdat hij er irritant aantrekkelijk uitziet; hij heeft rode wangen van de kou en van de inspanning, zijn haar is verward door de wind. Het staat hem goed. Hij lijkt helemaal zichzelf te zijn. Er kleven sneeuwvlokken op het jack dat hij net uittrekt en voor ik het weet, sta ik op een idiote manier zijn brede schouders te bewonderen. Onverwacht kijkt hij me aan en ik wend snel mijn blik af.

De kleine hotelmanager loopt door de bibliotheek en stopt even bij inspecteur Moreau. ‘Fijn dat u voorstelde om toch door te gaan met de rodelwedstrijd. Ik dacht dat het beter zou zijn om die te annuleren, maar de stemming is er werkelijk op vooruitgegaan.’

‘O, was dat uw idee?’ vraag ik aan de inspecteur.

‘Ja,’ antwoordt hij. ‘Het leek me een goed idee om de paniek en de gevoelens van claustrofobie wat te temperen, aangezien mijn onderzoek daaronder zou kunnen lijden. En nu blijkt het goed gewerkt te hebben.’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘Ik denk dat de wedstrijd nu wel bijna ten einde zal zijn.’

‘Diana heeft ook meegedaan!’ vertelt Mrs Bantry.

Hij glimlacht naar me. Een brede glimlach, die een diep kuiltje in zijn wang verraadt. ‘Ik weet niet waarom, maar dat verbaast me helemaal niets.’

‘Hebt u zelf meegedaan?’ vraagt Miss Marple aan inspecteur Moreau. ‘We hebben u niet gezien.’

‘Nee, madame,’ zegt hij. ‘Helaas niet. Ik maakte van de rust in het hotel gebruik om wat aanknopingspunten te onderzoeken. Zo heb ik navraag gedaan over het kamermeisje dat door een aantal personeelsleden niet gezien was vóór de vergiftiging van monsieur Narracott. Helaas voor het onderzoek blijkt ze inderdaad gewoon een nieuwe medewerkster te zijn.’

‘O, het lijkt net of u van buiten komt, met uw buitenkleding aan,’ merkt Mrs Bantry op.

‘Ik ben inderdaad naar buiten gegaan om tijdens een wandeling over de zaak na te denken,’ zegt hij. ‘Als je in beweging bent, kun je vaak beter nadenken, vindt u ook niet?’

‘Daar ben ik het mee eens,’ zegt Miss Marple. ‘Vooral tuinieren doet wonderen wat mij betreft. Zo was er een paar jaar geleden een… gebeurtenis in Dillmouth. Ik heb in de tuin van iemand anders wat onkruid

gewied, en vond dat bijzonder inspirerend. Hier kan dat natuurlijk niet, dus is een wandeling misschien de beste oplossing.’

De deur vliegt open en in allerijl komt er iemand van het personeel binnen, gehuld in het met bont gevoerde uniformjasje en de bontmuts waaraan te zien is dat hij deel uitmaakt van de organisatie van de Verglaswedstrijd. Hij loopt recht op de manager af, waarna er een ernstig gesprek volgt. Uiteindelijk komt de manager naar ons groepje toe om de inspecteur iets toe te fluisteren. Ik vang duidelijk de woorden ‘un autre mort’ op.

Inspecteur Moreau draait zich met een donker gezicht naar ons om. ‘Er is helaas weer een dode te betreuren,’ zegt hij. ‘Bruno Crane. Op de berg. Het viel een aantal personeelsleden op dat er zich veel vogels ophielden, zo’n vijftig tot honderd raven die luidruchtig en nogal opgewonden boven een groepje bomen bij de rodelbaan rondcirkelden. In deze tijd van het jaar zijn die er snel bij omdat er zo weinig te eten is.’ Zijn gezicht vertrekt even van afschuw wanneer hij bedenkt wat dit suggereert. ‘Normaal gesproken komen ze alleen in zulke groten getale bijeen als er een fors karkas is: een koe bijvoorbeeld, ’s zomers. Het personeel is op onderzoek uitgegaan en trof Bruno Crane in het bosje aan.’ Nu laat hij zijn stem zakken: ‘Het lijkt erop dat hij erg gewelddadig aan zijn einde is gekomen.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Blijkbaar heeft Moreau niet zacht genoeg gepraat. Aan de tafeltjes om ons heen wordt collectief naar adem gehapt en er klinken uitroepen, met opvallend vaak hetzelfde woord in verschillende talen dat door de ruimte danst: dood… dead… mort… tot. En dan: stilte. Iedereen wacht op wat er nu gaat volgen. Ik stel voor dat het misschien praktischer is om ons in het fumoir terug te trekken.

‘Ik zou het lichaam graag bekijken,’ zegt Miss Marple wanneer we ons daar afgezonderd hebben. ‘Maar ik ben bang dat dat niet verstandig zou zijn.’

‘Het is inderdaad een afschuwelijk gezicht, madame,’ zegt inspecteur Moreau. ‘Daar moet men tegen kunnen. Ik denk dat u de juiste beslissing neemt.’

‘Dat is niet bepaald waar ik me zorgen om maak,’ zegt Miss Marple. ‘Mensen proberen ouderen altijd te beschermen alsof we daadwerkelijk kinds zijn, zo onschuldig als een pasgeboren baby. Erg vreemd eigenlijk, want ze vergeten dat wij het langst hebben geleefd – dat mijn generatie zelfs twee wereldoorlogen heeft meegemaakt – en dus veel meer hebben gezien dan jongere mensen. Tenzij je een uitzonderlijk afgesloten leven leidt, en in een Engels plattelandsdorp is dat gewoonweg niet mogelijk, zie je overal het kwaad en de gruwelen waar mensen toe in staat zijn. En erger dan het vinden van een overleden kind bestaat niet, toch, Dolly?’

Mrs Bantry schudt treurig haar hoofd.

‘Dolly en ik hebben die verschrikking aan den lijve meegemaakt, dus nee, daar gaat het me niet om. Het lukt me alleen niet om die berg op te komen zonder jullie enorm in de weg te zitten. Ik ben niet zo vief als ik een

paar jaar geleden nog was en op deze hoogte… Maar misschien kan Diana met u mee om naar het lichaam te kijken?' vraagt Miss Marple aan inspecteur Moreau. 'Dan kan zij verslag doen bij mij.'

Hij draait zich naar me toe. 'Als u denkt dat u dat aankunt, neem ik u graag mee naar boven, madame Glass.'

'Ja,' zeg ik. 'Ik heb tegenwoordig ook een sterke maag.' Is er iemand die de laatste tien jaar heeft meegemaakt die géén sterke maag heeft?

Samen gaan we met de sleeplift omhoog. Eenmaal boven laten we onze ski's achter en lopen we naar de bomen ten oosten van de rodelbaan. Dezelfde richting die ik niet lang daarvoor Crane had zien nemen. Het is verlaten op de berg. De stilte echoot om ons heen wanneer we de plek van Bruno Cranes overlijden naderen; de wind blaast huilend om de bergpieken en slingert driftsneeuw in ons gezicht.

'Ik ben onder de indruk van uw uithoudingsvermogen,' zegt inspecteur Moreau terwijl we almaar omhoog klimmen door de dikke poedersneeuw. 'Ik vermoed dat als u alleen zou zijn u nog sneller zou gaan. Ik hou u toch niet op?'

'Ik wandel thuis vaak door de heuvels. En ik ben behoorlijk fit geworden bij de FANY in Schotland, waar we werden opgeleid voor allerlei ondersteunende taken tijdens de oorlog, maar niet op deze schaal.' Zo-even had ik mijn conditie nog zo slecht gevonden.…

'Daar is het,' zegt hij wanneer we bij het bosje zijn.

We banen ons een weg door de zwaar doorhangende takken heen, terwijl de sneeuw in dikke klonten om ons heen op de grond valt. Al snel staan we op een kleine open plek, waar de temperatuur zelfs nog enkele graden lager lijkt. Iets hier doet me denken aan een heksenkring en aan de vreemde gebeurtenissen die daarin schijnen plaats te vinden. Er hangt een vreemde stilte, want we zijn hier beschermd tegen de wind. Het enige geluid komt van onze ademhaling en onze voetstappen; het kreunen en kraken van de sneeuw, het geluid van een dennenappel die onder onze voeten uiteen spat.

En daar zie ik hem: de lange, donkere vorm te midden van al dat wit. Naarmate we dichterbij komen, zie ik steeds meer details. Het lichaam ligt op zijn rug. In de relatieve duisternis lijkt de sneeuw onder het hoofd van een zwart getint rood.

‘O,’ zeg ik zonder erbij na te denken. Hij is echt dood. Dat feit voert als een elektrische lading door me heen.

Het lukt me eindelijk om mijn blik af te wenden en om ons heen te kijken. In de sneeuw zie ik wat vage deuken die mogelijk eerst voetstappen waren.

‘Zo te zien zijn er nog een stel voetstappen te bespeuren in dit gebied,’ zegt inspecteur Moreau. ‘Naast die van Crane, bedoel ik. Maar dat wil niet zeggen dat die gemaakt zijn toen het hierboven zo druk was vanwege de wedstrijd. De moordenaar kan al eerder naar boven zijn gegaan om hier te wachten.’

‘Kunt u iets speciaals uit deze sporen opmaken?’ vraag ik aan de inspecteur terwijl ik naar de grond wijs. ‘Uit het profiel van de zolen, bijvoorbeeld?’

‘Heel weinig. Een voetafdruk terwijl het nog sneeuwt is net zoiets als…’ Hij probeert iets te verzinnen. ‘Proberen te achterhalen wie er aan een ijsje heeft gelikt. De afdruk is sowieso al vaag en verdwijnt al snel in het niets.’

Op een paar meter afstand blijven we stil staan kijken. Ik ben blij dat inspecteur Moreau niet lijkt te verwachten dat ik iets zeg, want ik denk niet dat ik de juiste woorden zou kunnen vinden. De uitdrukking ‘blauw van de kou’ had ik eigenlijk nooit begrepen, maar die is me helemaal duidelijk nu ik naar het lichaam van Bruno Crane kijk. Hij heeft zo’n vreemde kleur dat het me moeite kost te bedenken dat deze figuur ooit een levende man was. Hij ziet eruit als een wassen beeld. Maar het bloed dat in de sneeuw is getrokken, is in tegenstelling tot de donkere geklonterde massa op zijn hoofd een levendig vuurrood.

Inspecteur Moreau draait zich naar me toe. ‘Gaat het wel, Diana?’

Mijn voornaam in zijn mond komt als een volslagen verrassing. Hij komt een stapje dichterbij en in de koude vrieslucht voel ik zijn warme adem op mijn wangen.

‘Hier.’ Hij haalt een zilveren heupfles tevoorschijn. ‘Cognac. Dat helpt.’

Wanneer hij me de fles geeft, komen onze vingers tegen elkaar aan en hoewel we allebei handschoenen dragen, voelt het als huid op huid.

Ik neem een slokje en voel de vloeistof een brandend pad door mijn keel banen en een vuurtje in mijn binnenste beginnen. ‘Dank je.’

‘Alsjeblieft,’ zegt hij. ‘Ze hebben dit briefje bij hem gevonden.’ Hij laat het me zien.

Tijdens de rodelwedstrijd bij het bosje aan de oostzijde van de rodelbaan. Daar krijg je wat je toekomt. Onthoud: zwijgen is goud.

Inspecteur Moreau wijst weer naar het lichaam. ‘Het ziet ernaar uit dat hij met iets heel zwaars op zijn achterhoofd is geslagen. Een slee misschien, of zelfs een ski. Je kunt je voorstellen dat een klap met een slee dodelijk is, maar ook een houten ski kan veel schade veroorzaken. Ik denk dat iemand hem van achteren is aangevallen. De vraag is alleen hoe zo’n stevige man op een dergelijke manier verrast kan worden. Het lijkt of er een worsteling heeft plaatsgevonden. Kijk eens hier…’ Hij laat me de omgewoelde sneeuw rondom het lichaam zien. ‘Ik vermoed dat hij niet op slag dood was. Misschien heeft hij nog wel uitgehaald naar de moordenaar nadat hij was geraakt. En hoe is de schuldige hier weggekomen? Het sneeuwt de hele dag al en er is genoeg gevallen om eventuele sporen te bedekken, dus dat is in het voordeel van de moordenaar. We zullen eens navragen of er iemand is gezien die vanuit deze richting naar de wedstrijd is gegaan.’

‘Misschien was het helemaal geen rodelaar,’ zeg ik. ‘Kijk eens naar die sneeuwgeul, bijvoorbeeld. Die loopt bijna helemaal tot aan het hotel zelf. Vanwege de hoge zijkanten zie je nauwelijks wat er in die geul gebeurt, en via deze route is iemand binnen een paar minuten bij het hotel. Is dat geen skispoor? Daar, kijk.’

‘Dat kan.’ Hij lijkt niet overtuigd. Het lijkt of hij niet helemaal tevreden is met dat idee. ‘Maar iemand die daar naar beneden skiet moet een echte expert zijn. De sneeuwstorm was hier compleet, die sneeuwgeul is erg steil en ligt ook nog vol met keien.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Aan de andere kant, er zijn hier natuurlijk een paar geweldige skiërs. Onder wie jij.’ Hij kijkt me fronsend aan.

‘Wat is er?’

‘Je bloedt… hier.’

Met één plotselinge beweging breng hij zijn bedekte hand omhoog en strijkt met zijn duim langs mijn onderlip. Het gevoel is zo intens dat ik mijn ogen dichtdoe: een pijnlijke en tegelijk heerlijke steek.

Tijdens het diner vertel ik alles aan Miss Marple en Mrs Bantry.

Uiteindelijk neemt Miss Marple het woord, en dat doet ze op ongewoon strenge toon. ‘Hier is puur kwaad in het spel.’ De zachtheid is van haar gezicht verdwenen en opeens ziet ze er bijzonder geducht uit. Verrast door de verandering blijf ik naar haar kijken.

‘Eigenlijk een erg slimme manier om het te doen,’ zegt Mrs Bantry. ‘Niet de moord, natuurlijk, want die klinkt inderdaad volkomen barbaars. Ik bedoel tijdens een rodelwedstrijd, met alle chaos en opwinding en drukte die daarbij komt kijken. Mensen die komen en gaan, drukte bij de sleeplift, mensen die de baan af razen… het is moeilijk vast te stellen wie precies waar was. Wie er toekeek, wie er boven was, wie er langs de rodelbaan stond. En zelfs wie er in het hotel was. Iédereen leek op een gegeven moment wel érgens te zijn. Heb jij daarboven iets gezien, Diana, tijdens de wedstrijd?’

‘In de sleeplift stond jij achter Bruno Crane, geloof ik,’ zegt Miss Marple, en zoals ik nu warempel begin te denken, bedoelt Miss Marple als ze zegt ‘geloof ik’ eigenlijk: ik weet het absoluut zeker en herinner het me tot in de kleinste details.

‘Dat klopt,’ zeg ik. En ik kan ze net zo goed de rest ook vertellen. ‘Ik zag Crane naar de bomen toe lopen. Hij… hoe moet ik dit netjes uitdrukken… hij vertelde me dat hij zijn behoefte ging doen tegen een boom.’

‘Maar in werkelijkheid had hij een rendez-vous!’ zegt Mrs Bantry.

‘Dat was hem althans voorgehouden,’ merkt Miss Marple op.

‘Een rendez-vous met de dood!’ zegt Mrs Bantry op macabere toon. Miss Marple werpt haar een milde blik toe, waarop Mrs Bantry een tikje beschaamd kijkt.

‘Hij was zo’n stevige man dat het moeilijk voor te stellen is dat iemand hem zou overmeesteren,’ zegt Miss Marple dan.

‘Niet als hij er slecht aan toe was,’ zeg ik. ‘Hij zag eruit alsof hij zich nauwelijks staande kon houden in de sleeplift. Het zou goed kunnen dat hij had gedronken. Of, waarschijnlijker nog, dat hij zijn hoofd had gestoten in de trein en dat hij een lichte hersenschudding had.’

‘Het is hoe dan ook heel erg,’ merkt Mrs Bantry op. ‘Weer een man dood… ook al was hij duidelijk, zoals Arthur hem zou omschrijven, “geen

gentleman”. En ik weet niet hoe jullie erover denken, maar hij was ook mijn hoofdverdachte voor de eerste moord.’

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Ik zit met een Lillet Blanc naar de muzikale entertainment van vanavond te luisteren. Ze doen wel erg hun best om de sfeer te bevorderen met deze bombastische uitvoering van de liederen van Cole Porter. De zangeres – een vamp in een strakke jurk met pailletten, met geblondeerd haar en vuurrood gestifte lippen – zou zo kunnen doorgaan voor de beroemdste (of beruchtste) gast van dit hotel.

‘Wil je misschien wat gezelschap, liefje?’

Wanneer ik opkijk, zie ik Miss Marple staan, met een grote breitas onder haar arm.

‘Ja, graag,’ zeg ik. ‘Als uw metgezellen u kunnen missen.’ In deze eenzame, moeilijke tijden biedt haar nabijheid ondanks alles troost. Ze doet me een beetje aan mijn oudtante Elizabeth denken, van papa’s kant. Heel discreet en keurig netjes.

‘Het lijkt wel een nachtmerrie, zoals we hier met z’n allen in het hotel vastzitten,’ begin ik, boven het geluid van Miss Marples tikkende breinaalden en de melodie van ‘Night and Day’ uit. ‘Iedereen is bang…’ Ik gebaar naar de andere gasten, die allemaal fluisterend over hun drankjes gebogen zitten en met wantrouwende ogen naar de vreemden om hen heen blikken.

‘Het is afschuwelijke allemaal,’ ga ik verder. ‘Eerst mijn man en nu zijn vriend… Mr Crane was geen… aangename man, natuurlijk. Ik was ontzettend bang toen hij mijn kamer binnenviel en me begon te bedreigen. Maar toch. En ik kan er niets aan doen, maar ik ben bang dat ík nu misschien in gevaar ben. Wat als ze het nu op mij gemunt hebben?’

Ze knikt. ‘Inspecteur Moreau is druk bezig de dader te vinden. Maar liefje, als je iets of iemand vreemds ziet, beloof je dan dat je het ook aan míj vertelt?’

‘Ja, natuurlijk,’ zeg ik, ook al vraag ik me af hoe zij, zo’n kwetsbaar oud vrouwtje, me denkt te kunnen helpen. Zwijgend nemen we beiden de drukke zaal in ons op alsof er ieder moment een moordzuchtige malloot kan opspringen.

Dan buigt Miss Marple wat voorover in haar stoel. ‘Ik heb zitten denken, Catherine. Het viel me toevallig op dat Bruno Crane wat beduusd was om het feit dat jij hier ook was… Daarom vroeg ik me af of er soms nog andere redenen, andere zaken meespeelden waarom hij en je man hier waren. Heeft Mr Narracott het over andere motieven gehad om precies naar deze plek te komen?’

‘Niet tegen mij,’ antwoord ik. ‘Maar dat begin ik me nu ook af te vragen.’

Eenmaal terug op de kamer ga ik naar de badkamer om mijn tanden te poetsen en honderd keer mijn haar te borstelen, zoals Nanny altijd deed, tot mijn donkere haar glanst als git. Mezelf verzorgen stelt me altijd op mijn gemak als ik onder druk sta, het is een manier van overleven. Ik wil ook mijn wenkbrauwen plukken, maar zie dan dat ik ben vergeten mijn pincet mee te nemen. Heel even voelt het verkeerd, maar dan kijk ik in de toilettas van mijn man om er een te zoeken. Een pincet vind ik niet, maar wel iets anders, dat diep in een zijvakje gestopt is. Ik trek het tevoorschijn. Het is een foto. De schok is net zo pijnlijk en onverwacht als bij een wespensteek. Ik kén degene die op de foto staat, maar alleen als gast van dit hotel. Wat moet een foto van deze persoon in vredesnaam in de toilettas van mijn man?

Terwijl de klok oorverdovend voorttikt, ijsbeer ik door de verder zo stille kamer. Ik staar naar de foto, laat de afwezigheid van Anthony tot me doordringen en vraag me af wat de mogelijke verhouding is tussen hem en degene op de foto.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Het is laat op de avond, maar in de zo goed als verlaten bar brandt nog een haardvuur dat vreemde schaduwen werpt op de met zijdebehang bedekte muren. De grammofoon brengt rokerige jazzklanken voort. De paar gasten die er nog zitten, praten met gedempte stemmen. Het personeel loopt stilletjes rond, met ernstige gezichten; ze praten niet meer joviaal met de gasten of met elkaar, en het valt me op dat ik al een tijd geen gelach meer heb gehoord.

Via de niet zo geheime ingang achter het schilderij loop ik de nog intiemere, rustieke Stübli binnen. Ik bestel een whisky aan de bar en ga op een kruk zitten. ‘Pas de glace, merci.’

‘Ik dacht even dat je een landgenote van me was!’

Ik draai me om. ‘Inspecteur Moreau.’

‘Noem me alsjeblieft Christophe,’ zegt hij. ‘We spreken elkaar nu privé. Mag ik?’ Hij gebaart naar de kruk naast me.

‘Natuurlijk,’ zeg ik. Ik neem een slok van mijn drankje en trek een gezicht als mijn kapotte lip prikt van de alcohol.

‘Doet het pijn?’ vraagt hij.

Ik haal mijn schouders op. ‘Een beetje.’

‘Maar jij lijkt me iemand die heel moedig is. Ik denk dat jij niet zomaar over alles klaagt.’

Er valt een lange stilte. In deze donkere ruimte, waar niemand anders is behalve wij tweeën en de man achter de bar, voelt de lucht opeens zwaar. Er hangt een spanning. Ik ben me bewust van de lichamelijke aanwezigheid van de man naast me, de warmte van zijn lichaam, de bewegingen van zijn

handen wanneer hij zijn glas optilt, zelfs het op en neer gaan van zijn platte buik als hij ademhaalt.

Allemachtig, Diana. Dit krijg je er dus van als je ergens opgesloten zit. En dit krijg je er ook van als je te lang alleen bent.

‘Waren we hier maar met z’n tweeën onder andere omstandigheden,’ zegt hij, plotseling gehaast.

Ik weet niet hoe ik hierop moet reageren. Ik zit er wat versuft bij, met mijn mond vol tanden. Toch kan ik een zekere triomf niet onderdrukken. Hij voelt het dus ook.

Een nieuwe plaat op de grammofoon: ‘Que reste-t-il de nos amours’ van Charles Trenet.

‘Dit lied ken je wel, denk ik?’ vraagt Moreau terwijl hij me onderzoekend aankijkt.

‘Ja.’ Ik schraap mijn keel. ‘Ik heb het al een paar jaar niet gehoord. In… 43 denk ik voor het laatst.’

Dat stuk waar het liedje onverwacht van tempo wisselt – een plotselinge herinnering… spelend als kinderen, schaterend van de lach… en dan klinkt weer de melancholie.

‘Weet je,’ zegt hij terloops terwijl hij zijn glas omhoog houdt, ‘het valt me nu pas op dat je ogen dezelfde kleur hebben als deze cognac. Nee…’ Hij houdt het glas op tegen het haardvuur zodat het licht erdoorheen schijnt. ‘Dit is de kleur.’

‘Ach,’ zeg ik, en ik wuif zijn woorden weg.

‘Sorry,’ zegt hij nu met een spontane grijns, ‘ben ik nu te Frans? Mijn excuses… Maar weet je, toen ik mijn vrouw verloor, besloot ik dat ik nooit meer een gelegenheid voor een compliment voorbij zou laten gaan. Ik wou dat ik haar iedere dag had verteld hoe mooi en hoe bijzonder ze was, hoe uniek. Schoonheid, jeugdigheid, het leven zelf… het is allemaal zo snel voorbij, vind je ook niet? En die fascinerende oude dames met wie jij omgaat, die weten dat beter dan wie ook, denk ik. En jij? Ben jij ook iemand verloren?’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Geen bijzondere reden. Of eigenlijk wél een bijzondere reden: je draagt het met je mee.’

Hier moet ik serieus hardop om lachen. ‘Nou, daar ben ik mooi klaar mee. Nu klinkt het alsof ik een of ander mankement heb…’

Hij lacht even, maar vervolgt ernstig: ‘Nee, zo bedoelde ik het niet. Ik herken het alleen omdat ik die last zelf maar al te goed ken.’

We bestellen nog een drankje en voor we het weten, zijn die ook op. Ik voel me een tikje te zorgeloos, alsof een paar touwtjes die me verbinden met een zekere gedragscode zijn doorgesneden. Het voelt gevaarlijk. En opwindend. Dan zegt de barkeeper dat de Stübli gaat sluiten.

‘Dat is een teken dat ik naar bed moet,’ zegt inspecteur Moreau.

‘Ik eigenlijk ook.’ Maar ik ben bang om terug te gaan naar mijn eenzame kamer en mijn gedachten. Ik loop met hem de bar uit en daarna de lift in. We staan hier wel erg dicht bij elkaar. Ik voel de warmte van zijn adem tegen mijn wang. Mijn huid tintelt ervan en opeens lijk ik me bewust van al mijn zenuwuiteinden. We zouden allebei wat meer ruimte kunnen laten als we wilden, maar we maken geen van beiden aanstalten. Een ruimte, of het gebrek daaraan, kan soms zoveel zeggen… Als we íéts voelen, zo dicht bij elkaar, is het dat het geen zin heeft gehad om te doen alsof er niets tussen ons is. De lift lijkt tergend langzaam omhoog te kruipen. Als ik hier nog één tel langer moet staan met die blik van hem op mij gericht, ben ik bang dat ik iets heel vernederends ga zeggen of doen.

Zijn kamer bevindt zich op dezelfde verdieping als de mijne, de derde. Eindelijk schuiven de deuren open, en instinctief adem ik diep in, alsof er in de lift niet voldoende lucht was.

We lopen door de gang. Bij mijn deur aangekomen, glijdt zijn blik naar de mijne.

‘Ik kan best even mee naar jouw kamer, voor een nachtmutsje,’ zeg ik.

Hij knippert een paar keer snel met zijn ogen. Die volle wimpers, die donkerblauwe ogen. Hoewel het vrij donker is, zie ik geloof ik toch een blosje op zijn wangen verschijnen. Hij is nerveus, uit balans – en dat vind ik wel leuk. Deze prachtige man, die wellicht een gevaar voor me vormt… heel even heb ik macht over hem. Dat voelt alsof ik een vergeten spier heb herontdekt. Toen ik gisteren in die trein de dood in de ogen keek, werd ik er weer aan herinnerd, en ook de oorlog heeft het ons geleerd. Als je iets wilt, moet je het altijd pakken.

We lopen langs mijn kamer.

Eenmaal op zíjn kamer lijk ik ineens niet meer te weten hoe ik moet ademhalen. Mijn hart slaat op hol, maar of dat van zenuwen of opwinding is, kan ik niet achterhalen. Ik excuseer me en ga naar de badkamer. Daar spat ik wat water in mijn gezicht, ik breng mijn geurtje aan op mijn polsen en kijk mezelf doordringend aan in de spiegel. Ik zie er niet helemaal uit als mezelf, met glazige ogen en verhitte wangen, als een vrouw die koorts heeft. Ze doet me aan iemand denken, en het duurt even voordat ik weet aan wie. Aan mezelf, maar mijn jongere zelf, iemand die tegenwoordig meer als een vreemde voelt, iemand van wie ik gescheiden ben. Ik had helemaal niet door dat ze er nog steeds was. Ik knijp even in mijn wangen en voel me meteen onnozel… straks ziet hij wat voor moeite ik hier heb staan doen. Ik hoop het niet, in dat gedimde licht.

In de oorlog waren dit soort dingen veel makkelijker. Iedereen kende de ongeschreven regels. Als de dood zo dichtbij was, konden beleefdheden wel achterwege blijven. Je klampte je vast aan een warm lichaam, zelfs dat van een vreemde, zoals je je vastklampte aan het leven.

Het is zo lang geleden. Eerder had het gevoeld als vreselijke ontrouw, bovendien was ik veel te verdrietig. En later was ik bang dat ik misschien de geur van zijn huid zou vergeten, dat die overschaduwd zou worden door die van een ander. Het is nog niet zo lang geleden dat ik besefte dat ik die geur toch al vergeten ben.

Ik loop de badkamer uit. Naar hem toe.

Naderhand sta ik op om me aan te kleden. Ik was mezelf vergeten: een welkome opluchting. Maar nu heb ik een gespannen gevoel in mijn nek, een brok in mijn keel alsof de tranen elk moment kunnen komen. Ik weet niet of die voortkomt uit schuldgevoel of verdriet. Maar ik voel ze beide.

‘Gaat het?’ vraagt hij.

‘Ja,’ zeg ik met moeite door de brok heen. Ik pak mijn ketting om die om te doen, maar ben er niet helemaal bij, waardoor de ring ervan afglijdt en onder het bed belandt. ‘O!’ Opeens voelt alles beladen, onheilspellend. Ik laat me op mijn knieën zakken en net als ik onder het bed tast, roept Christophe Moreau: ‘Nee!’

Maar ik heb mijn hand al uitgestoken. Ik tref wat stofnesten aan en bedenk vaag dat ze dus zelfs in zo’n chic hotel niet onder de bedden

schoonmaken. Dan voel ik de ring… en nog iets anders.

‘Wat…’ Ik haal iets onder het bed vandaan. Foto’s.

Ik merk dat hij vol spanning naar me staat te kijken alsof hij ze het liefst uit mijn hand zou grissen maar weet dat dat niet kan. In plaats daarvan moet hij toezien hoe ik de foto’s over het bed uitspreid.

‘Wat zijn dit voor foto’s?’ vraag ik met toenemende angst, nog voordat ik goed en wel doorheb waar ik naar kijk.

Op de foto’s staan twee mannen, op de berg, in het donker. Ze komen me bekend voor, héél bekend, maar toch kan ik ze op deze manier niet plaatsen. Als ik naar hem opkijk, zie ik zijn ontzette blik. ‘Komen… komen deze uit mijn camera?’

Een lange stilte.

‘Ik heb ze ontwikkeld,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Jij hebt het rolletje afgepakt?’ Even ben ik met stomheid geslagen. ‘Toen je bij mij op de kamer was?’

Dat moet dan gebeurd zijn in die paar minuten dat ik met mijn rug naar hem toe met de drankjes bezig was. Ik schaam me diep om mijn eigen dommigheid. Ik ben zo lang zó voorzichtig geweest. De hele planning, al dat harde werk… Allemaal verspilde moeite, en dat voor een man die me, naar het schijnt, alleen gebruikt heeft voor zijn eigen doeleinden.

Hij heeft in ieder geval het fatsoen om verontschuldigend te kijken.

‘Het spijt me. Ik heb een onderzoek te doen. Ik merkte dat je erg huiverig was om het rolletje af te staan. Zo huiverig zelfs dat ik dacht dat het waarschijnlijk zou “verdwijnen” of dat er iets mee zou gebeuren als ik niet snel ingreep. Dus ja, ik geef het toe. Ik heb het fotorolletje uit je kamer meegenomen toen ik er was. Een hotel beschikt altijd over allerlei kamertjes waar geen licht komt, en daar heb ik een donkere kamer gemaakt. Het personeel was zeer behulpzaam, want ze begrepen dat het belangrijk was voor het onderzoek. En nee, het was niet bepaald volgens de regels, maar niets aan deze zaak is normaal. Ik moet… dingen doen die ik anders nooit zou doen.’

Ik staar naar de foto’s, niet in staat om hem aan te kijken. Mijn gezicht brandt. Verwijst hij met die laatste opmerking naar wat er net tussen ons is gebeurd?

‘Kun je uitleggen waarom je ze genomen hebt?’ vraagt hij. ‘Ze zijn bijna allemaal van Anthony Narracott en Bruno Crane.’

Ter illustratie legt hij een andere foto boven op de stapel, en dan weer een andere. Hij wijst ernaar alsof ik ze niet met mijn eigen ogen kan zien, alsof ik er die nacht verdorie zelf niet bij was, aan de andere kant van de lens. Stilzwijgend, onderworpen volg ik de bewegingen van zijn handen, nog steeds niet in staat om iets te zeggen.

‘Hier staan ze te praten. En hier… dit is moeilijk te zien omdat je denk ik de maan als je enige lichtbron gebruikt, maar hier gaan ze een of andere berghut in. Je bent ze midden in de nacht de berg op gevolgd… Waarom?’

Ik antwoord niet. Ik probeer een van de foto’s op te pakken, maar mijn hand beeft zo dat ik hem terug moet leggen. Ik tril van schaamte, van angst, en misschien nog wel het meest van het gevoel dat ik bedrogen ben.

Wanneer hij verder praat, zoekt hij als politierechercheur de aanval op: ‘Op al uw foto’s, madame Glass’ – ik ben weer madame Glass, van Diana geen spoor – ‘staan twee heren die hier allebei onlangs zijn vermoord. Behalve op deze, waar een aantal nonnen op staan, en deze van het berglandschap… U snapt toch hoe dit overkomt, hoop ik?’

‘Ik…’

‘Het lijkt namelijk alsof u wel erg geïnteresseerd was in de activiteiten van deze twee heren.’

Hij wijst naar een andere foto die bij maanlicht genomen is. Hij is wat wazig, maar toch beter dan ik had verwacht. Onder andere omstandigheden was ik misschien best trots geweest op mijn werk.

Hij wijst naar de foto waarop de mannen de berghut ingaan.

‘Wat doen ze hier? Kunt u me dat vertellen?’

Al zou ik willen, dan nog krijg ik geen geluid mijn keel uit.

Hij probeert het nog een keer, met een volgende vraag. ‘Hebben ze iets meegenomen uit die hut?’

Zwijgend schud ik mijn hoofd.

‘En hier,’ zegt hij terwijl hij me de volgende foto voorhoudt, ziet u dit? Op deze foto staat nog een andere figuur. Ziet u?’

‘Wat?’ Het is meer een geluid dan een woord, een geschokte kreet. Ik bestudeer de foto eens goed en dan loopt er een rilling over mijn rug, net zo

koud als toen die nacht. Nee, ik had me niet gerealiseerd dat er nog iemand in beeld was geweest.

Ik staar naar de figuur, die bijna niets meer is dan een wazig silhouet omdat hij tijdens de lange belichtingstijd duidelijk bewoog. Er was nog iemand anders op de gletsjer. Maar wie kan dat in hemelsnaam zijn geweest? Ik was me er helemaal niet van bewust dat er nog iemand anders was, behalve die twee… Maar ja, ik was ook zo op hen gericht dat ik misschien niet op de omgeving lette, iets wat ik wel had moeten doen. Door half dichtgeknepen ogen en met wild kloppend hart kijk ik naar de figuur op de foto. Heeft die mij gezien? De gedachte dat iemand anders naar mij keek terwijl ik naar de anderen keek, jaagt me de stuipen op het lijf.

‘Wie is het?’ vraag ik.

‘Dat is onmogelijk te zeggen,’ antwoordt hij. ‘Maar als ik ze nog eens kan afdrukken, en dan groter... Ik geloof dat er manieren zijn om zelf een vergroter te maken.’

‘Wie het ook is,’ zeg ik, ‘het zou best de moordenaar kunnen zijn.’ Wanneer ik me naar hem toewend, zie ik dat hij me met een ondoorgrondelijke blik aankijkt. Dan begint er iets bij me te dagen. ‘Je denkt toch zeker niet…’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik weet niet wát ik moet denken, madame Glass.’

Het gebruik van die formele aanspreekvorm komt weer als een klap aan. Maar dan zucht hij, en hij zwicht. ‘Eerlijk gezegd wilde ik ze eerst aan jou laten zien,’ zegt hij, ‘ook al is dat inderdaad tegen de regels. Ik ben niet de officiële rechercheur in deze zaak. Ik… Ik mag je graag, Diana. Ik wil je de kans geven om je nader te verklaren. Als je dat kúnt?’

Hij kijkt me weer doordringend aan. Hij wacht op mijn antwoord, maar ik krijg wederom geen woord uit mijn keel.

Opeens klinkt er een heel zacht geluid. Het komt van buiten, uit de gang. Hij kijkt op. Hij denkt duidelijk hetzelfde als ik, namelijk dat er iemand aan de deur staat te luisteren.

Hoeveel hebben ze gehoord?

‘Wie is daar?’ roept inspecteur Moreau.

Geen antwoord natuurlijk. Hij loopt met grote passen naar de deur en zwaait die open.

‘Niemand,’ zegt hij en de gang buiten de deur is inderdaad helemaal leeg. Hoofdschuddend loopt hij de kamer weer in. ‘Wie het ook was, is razendsnel.’

Ik heb het vreemde, idiote gevoel dat het misschien Miss Marple was, die met die goeie oren van haar het kleinste geluid nog opvangt. Ik weet zeker dat ze sneller is dan ze lijkt. De gedachte daaraan vervult me met angst.

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

Drie uur ’s nachts. Sluitingstijd voor elke zichzelf respecterende nachtclub op de Sunset Strip. Ik loop over het besneeuwde pad in de richting van de bomen, met Herb aan mijn zijde. Ik haal met grote teugen adem. In mijn kamer werd ik weer bezocht door de zwarte motjes. Dit is een stuk beter dan daar binnen te zitten piekeren en te hopen dat ik in slaap val, maar zelfs de Nembutal helpt daar niet bij.

‘Dit jaagt ze mooi weg, hè, Herb?’

Herb vermaakt zich prima, hij banjert vrolijk verder als een wollige sneeuwploeg. Ik denk dat ze hun speciale borstel paraat moeten houden voordat we het hotel weer in mogen, anders schudt hij alles nat.

Wat is het stil buiten… Maar het is aangenamer dan in het hotel, waar de stilte oorverdovend is, en mijn kamer te warm en te benauwd. Ik kijk om naar het Grand Alpine. Vanaf hier gezien, bevalt het hotel me een stuk beter. Het is net een sprookjespaleis, met al dat gouden licht dat uit de ramen straalt. Alles schittert. Maar ja, Hollywood schittert ook van een afstandje, terwijl het achter de schermen de smerigste, ontaardste plek is die je ooit hebt gezien. Wat ze je daar allemaal laten doen… Maar ja. Je moet gewoon de ene voet voor de andere zetten. Net als hier. Stap stap stap.

Inmiddels ben ik bij de bomen. Ze hebben allemaal hun witte bontjas aan, helemaal mijn stijl. De lichten van het hotel zijn bijna verdwenen. Eigenlijk is het een beetje griezelig en ik wilde dat ik een zaklamp had meegenomen. Ik hou Herbs riem stevig vast en blijf een tijdje stil staan wachten. Want volgens mij hoorde ik iets…

Ik spits mijn oren. Zijn dat… voetstappen? Het neerploffen van een zool en dan het knarsen van sneeuw? Het is lastig vast te stellen of ik de wind in

de bomen hoor of een hoopje sneeuw dat van een tak op de grond valt.

‘Hallo?’ roep ik zachtjes, mijn stem zo nonchalant als Frankie Sinatra’s houding ten opzichte van de huwelijkstrouw, maar mijn hart gaat in galop. ‘Is daar iemand…?’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Ik heb ’ns zitten denken, Jane,’ zegt Mrs Bantry aan het ontbijt. ‘Ik moet er even uit, al is het maar voor een paar uurtjes. Heb jij er ook geen last van, van die beklemmende sfeer? Het is net alsof… alsof je in de sneeuwbol van een grote boze reus zit.’

De fijne wenkbrauwen van Miss Marple gaan omhoog bij het horen van deze ongewoon poëtische beschrijving. ‘Jawel, maar Dolly…’

‘Ja, ik weet het, ik wéét het. We zitten hier vast tot het ophoudt met sneeuwen, totdat ze de tunnel vrij kunnen maken… maar ik dacht dat we toch een uitje konden maken. Ik heb met de conciërge een kleine excursie met de arrenslee geregeld. Er schijnt een mooie route door de bomen te zijn. Gek eigenlijk, er was wat verwarring tijdens het regelen, maar dat is allemaal gladgestreken.’

‘Hoe bedoel je, Dolly?’ vraagt Miss Marple.

‘Ach, het stelt niet veel voor.’ Even kijkt Mrs Bantry oprecht overstuur, en Miss Marple kijkt bezorgd toe. ‘Laten we er maar niet op ingaan, want dat is de moeite niet waard. Ik ben de laatste tijd alleen… zo vergeetachtig. Maar goed, dat geeft niet. Het leek me een heel goed idee. Vind je ook niet, Jane? We gaan gewoon genieten van een ritje door de sneeuw! Dat is precies wat ik me had voorgesteld dat we hier zouden doen, voordat die nare toestand ontstond. Als het je geruststelt, zal ik vragen om de sterkste, stevigste koetsier die er is. Bovendien sneeuwt het minder hard, dus raken we niet ondergesneeuwd, kijk maar!’ Ze gebaart uit het raam, en ze heeft gelijk: de vallende sneeuw lijkt nu meer op poedersuiker in plaats van ganzendons. ‘En ik heb me laten verzekeren dat we goed ingepakt zullen worden in bontdekens en schapenvellen.’

‘Goed dan,’ zegt Miss Marple, ‘als je dat graag wilt, Dolly.’

‘Diana, ga je met ons mee,’ vraagt Mrs Bantry nu aan mij. ‘Je hoeft je niet verplicht te voelen, hoor.’

‘Als u graag wilt dat ik meega, dan doe ik dat natuurlijk…’ zeg ik. ‘Maar het lijkt me fijner voor jullie om samen te gaan. Meer ruimte in de slee, bijvoorbeeld…’

‘Je hoeft echt niet mee als je liever hier blijft,’ zegt Mrs Bantry welwillend.

‘Dan blij ik hier,’ zeg ik. ‘Misschien doe ik wel een dutje. Ik ben een beetje moe.’

Ik heb vannacht niet goed geslapen.

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

De ober brengt mijn ontbijt: roerei met flinterdun schaafsel van zwarte truffel. Miss Marple draait zich naar me toe en geeft me een goedkeurend knikje. Ze had me gezegd dat ik op krachten moest blijven, hoewel ik eigenlijk weinig trek heb. Om mezelf voor te bereiden op de heimelijke blikken die ik nog steeds krijg, had ik bij de hotelkapsalon mijn haar laten doen en was ik naar de manicure geweest. Ik draag een grijze zijden blouse en zwarte oorbellen. Mama had gelijk: als je het zwaar hebt, moet je je kleding het zware werk laten doen.

Ik lach terug naar Miss Marple. Eerder leek er iets aan de hand te zijn aan het tafeltje van de drie dames, maar nu is de rust weergekeerd. Ik zie dat de gezelschapsdame zich afwendt, en terwijl ze dat doet, verandert haar gezichtsuitdrukking. De glimlach verandert in een grimas. Dit doet me ergens aan denken. Het duurt even voordat ik besef aan wat: dit is precies wat mijn man altijd deed wanneer hij met kiezers sprak. Dan zette hij wat ik zijn politicusmasker noemde op, die glimlach waarmee hij de zieltjes van oude vrouwen won. Zodra hij dan uit het zicht was, ging het masker af en mompelde hij vaak iets over de twijfelachtige intelligentie en opvoeding van de gemiddelde medemens.

Ze staat op van tafel. Terwijl ik haar met mijn blik volg, valt me op dat ze een heel andere vrouw lijkt dan toen ze hier aankwam. Alsof ze… hoe moet ik dat duiden?... haar camouflage heeft afgeworpen, niet meer doet alsof. Het ligt niet aan haar kleding, want die is nog even wanstaltig als voorheen. Het is de vrouw die ze draagt. Op die eerste dag bij de receptie leek ze een bescheiden, verlegen vrouwtje, maar nu zie ik een hardere vrouw, sterker.

Ze loopt langs mijn tafeltje het restaurant uit, met haar blik stug op de grond gericht. De uitdrukking een wolf in schaapskleren dringt zich aan me op.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Ik vergezel Mrs Bantry en Miss Marple naar buiten voor hun slee-avontuur, en daarna ga ik naar mijn kamer. Wanneer ik naar de lift loop, bots ik bijna tegen inspecteur Moreau op. De laatste die ik op dit moment wilde zien.

‘Diana,’ zegt hij. ‘Het spijt me. Gisteravond…’

Hij laat zijn hoofd zakken in een poging mijn blik te vangen, maar dat sta ik niet toe. Het is te pijnlijk om hem nu aan te kijken.

‘Het is niet belangrijk,’ zeg ik.

‘Je vindt me vast een bedrieger. Het…’ Hij klinkt erg spijtig. ‘Onder andere omstandigheden… Je snapt me toch wel? Ik moet me aan mijn taak houden. Ik ben hier met een reden, en…’

‘Wat? Ik dacht dat je hier op vakantie was.’

‘O,’ zegt hij. ‘Ik bedoel dat het wel lijkt alsof, eh, het noodlot me een reden heeft gegeven om hier te zijn. Een rechercheur die ingesneeuwd raakt in een hotel waar twee moorden worden gepleegd! Dus nu ik hier eenmaal ben, vind ik dat ik mijn plicht moet doen. Begrijp je?’

‘Ik denk het wel,’ zeg ik. ‘Als je het niet erg vindt, ga ik nu naar mijn kamer. Misschien zie ik je later nog wel.’ Dan voeg ik er mat aan toe: ‘Ondertussen wil je vast die foto’s aan Miss Marple laten zien. Ze zal ze best interessant vinden.’

Miss Marple en Mrs Bantry zitten al in de slee, maar ik neem niet de moeite om hem dat te vertellen. Wat doet het er nu nog toe?

Terwijl ik langs hem heen loop, steekt hij zijn hand naar me uit. In een moment van zwakte laat ik mijn vingers even in zijn warme hand rusten, en de pijn in mijn borstkas neemt toe.

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

Ik zit met Herbie naast me in een slee, gehuld in mijn bontmantel en een flinke wolk Shalimar. We suizen over een pad tussen de sparren door en de sneeuw landt als ijzige kusjes op mijn wangen. Nee, ik ben vannacht in het bos niet vermoord… en vanmorgen móést ik echt weer weg uit het hotel!

Het paard dat de slee trekt is even wit als de sneeuw zelf, heel schilderachtig, met zijn prachtige zilveren manen (de kleur waar ik mijn kapper Bobby ook altijd om vraag) en grote ademwolken die uit zijn roze neus komen. Als dit een film was, hoefde ik alleen Jimmy Stewart nog maar aan mijn zijde, in plaats van Herb.

We zijn al ruim een uur onderweg, dus het is maar goed dat ik mijn dikste nertsmantel heb aangetrokken. Het is allemaal best verslavend: de snelheid, de kou op mijn wangen. De opwinding is vergelijkbaar met het laatste slokje van een tweede glas martini, wanneer alles even heel helder lijkt te worden, om vervolgens weer te vervagen. Zoals ik hier in mijn met bont beklede strijdwagen zit, voel ik me net een koningin uit de oudheid. Of misschien meer Garbo in *Anna Karenina* (Vivien Leigh heeft me gewoon nooit kunnen overtuigen, de schat). Hoe dan ook, het is een welkome afleiding na al dat gehang op de kamer, vooral na dat telefoontje met mijn agent voordat ik wegging.

‘Hoe zit het met die jongen?’ vroeg ik, terwijl ik hem in Palm Springs al voor me zag, aan de andere kant van de lijn, ‘die… Brando, zei je dat hij heette? Hoe oud is hij?’

Mijn agent kuchte. ‘Zesentwintig.’

‘En ze willen dat ik zijn moeder speel. Ze beseffen wel dat ik dan tien moet zijn geweest toen ik hem kreeg, hè? Dat lijkt jou wel de bedoeling?’

‘Zo gaat het nu eenmaal in Hollywood, ben ik bang. Maak je er maar niet druk om. Bovendien heb ik er een geweldige gage uit gesleept!’

Hij noemde het bedrag alsof het reden tot vieren was. Minder dan de helft van wat ik normaal vang.

Eigenlijk wilde ik tegen hem zeggen: rot op met je hele handel. O ja, en je bent ontslagen. Maar dat kon ik natuurlijk niet, dus werd het: ‘Prima, dan doe ik het wel, als ze me er maar niet als een ouwe oma uit laten zien. Ik wil zo’n moeder spelen die het oedipuscomplex flink aanwakkert, gesnopen?’

Over ouwe omaatjes gesproken, ik rij langs een slee met die twee oude Engelse dametjes erin en wuif even naar ze, terwijl ik met mijn andere hand de halsband van Herb stevig vasthoud, zodat hij er niet uit kan springen om ze te belagen. Ze zien er schattig uit, zo gezellig samen achter op die slee, dicht tegen elkaar aan. Precies een stel echte roddeltantes.

We gaan een bocht om en het hotel komt weer in zicht. We zijn er zelfs al bijna wanneer alle vogels ineens opvliegen van de takken en het paard begint te steigeren, met zijn hoeven in de lucht, terwijl er een afschuwelijke gil uit het hotel klinkt die door merg en been gaat.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Zelfs voordat ik mijn deur opendoe, weet ik al dat de gil uit de kamer van Mrs Bantry moet zijn gekomen. Ik ren de gang op en op dat moment komt er struikelend een kamermeisje de kamer van mijn werkgeefster uit. Ze is wit weggetrokken, haar wangen nat van de tranen.

‘Que s’est-il passé?’ vraag ik. ‘Wat is er gebeurd?’

Het duurt een paar minuten voordat ze iets zinnigs kan uitbrengen. Ze is zo van streek dat ze hyperventileert. Wanneer ze eindelijk haar stem terug heeft, zegt ze in het Frans: ‘Er is iets’ – ze slaat haar hand voor haar mond – ‘er is iets afschuwelijks gebeurd, madame. Ik wilde de kamer schoonmaken, en…’ Haar stem sterft weg, waarna ze verdergaat in een andere taal, een die ik niet herken, maar waarvan ik vermoed dat het Reto-Romaans is, alsof ze niet in staat is haar afschuw te uiten in iets anders dan haar moedertaal.

‘Alsjeblieft,’ zeg ik. ‘Ik begrijp het niet.’

‘Un mort,’ zegt het meisje eindelijk, met een lijkbleek gezicht. ‘Un autre mort.’

‘Dans cette chambre?’ vraag ik. ‘Dit is de kamer van mijn werkgeefster. Alsjeblieft, ik moet naar binnen.’

Ze doet een stap opzij om me door te laten. Op de drempel aarzel ik nog even, met pijn in mijn hart, bang voor wat me daarbinnen te wachten staat. Dan loop ik in m’n eentje de kamer in, waar ik zorgvuldig om me heen kijk om maar niets over het hoofd te zien.

Ik hoor vaag wat Engelse stemmen vrolijk kletsen, hoewel de kamer schijnbaar verlaten is en me onschuldig tegemoet staart. Alles is er keurig netjes, dankzij het werk van het kamermeisje: het bed netjes opgemaakt met wit linnengoed, de stoel bij de kaptafel is aangeschoven en er hangt een

frisse geur van dennenhars die waarschijnlijk afkomstig is van de schoonmaakproducten.

Het is erg koud in de kamer, zó koud dat ik ademwolkjes uitblaas alsof ik buiten sta. De deuren naar het balkon staan open.

‘Die stonden níét open toen ik de kamer binnenging,’ zegt het kamermeisje, dat achter me aan weer naar binnen is gelopen. ‘Ik ben alleen het balkon opgegaan om de kamer te luchten.’ Ik zie de lichte nicotineaanslag op haar tanden en vraag me af of dit misschien de verklaring voor de open deuren is. ‘En omdat ik stemmen hoorde…’

Eenmaal op het balkon wordt duidelijk waar de stemmen vandaan komen: een transistorradio met het volume voluit, die op een ijzeren tafeltje staat dat vanuit de kamer niet zichtbaar is. Er kwaken twee deftige Engelse stemmen uit: ongetwijfeld het BBC Light Programme. Tijdens de oorlog ben ik te weten gekomen dat het mogelijk was om daar vanuit Frankrijk naar te luisteren, hoewel niet zonder gevaar.

Er is nog maar één plek waar ik kan kijken. En dus buigen we ons over de balkonreling en turen door de wervelende sneeuw en mist onder ons. Doordat het hotel aan deze kant op een uitstekende rotspunt staat, gaapt er onder het raam een veel diepere afgrond dan je zou verwachten. In eerste instantie zie ik niets scherp. Maar dan trekt de ijzige mist een beetje op en verschijnt er een zwarte gestalte in beeld, met armen en benen uitgespreid op een manier die iemand bij leven niet voor elkaar had gekregen.

Hij is drie verdiepingen lager in de sneeuw terechtgekomen. Het lijkt haast onvoorstelbaar dat het zachte sneeuwkussen de klap niet heeft opgevangen en hem het leven heeft gered, maar aan de stand van de ledematen valt af te lezen dat het lichaam verbrijzeld is alsof het op de harde rotsen zelf was gevallen.

Ik kan mijn blik maar niet afwenden en dat is vreemd, want ik weet zeker dat de aanblik voor altijd in mij geheugen gegrift zal staan, als een foto die ik zelf heb gemaakt.

‘Diana!’

Langzaam kijk ik weg, achterom de kamer in.

‘Wat is hier allemaal aan de hand?’ Het is Mrs Bantry, die op de voet wordt gevolgd door Miss Marple. ‘We hoorden een schreeuw, dus zijn we snel teruggekomen. Wat is er?’

‘Er is iets gebeurd,’ zeg ik. Mijn stem klinkt heel ver weg, als door een lange tunnel. ‘Weer een dode.’ Un autre mort.

Mrs Bantry en Miss Marple stappen voorzichtig het balkon op. Ook zij zien nu de lange vorm van het lichaam, de opvallende blauwe wintertrui.

‘Maar dat is toch niet…’ zegt Mrs Bantry. ‘Inspecteur Moreau… dood! Ik kan het niet geloven.’

Ik kijk naar Miss Marple. Ondanks alles wat er hier gebeurd is, lijkt ze nu voor het eerst echt geschokt volgens mij. En dat terwijl ik begon te geloven dat ze niet te schokken was. Ze fronst haar wenkbrauwen. ‘Maar ik dacht…’ Haar stem sterft weg en ze lijkt in gedachten te verzinken.

‘Wie waagt het nou om een rechercheur te vermoorden?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Iemand die heel wanhopig is,’ zegt Miss Marple. ‘En ontzettend verdorven.’

De uitdrukking op Miss Marples gezicht verandert op een verontrustende manier. De zachte gelaatstrekken van het oude dametje worden hard en stug, die verbleekte blauwe ogen van haar opeens zo koud als staal. Ik had het niet geloofd als ik het zelf niet had gezien, maar zo’n oud vrouwtje met die twinkelende ogen, die soms zo nerveus overkomt en met haar gedachten in een fantasiewereld lijkt te leven, ziet er opeens uit als de verwezenlijking van een angstaanjagend gevleugeld, mythisch figuur. Ze lijkt zelfs wel te groeien. Ik krijg er de rillingen van.

‘Ik vermoed,’ begint ze, ‘dat hij iets heeft gezien of ontdekt waardoor de moordenaar besloot het enorme risico te nemen om hem ook te doden.’

‘Maar waarom was hij op míjn kamer?’ vraagt Mrs Bantry wanneer we weer in de kamer zijn en we de balkondeuren zorgvuldig achter ons gesloten hebben, alsof we op die manier de ellende een beetje buiten kunnen sluiten. ‘Er is zoveel wat niet uit te leggen valt, maar dit is toch de vraag die maar blijft rondmalen.’

‘Het antwoord daarop is in ieder geval niet zo moeilijk te raden,’ zegt Miss Marple met een frons. ‘Ik denk dat hij een berichtje heeft gekregen, vermoedelijk van “mij”, met de boodschap dat ik hem dringend iets moest vertellen, dat we iets moesten bespreken. Een telefoontje misschien… of zelfs maar een briefje. Wie de afzender ook was, wist dat ik een tijdje weg

zou zijn en dat de kust veilig zou zijn om dit afschuwelijke plan ten uitvoer te brengen. Het probleem is dat er zoveel mensen zijn die dat konden weten, of die ons in de slee hebben zien stappen, dat we daar niet veel mee opschieten…' Haar stem sterft weg alsof ze met haar gedachten heel ergens anders heen gaat.

'Jane,' zegt Mrs Bantry. 'O, wat is dit vreselijk… Ik denk dat het nóg erger is. Dat het gedeeltelijk míjn schuld is.'

'Hoe bedoel je, Dolly?'

'Toen ik je eerder vertelde over de verwarring met de arrenslee… Ik bedoelde eigenlijk dat ik helemaal was vergeten dat ik dat ritje had geboekt. Ik kon me er niets van herinneren, maar ik schaamde me te erg om dat te zeggen, vooral nadat ik de sleutel van mijn kamer al was kwijtgeraakt. Eerlijk gezegd was ik een beetje bang. Je hoort wel vaker dat zoiets vaker gebeurt als je ouder wordt, dat je dan dingen gaat vergeten. Eerst kleine dingen, en dan gaat het van kwaad tot erger tot je jezelf helemaal kwijtraakt. Ik wilde er geen gedoe van maken. Ik wilde niet toegeven dat het mij nu misschien overkwam. Maar nu vraag ik me af –'

'Of jij de slee eigenlijk wel hebt geboekt,' vult Miss Marple aan. 'Dolly, ik denk dat je dat inderdaad zeer waarschijnlijk niet hebt gedaan. Sterker nog, ik geloof niet dat je die sleutel ooit bent kwijtgeraakt. Toen het gebeurde, vond ik het al zo vreemd, en nu is het me volkomen duidelijk dat hij gestolen is. Dat verklaart natuurlijk ook waarom inspecteur Moreau naar jouw kamer werd geroepen en niet naar de mijne. Iemand wilde er een stokje voor steken dat je in deze kamer zou zijn, of zelfs maar in het hotel. Ik twijfel er niet aan dat er vervolgens een berichtje naar inspecteur Moreau is gestuurd met de mededeling dat we hem dringend moesten spreken. Hij kwam hier binnen en hoorde stemmen op het balkon. Dat wil zeggen: de stemmen op de radio. Met de balkondeuren dicht kon hij vast niet horen wat voor stemmen dat precies waren.'

Mrs Bantry knikt. 'O, wat sluw, en wat verschrikkelijk.' Ze fronst haar wenkbrauwen. 'Ik neem aan dat iedereen hier in het hotel, van gasten tot personeel, het gedaan kan hebben…'

'Ja,' antwoordt Miss Marple. 'We hebben alleen de actrice gezien op de slee, maar afgezien van haar denk ik dat de meeste mensen hier waren. Het was inderdaad erg sluw, Dolly, zoals je zegt. En toch,' gaat ze verder, 'lijkt

deze moord gewaagder dan de vorige twee. Er ging wel enige planning aan vooraf, maar er zijn meer risico's genomen. Hij is in het hotel zelf vermoord, van een balkon afgegooid. Van buiten af had iemand het kunnen zien gebeuren, een gast bijvoorbeeld. Onwaarschijnlijk, maar niet onmogelijk. En stel dat wij het te koud hadden gevonden voor een ritje met de slee en eerder waren teruggekeerd!'

'Dat had niet veel gescheeld,' zegt Mrs Bantry.

'Ik denk dat dit een zekere mate van wanhoop aanduidt,' zegt Miss Marple. 'De dader zit hier net zo vast als wij allemaal, en kan niet vluchten. Diana,' zegt ze plots terwijl ze zich naar mij toewendt. 'Waar was jij eigenlijk toen dit gebeurde? Je hebt niet toevallig iets vreemds gezien of gehoord?'

'Ik was op mijn kamer,' zeg ik. 'En nee, ik… ik was aan het rusten. Ik slaap al een tijdje niet goed. Ik werd wakker toen ik de gil van het kamermeisje hoorde, en toen ben ik hiernaartoe gerend.'

'Hier moet een einde aan komen,' zegt Miss Marple nu, 'voordat er nog meer gebeurt. Voordat er nog een moord wordt gepleegd. Want dit is precies hoe het gaat…' Nu lijkt ze weer terug te veranderen, zoals wanneer de betovering in een sprookje is uitgewerkt, en dan staat er weer een breekbaar oud vrouwtje voor ons. Brozer dan voorheen zelfs, lijkt wel, alsof de verandering een tol heeft geëist. Ook zie ik persoonlijk verdriet om wat er hier gebeurd is. 'Ik heb dit eerder zien gebeuren. De eerste moord wordt zorgvuldig vooruit gepland, het is de enige moord die ze in het begin nodig achten. Maar dan moeten ze nog een moord plegen, en nóg een, om te voorkomen dat ze betrapt worden… en zo gaat het van kwaad tot erger. Ze moeten tegen zichzelf beschermd worden.'

'En jij kunt dat,' zegt Mrs Bantry. 'Toch, Jane?'

Miss Marple knikt bijna venijnig. 'Jazeker. En dan krijgen ze wat ze toekomt.'

Ik voel weer even dezelfde rilling als daarnet.

Niet veel later worden we in de kamer van inspecteur Moreau op de verdieping boven ons gelaten. De hotelmanager had niet geprotesteerd toen we om de sleutel vroegen. Misschien heeft hij bedacht dat de oude Engelse

dame nu zijn beste kans is of, nog waarschijnlijker, hij heeft het helemaal opgegeven nu er een derde moord is gepleegd.

In de kamer hangt een heel specifieke stilte. Het is niets voor mij om dingen te zien die er niet zijn, maar de kleren, het jasje dat over de stoelleuning hangt, de bergschoenen naast de kast zien er op de een of andere manier uit alsof ze iemand toebehoren die dood is. Verlaten overblijfselen die nooit meer zullen worden gedragen. Mijn keel voelt droog en ik slik.

De foto's moeten hier ergens liggen, dat kan niet anders. Daar… op het bureautje. Daar liggen ze uitgespreid. Met het hart in mijn keel probeer ik er om het bed heen naartoe te lopen, zonder de indruk te wekken dat ik me haast, in de hoop dat ik ze met mijn lichaam aan het zicht kan onttrekken.

'Daar!' zegt Mrs Bantry. 'Op het bureau, kijk. Zijn dat foto's?'

De moed zakt me in de schoenen. Nu kan ik ze moeilijk pakken en verbergen. Alle drie lopen we naar het bureau waarop de foto's uitgespreid liggen, met een vergrootglas ernaast. Miss Marple wendt zich tot mij.

'Ik denk dat dit jouw foto's zijn, nietwaar, Diana?'

'Ja,' antwoord ik, en ik probeer de wanhoop niet door te laten klinken in mijn stem.

'Kijk hier,' zegt Mrs Bantry nu. 'Een briefje.'

Ik moet dringend iets met u bespreken. Kunt u mij op de kamer van Mrs Bantry ontmoeten? JM.

'Dit is dus hoe de moordenaar hem heeft gelokt,' zegt Mrs Bantry weer. 'Je had gelijk, Jane.'

'Het is allemaal hoogst kwalijk,' zegt Miss Marple. 'En een vreselijke tragedie dat er weer zo'n jongeman in de kracht van zijn leven is omgekomen.' Nu neemt haar stem een andere, vastberaden klank aan. 'We zullen er nu eindelijk achter komen wie hij werkelijk was.'

'Hoe bedoel je, Jane?' Mrs Bantry kijkt haar vragend aan.

'Ik bedoel dat hij niet van de politie was,' zegt Miss Marple. 'Daar ben ik in ieder geval heel zeker van.'

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Waar heb je het over, Jane?’ vraagt Mrs Bantry, ‘dat hij niet van de politie was?’

Ik ben blij dat zij degene is die het vraagt, want ik wil het antwoord ook graag weten, maar lijk de woorden niet te kunnen vinden.

‘Precies zoals ik het zeg, Dolly. Misschien heette hij inderdaad Moreau, maar hij was zeker geen inspecteur van de Parijse recherche zoals hij ons vertelde, dat is iets wat ik zeker weet. Wat ik níét weet, en waar we misschien ook nooit achter zullen komen, is of de moordenaar ook wist dat hij geen rechercheur was, en of het misschien juist zijn dekmantel was die hem fataal is geworden.’

‘Maar hoe ben je tot deze conclusie gekomen?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Ik vermoedde het al een tijdje,’ zegt Miss Marple. ‘Misschien zelfs al op het moment dat hij zich aan ons voorstelde. Het kwam allemaal nét te goed uit toen hij zomaar aankondigde wie hij was. Maar wat ik nog vreemder vond, was dat hij daarvóór nooit had verteld wie hij was. De politieagenten die ik heb gekend leken altijd een merkwaardige fixatie te hebben op insignes en andere officiële attributen.

En dan nu dit briefje, dat zéker bewijst dat hij niet van de recherche was. Het briefje is weliswaar met kleine letters geschreven, in tegenstelling tot het briefje aan Bruno Crane, dat met hoofdletters geschreven was, maar het staat voor mij als een paal boven water dat het hetzelfde handschrift is, en met dezelfde pen geschreven. Ten slotte zijn er de foto’s,’ zegt ze, en hierbij kijkt ze mij aan. ‘Hij heeft zonder het jou te vragen je filmrolletje gepakt.’

‘Hoe weet u dat?’ vraag ik haar.

‘Tijdens die eerste ontmoeting vroeg hij jou om het filmrolletje, en je leek erg huiverig om het aan hem te geven. Ik weet nog dat ik toen naar je keek en dacht dat je nooit afstand zou doen van dat filmrolletje, tenzij je daartoe gedwongen werd. Je draagt die camera altijd met je mee alsof hij je ontzettend dierbaar is. Dus neem ik aan je dat rolletje niet uit eigen vrije wil aan hem hebt gegeven, maar dat hij het heeft afgepakt. En dat was uiteindelijk wat me overtuigde.’

‘Waarom?’ vraag ik als ik eindelijk weer iets kan uitbrengen.

‘Omdat het achterbaks was. Het was een achterbakse streek, en bovendien niet zoals een heer zich behoort te gedragen. Een politieagent hoort zich niet te verlagen tot dit soort trucjes, zelfs niet om achter de waarheid te kunnen komen. In feite was het diefstal. Het is mijn ervaring dat zelfs politieagenten die soms wat alternatieve methodes gebruiken en overhaaste conclusies trekken – zoals bijvoorbeeld inspecteur Slack, Dolly – zich tijdens hun onderzoeken aan de fatsoensnormen houden en zeker de wet niet breken. De Fransen zijn in veel opzichten heel anders dan wij, maar ik weet zeker dat ze er op dit gebied precies hetzelfde over denken. Eigendommen uit een kamer stelen gaat alle perken te buiten.’

‘Maar je hebt helemaal niets gezegd, Jane!’ roept Mrs Bantry uit. ‘Je hebt helemaal niet gevraagd om een insigne te mogen zien of wat dan ook.’

‘Nee, Dolly, dat klopt,’ zegt Miss Marple. ‘Ik moet eerlijk bekennen dat dit misschien ook wat achterbaks was van mijn kant. Maar ik verzeker je dat ik daarmee de beste bedoelingen had, en met die gedachte kan ik mijn geweten wat sussen. Ik besefte namelijk dat als ik maar in de buurt van inspecteur Moreau bleef, ik ook betrokken kon blijven bij het onderzoek. Ik kon zelf de vraaggesprekken bijwonen en misschien zelfs mijn eigen, zij het zeer amateuristische, ervaring laten gelden. Als ik had laten blijken dat ik wist dat hij een bedrieger was, dan was dat allemaal niet mogelijk geweest.’

‘Jane!’ Mrs Bantry klinkt half bewonderend en half gechoqueerd.

Miss Marple trekt een bureaula open en haalt er een grote leren map uit. ‘Ah!’ zegt ze, wanneer ze er een boekje uit pakt. ‘Zijn paspoort.’ Ze slaat het open. ‘Niet eens Frans. Hij was een Zwitser. En zijn naam, kijk…’

Ik werp een blik op de naam. Kristoph Mauer. Inspecteur Moreau was een schim, een raadsel.

Miss Marple werpt me een snelle zijdelingse blik toe, en vervolgt dan: ‘Zoals je hier ziet, staat er onder “profession”: “banquier”.’

‘Bankier?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Ja. Als hij inderdaad inspecteur bij de Parijse recherche was, zou dat er natuurlijk hebben gestaan. Diana, misschien kun jij hierdoorheen bladeren,’ zegt ze en ze geeft mij de leren map. ‘Mijn vingers zijn stijf van de reuma, jij kunt dat sneller.’

Ik ga door de rest van de inhoud van de map heen en spreid alles wat ik tegenkom uit op het bureau: papiertjes, documenten, een uitgave van de Zwitserse krant *Die Tat*, een dienstregeling voor de trein van Zürich naar Bern. Er valt zelfs met een metalen plof een klein pistool uit.

‘Wat heeft hij ons bedrogen, zeg!’ roept Mrs Bantry. ‘Nou ja, jou niet, Jane. Maar wat zou hij in zijn schild hebben gevoerd, dat hij deed alsof hij van de politie was? En dan al die intensieve vraaggesprekken die hij met iedereen heeft gevoerd… hij moet er iets mee gewild hebben. Als we hier achter waren gekomen toen hij nog leefde, had ik hem als de moordenaar aangewezen, maar ja…’

‘Ik denk dat hij zich voordeed als politieagent om informatie te vergaren,’ zegt Miss Marple.

‘Maar waarom? Om de held uit te kunnen hangen?’

‘Het is heel menselijk om te willen helpen,’ zegt Miss Marple. ‘Wanneer er iets ergs gebeurt. Ik ken dat gevoel maar al te goed. Maar nee… Ik denk dat zijn beweegreden wat geldzuchtiger was. Het geheim zit ’m in het feit dat hij bankier was, denk ik.’ Haar ogen glijden naar het pistool op het bureau. ‘Ik vraag me af wat voor soort bankier hij eigenlijk was…’

‘Hier!’ zeg ik. ‘Ik heb iets gevonden.’

Een telegram. Ik laat het aan de anderen zien.

> AANGEKOMEN ZWITSERLAND. IN AFWACHTING INSTRUCTIES ONTMOETING GRAND ALPINE VOOR OVERDRACHT. VOORKEUR ZWITSERSE OBLIGATIES. AN

‘AN staat natuurlijk voor Anthony Narracott,’ zegt Mrs Bantry. ‘Maar wat betekent dit allemaal?’

‘Ik denk dat dit het antwoord is,’ zegt Miss Marple. ‘Inspecteur M– pardon, deze Kristoph Mauer – probeerde de schat te vinden.’

Er valt een verbijsterde stilte.

‘De schát?’ vraagt Mrs Bantry. ‘Hoe bedoel je?’

‘De schat.’ Miss Marple knikt. ‘Precies dezelfde reden waarom Anthony Narracott hier was. Het lijkt me volstrekt duidelijk dat Mr Narracott hier niet alleen naartoe was gekomen voor een skivakantie met zijn vrouw. Al vanaf de eerste ontmoeting leek Bruno Crane niet te begrijpen waarom Catherine Narracott hier ook was. Hij was er zelfs behoorlijk ontdaan over, alsof de heren samen van tevoren iets anders hadden afgesproken. Ik denk dat hij hier om dezelfde reden was als Narracott. Die keer dat hij Catherine Narracotts kamer binnenviel, bijvoorbeeld, en de boel overhoophaalde omdat hij iets zocht. Bovendien kreeg hij dat briefje met de tekst “zwijgen is goud”. Dat is natuurlijk een vaste uitdrukking, maar het feit dat het woord “goud” onderstreept was, is wat opvallend, nietwaar? We weten ook dat hij een bange, wanhopige man was, dus wat hem die dag ook de berg op heeft gelokt, het moet iets zijn geweest wat hem volledig in de greep had.’

‘En de zogenaamde inspecteur?’

‘Uit dit telegram maak ik op dat Mauer hier voor een bepaalde overdracht was, ongetwijfeld in ruil voor de schat. Na de dood van de andere twee heren was hij er waarschijnlijk helemaal op gebrand om die te vinden. Toen zij gedood waren, hoefde hij er niets meer voor terug te geven. Door zich voor te doen als rechercheur, had hij een slimme manier gevonden om erachter te komen waar de schat was gebleven: door de “onderzoeken” in het hotel en de vraaggesprekken die hij voerde.’

‘Maar hij leek zo aardig!’ zegt Mrs Bantry.

‘Hij was vast erg aantrekkelijk en charmant,’ zegt Miss Marple, ‘maar dat komt helaas niet altijd op hetzelfde neer. Meestal júíst niet.’

‘Maar een schat?’ zegt Mrs Bantry zwakjes. ‘Dat… dat klinkt bijna uit een boek van Hammond Innes! Is het niet allemaal wat vergezocht?’

Miss Marple schudt haar hoofd. ‘Tegenwoordig hoef je de krant maar op te slaan en je leest over goud dat verstopt is in zoutmijnen, of in treinen die ergens diep in een bergtunnel staan weg te roesten, of verzonken is in Oostenrijkse meren. Ik heb het allemaal al eens gehoord, en daar heb ik niet eens mijn luie stoel in St Mary Mead voor hoeven verlaten. Ik denk dat

degene die nu de schat in het bezit heeft – en ik twijfel er niet aan dat iemand die heeft – besloot dat Mauer op de een of andere manier een gevaar vormde. Dat hij moest worden tegengehouden.’ Ze draait zich naar mij toe en kijkt me aan. ‘Denk je ook niet?’

Het kost me ineens ontzettende moeite om te slikken. ‘Dat klinkt…’ Ik schraap mijn keel. ‘Dat klinkt erg logisch.’

Miss Marple knikt naar me en zegt dan bijna vriendelijk: ‘En nu moeten jij en ik eens met elkaar praten, Diana.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Om maar met de deur in huis te vallen, ik denk dat je wat kanten van jezelf voor ons verborgen hebt gehouden, liefje. Bijvoorbeeld het feit dat je vloeiend Frans spreekt. Als je in gezelschap bent, maak je veel fouten en spreek je met een Engels accent. Maar af en toe vergeet je dat, of denk je misschien dat niemand anders je hoort, en dan klinkt het heel anders.’

‘Ik weet niet wat u bedoelt,’ zeg ik.

‘Op die momenten spreek je als een echte Française; of in ieder geval zo goed dat ik geen verschil hoor. Ik kan me voorstellen dat het lastig is om te doen alsof je een taal niet vloeiend spreekt, als je dat wel doet. Dat is net zoiets als dat ik zou doen alsof ik niet goed Engels spreek. Erg vermoeiend, lijkt me, en ook moeilijk vol te houden. Het is ook wel vreemd als iemand doet alsof ze een taal níét goed beheerst. Dat betekent vast dat je een kant van jezelf verborgen houdt.’

Ze heeft gelijk. Het is inderdaad ontzettend lastig om niet automatisch in een taal te vervallen die je bijna net zo vloeiend spreekt als je moedertaal, hoewel die tegenwoordig iets stroever is.

‘Maar dat was natuurlijk niet alles. Zo was er ook nog je wasgoed.’

‘Mijn wásgoed?’

Miss Marple kijkt wat opgelaten. ‘Eigenlijk is dit niet iets waar je in beleefd gezelschap over praat. Maar ik heb het over die keer dat jouw waszak met ondergoed per abuis bij mij werd afgeleverd. Bij een vrouw in jouw positie en met jouw salaris zou je goed, degelijk katoenen ondergoed verwachten. Niet van het allerfijnste zijde met Frans kant. Elk van die kledingstukken apart, en nogmaals mijn excuses voor mijn indiscretie, kost meer dan jouw maandsalaris. Als ze een paar jaar ouder waren geweest, had

dat kunnen betekenen dat je een financiële tegenvaller had gehad. Maar ik ga in de uitverkoop graag naar Londen om nieuw linnengoed te kopen, en vorig jaar heb ik minstens twee van die kledingstukken in de “nieuwe” collectie bij Harrods gezien. Vooral die lila zijde kan ik me goed herinneren. Die stukken hoorden thuis in de garderobe van een bemiddelde jongedame. Het is een beetje zoals met het doen alsof je slechter in Frans bent dan in werkelijkheid. Iemand die zich beter voordoet dan hij is, dat is best begrijpelijk. Maar het tegenovergestelde… dat zie je niet zo vaak. Daardoor dacht ik dat je deze baan niet voor het geld had aangenomen, maar om een andere reden.’

Ik doe mijn best om haar woorden luchtig weg te wuiven. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen, Miss Marple. Ik ben gewoon niet zo verstandig met geld.’

‘Nee, Diana. Jij bent allesbehalve onverstandig. Volgens mij ben jij juist iemand die altijd een plan heeft. Daarover gesproken, het lijkt me geen toeval dat we hier op hetzelfde moment waren als Anthony Narracott, of wel? Tijdens de treinreis hiernaartoe probeerde Dolly zich te herinneren hoe ze er ook alweer op was gekomen om dit hotel uit te kiezen, en jij herinnerde haar er razendsnel aan dat ze dat uit een brochure had. Ik weet nog dat ik toentertijd vond dat je snel van de indruk af wilde dat jij er iets mee te maken had.’

‘Jíj was degene die het voorstelde, hè?’ zegt Mrs Bantry plotseling. ‘Voordat jij voor me ging werken, had ik er nooit over nagedacht om naar de bergen te gaan. Tijdens onze eerste ontmoeting vertelde ik dat ik wat hulp zocht voor thuis, en bij het maken van wat reisplannen… maar jíj was degene die voorstelde om hiernaartoe te gaan. Ikzelf wilde eigenlijk naar het Caraïbisch gebied, omdat ik had gehoord dat de warmte goed is voor je gewrichten. Maar jij zei dat de koude lucht en het water in de hydro hier juist beter waren. Volgens mij heb je het heel voorzichtig aangepakt, stapje voor stapje, zodat ik niet doorhad waar je mee bezig was. Pas nu ik erover nadenk… het is net als bij het einde van een potje bridge, wanneer duidelijk wordt dat je tegenspeler de hele tijd met een heel sluwe strategie speelde.’ Mrs Bantry fronst haar wenkbrauwen. ‘Maar de datum,’ zegt ze dan nadenkend. ‘Het móét toch toeval geweest zijn dat we hier op hetzelfde moment waren als Narracott.’

‘Ach ja,’ zegt Miss Marple, ‘we konden alleen dít weekend omdat het hotel de rest van de tijd volgeboekt was. Volgens Diana, althans, die de hele reis zelf geboekt heeft.’ Ze draait zich naar me toe. ‘Zat het hotel op al die andere data écht vol? Het lijkt me onwaarschijnlijk, zó’n groot hotel, en ook nog net pas geopend.’ Ze voegt er op bijna vriendelijke toon aan toe: ‘Je hoeft het me niet te vertellen, maar ik heb het zo uitgezocht.’

Ik schud mijn hoofd. Tot meer lijk ik niet in staat. ‘Nee.’

‘Dan is het precies zoals ik dacht,’ zegt Miss Marple.

Ik voel mijn handen trillen, dus sla ik mijn armen over elkaar om ze aan het zicht te onttrekken.

Miss Marple vervolgt haar verhaal. ‘Dan hebben we natuurlijk ook nog de foto’s van de twee overleden mannen die jij, als ik me niet vergis, zojuist voor ons probeerde te verbergen. Ik denk dat je ze wilde pakken voordat wij ze konden zien.’

‘Ik…’

Maar dan verandert Miss Marple van onderwerp. ‘Je verloofde,’ zegt ze. ‘Het spijt me dat ik zo’n pijnlijk onderwerp moet aansnijden, liefje, maar hij was een Fransman, geloof ik?’

En dan, voordat ik antwoord kan geven: ‘Volgens mij is het pas de tweede keer dat ik ooit zo’n ring heb gezien. Op school hadden wij een Franse mademoiselle en ik vond haar ring altijd prachtig. De twee zilveren harten en de zeven granaatstenen van een à la Duchesse Anne-ring. Een heel mooi exemplaar en een schitterend Frans antiek sieraad. Niet iets wat je in Groot-Brittannië gauw zult zien. Dat soort kleine details merk ik altijd heel goed op, al zeg ik het zelf.’

Ik had hem ook niet om moeten doen. Maar ik móét hem altijd bij me dragen, zo dicht mogelijk tegen me aan. Die ring is het enige wat ik nog van hem heb.

‘Er is nog iets wat me aan jou is opgevallen. Jij zoekt het gevaar op. Zoals met die trein, bijvoorbeeld. Daardoor realiseerde ik me dat je ontzettend moedig bent… en mogelijk ook wat roekeloos. Ik vroeg me ook af of je werk voor de fany’s in de oorlog misschien meer behelsde dan wat kantoorwerk in Engeland. Heb ik dat goed gezien?’

Haar ogen zijn echt bijzonder blauw in dat bleke, diep gerimpelde gezicht. Opeens voel ik me vreselijk moe. Wat heeft het voor zin om nog

langer te doen alsof? Ik hou dit allemaal al zo lang binnen, en ik heb meer te verliezen als ik mijn mond hou, besef ik nu.

Ik adem diep in. ‘Ze hebben iets gestolen. Narracott en Crane. Ik wist dat ze zouden proberen om terug te komen en het te pakken te krijgen. Ik wilde voorkomen dat dat zou lukken. Dat ík het in handen kreeg. Niet voor mezelf, maar ter ere van een paar ontzettend dappere mensen die een zinloze dood zijn gestorven. Maar ik ben niet degene die ze heeft vermoord, dat zweer ik.’ Ik wend me tot Mrs Bantry. ‘Ik geef het toe. Ik was inderdaad degene die dit hotel aanraadde. U had het niet uit de brochures. Ik hield Anthony Narracott al een tijdje in de gaten. Dat is ook waarom ik als telefoniste op zijn afdeling ging werken. Tijdens de oorlog was ik hier. Aan de andere kant van de bergen, in Frankrijk.’

‘De fany’s?’ vraagt Miss Marple.

‘Ja… in eerste instantie wel.’ De naam van de organisatie waar ik deel van ging uitmaken wil ik niet, kán ik niet noemen. In plaats daarvan zeg ik: ‘Mijn moeder was Française. Mensen zoals ik… wij waren in de oorlog van grote waarde.’ Ineens herinner ik me levendig hoe het voelde om de oproep te krijgen. De opwinding die ermee gepaard ging. Als je zo jong bent als ik zeven jaar geleden – en dan bedoel ik meer een geestelijke leeftijd dan een lichamelijke – geloof je dat je onsterfelijk bent.

‘Heel moedig,’ zegt Miss Marple.

‘Ja, dat zal wel,’ zeg ik. ‘Maar er waren ontzettend veel moedige mensen.’

‘Er waren er ook heel veel die níét moedig waren,’ zegt Miss Marple. ‘Achteraf kunnen mensen makkelijk zeggen dat ze moedig waren. Wie controleert het?’

‘Vooral als de rest allemaal dood is,’ voeg ik eraan toe voordat ik er erg in heb. ‘Er is één ding wat ik zeker weet: Anthony Narracott was niet moedig. En Bruno Crane ook niet. Je hebt gewone lafheid en dan heb je iets wat veel en veel erger is…’

Inmiddels sta ik te trillen op mijn benen. Ik weet zeker dat ik me hiermee verdacht maak, en toch kan ik me niet inhouden. Ik kan nu net zo goed alles op tafel gooien. ‘Er was een Duits transport met een lading goud via Frankrijk op weg naar Zwitserland, want zo financierden de nazi’s hun oorlogsapparaat: met goud dat de Zwitsers omtoverden in bankbiljetten.’

Goud dat gestolen was van centrale banken van bezette landen… maar ook uit gewone huizen van gewone mensen, uit hun handen… uit hun tanden, zelfs. ‘Het was onze taak om het te onderscheppen, om een overval te plegen. Ik werd uitgezonden om een verzetsgroep in de Alpen te helpen, als pianiste.’

‘Als… pianiste?’ vraagt Mrs Bantry ongelovig.

‘Sorry, als radioseinster. Dat was hoe ik mijn verloofde ontmoette.’

Buiten begint het te schemeren. Hoe is dat zo snel gegaan? Ik staar uit het raam naar de vallende duisternis, en even ben ik heel ergens anders. Die avond. De zachte regen. De geur van natte aarde na een verrassend warme lentedag. De koplampen die boven de heuvel uitkomen en door het aardedonker steeds dichterbij komen, schommelend en wat wazig in de motregen. Aan weerszijden de lampen van de twee motorrijders; in het midden de koplampen van de vrachtwagen.

Ik zit achter de rotsblokken gehurkt, tussen de natte doornstruiken; de stekels halen mijn benen open door mijn dunne broek heen. Mijn hart gaat tekeer als dat van een opgejaagd konijn, terwijl wij die avond eigenlijk de jagers zijn. Fabien zit naast me, zijn hand op de mijne, warm en droog. *Pas als ik het teken geef.*

‘Waar blijven de anderen?’ We zouden ondersteuning krijgen van een ander team van de Special Operations.

‘Die zijn niet komen opdagen. We doen het er maar mee. Het moet nú gebeuren.’

Dichterbij, nóg dichterbij, tot ze bijna bij ons waren; tot ze bijna voorbij waren. En toen het gehuil – het gehuil van een ‘bergwolf’, ons teken – en wij die allemaal uit de schaduw opsprongen.

De chauffeur bijna onmiddellijk doodgeschoten; de twee motorrijders ook. Een aantal anderen met hun handen omhoog. En toen de vreselijke schok: een tweede paar koplampen. Een tweede vrachtwagen, onverwachte versterking – leden van onze groep die vielen.

Ik werd door iets geraakt. Eerst voelde ik niets dan een vreemd soort vocht, een harde druk. En toen helse pijn: ondraaglijk, onvoorstelbaar – mijn hele schouder in brand. Mijn benen begaven het en ik viel voorover in de doornstruiken. Ik kon alleen toekijken, hulpeloos, voorover met mijn

hoofd gedraaid, terwijl ze allemaal vermoord werden. Mensen met wie ik mijn slaapplaats en mijn eten had gedeeld, met wie ik verhalen uit mijn jeugd had uitgewisseld. Van wie ik de ouders kende die me onderdak hadden aangeboden, van wie ik de kinderen kende die ik had voorgelezen. Mensen die binnen luttele weken als familie voor me waren geworden omdat wat ons verbond sterker was dan bloed. Allemaal dood of bijna dood, midden op de weg.

'Ook je verloofde?' vraagt Mrs Bantry.

'Wat?' Ik was vergeten dat ik publiek had. Vergeten waar ik was. Ik was dáár, op die vochtige lenteavond in 1943, aan de andere kant van de bergen. 'Nee,' antwoord ik. Op miraculeuze wijze was hij ongedeerd gebleven. 'En toen kwamen zij.'

Net toen het allemaal voorbij leek, verschenen er twee mannen uit het niets. Eindelijk, daar was onze hulp. We hadden meer mensen verwacht, maar zij zouden al veel verschil maken. Binnen een paar bloederige minuten was de rest van de Duitsers dood. En de meesten van onze groep ook. Slechts vier overlevenden. Fabien en ik (nog maar net), en de twee Britse officiers.

'Fabien, mijn verloofde, stond op en liep naar hen toe om hen te bedanken. Daarna draaide hij zich om om poolshoogte te nemen bij de rest van onze groep… Eerst dacht ik dat hij struikelde. Ook al hoorde ik het geluid.'

Een van de nieuwkomers had zijn geweer geheven en hem van dichtbij door zijn achterhoofd geschoten.

Een afgrijselijke stilte. Toen nog een paar schoten, vermoedelijk om er zeker van te zijn dat iedereen dood was.

De tiener. Ga 'ns kijken of die nog leeft.

Wie bedoelden ze met 'de tiener'? Er was hier geen tiener. Toen drong tot me door dat ze het over míj moesten hebben, met mijn korte haar, mijn gladde gezicht en mijn losse mannenkleding.

'Ga kijken, Crane. En schieten als je er niet zeker van bent.'

Hij stond over me heen gebogen. Ik hoorde hem hijgen, voelde de neus van zijn laars tussen mijn ribben porren.

'O god, o god, o god,' fluisterde hij maar. Hij klonk doodsbang. Ik kon alleen maar doen of ik dood was en bidden. Dat was niet moeilijk, ik vóélde

me bijna dood. Hoorde zijn gezucht; de zucht van iemand die een besluit heeft genomen. Dat was het moment dat ik wist dat hij ging schieten. Misschien verlangde ik er zelfs wel naar, want wat had ik nu nog om voor te leven?

Daarna voetstappen. De andere kant op. Die twee die in de verte weer tegen elkaar praatten.

Weet je het zeker?

Ja. Hartstikke dood.

Voordat ik het bewustzijn weer verloor, hoorde ik nog: '… in Zwitserland. Neutraal terrein. Daar het spul verstoppen en het ophalen als we deze oorlog ooit winnen.'

'Ik kwam pas weer bij toen ik op transport was naar een krijgsgevangenenkamp in de Vogezen. Daar bleef ik tot de bevrijding. Ik had geen idee wie die mannen waren, want ze hadden schuilnamen gebruikt, maar aan hun accent had ik gehoord dat het Britten waren.'

De volgende keer dat ik een van hen zag, was in *The Evening Standard*, op een metrostation. Op pagina drie stond hij, een van de nieuwe veelbelovende politici. Oorlogsheld, Victoria Cross. In eerste instantie legde ik niet eens een verband, maar mijn lichaam wist het: ik moest naar de rails rennen om over te geven.

Nu heb ik ook het gevoel alsof ik heb overgegeven, of zoals je je voelt als je een enorme huilbui hebt gehad. Rillerig, zwak, alsof elke zenuw blootligt… en toch op de een of andere manier opgelucht.

'Ik nam een baan bij het ministerie van Oorlog,' zeg ik. 'En vanaf toen ging ik hem achtervolgen, precies zoals ik tijdens mijn training had geleerd.'

Het was niet eens moeilijk om hem af te luisteren als hij ergens in de hoofdstad met Bruno Crane in een donkere kroeg zat, of toen ik achter hem in de rij bij het reisbureau stond waar hij voor een paar maanden later een reisje naar Zwitserland boekte. Hij vond zichzelf zo slim, zo sluw… maar hij was alleen arrogant, en arrogantie maakt dom.

'Lieve kind,' zegt Miss Marple met oprecht medeleven. 'Wat heb je afschuwelijke dingen meegemaakt. Ik vind het heel erg wat ze je allemaal hebben aangedaan, en wat je allemaal verloren bent. Maar je snapt denk ik

wel dat deze… vreselijke dingen je een sterk motief geven om beide heren dood te wensen? En dan inspecteur Moreau die de foto's vond…'

'Ja,' zeg ik, en ik ben zelf verbaasd over mijn felle toon. 'Maar wat ik voor Anthony Narracott in gedachten had, was veel erger dan de dood. Een man als Narracott moet het hebben van zijn reputatie. Ik wilde hem publiekelijk fileren door te onthullen wat hij had gedaan. Vandaar die foto's. Ik wilde het goud vinden en het overdragen aan onze regering. En ik wilde er zeker van zijn dat ons land nooit ofte nimmer bestuurd zou worden door een man zoals hij. Uiteindelijk hoopte ik dat hij met een beetje bewijs veroordeeld zou worden wegens landverraad. Daar zou hij vermoedelijk de doodstraf voor krijgen, dus op die manier wilde ik hem misschien toch dood. Maar niet met mij als dader. Dat zou betekenen dat ik me zou verlagen tot hun niveau.' Ik adem diep in. Wanneer ik verder praat, klinkt mijn stem zo scherp dat ik die zelf nauwelijks herken. 'Ik wilde hem niet vermoorden. Ik wilde hem verníétigen.'

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

De angst heeft het hotel nu helemaal in zijn greep. Veel van de gasten hebben zich teruggetrokken op hun kamer. Degenen die dat niet hebben gedaan, laten flink van zich horen: ze staan erop om het hotel te mogen verlaten, hoewel we allemaal weten dat dat onmogelijk is. Sinds die inval van Bruno Crane voelt mijn kamer niet meer als een veilig onderkomen, dus zit ik het grootste deel van de middag stilletjes in de bibliotheek te schuilen voor de gespannen sfeer die overal hangt, en ik kijk uit het raam naar buiten, waar de sneeuw steeds minder hard valt. Terwijl ik de bibliotheek rondkijk, vang ik de blik op van de jonge dokter, Charlie Levitt, een bijzonder kwaadwillende oogopslag. Bij wijze van afleiding pak ik een boek waar ik me achter kan verschansen. In gedachten ga ik alle onplezierige ontmoetingen na die ik hier met hem heb gehad. Er loopt een rilling over mijn rug. Ik weet nog steeds niet wat ik aan hem heb.

Net voor het diner worden de gasten die zich uit hun kamers wagen bijeengeroepen in de foyer, waar een aankondiging plaatsvindt.

‘Het weer is aan het verbeteren,’ zegt de hotelmanager. ‘Ik wil al onze gewaardeerde gasten ervan verzekeren dat de Zwitserse politie op z’n laatst morgenochtend hier zal zijn. Er is al een klimploeg op weg naar boven, en een herstelploeg werkt op dit moment aan het verwijderen van de ontspoorde trein uit de tunnel.’

Er gaat wat halfhartig gejuich op, maar dan roept een vrouw: ‘Hoeveel meer mensen zullen er tegen die tijd dood zijn?’

Hierop klinkt een mannenstem: ‘Er loopt hier een maniak rond! Verwacht u nou echt dat we hier rustig gaan zitten afwachten?’

‘Armons-nous!’ roept een andere man.

‘Hij heeft gelijk!’ reageert de eerste vrouw weer. ‘Als jullie ons niet beschermen, moeten we ons bewapenen.’

Maar wat misschien nog wel verontrustender is, zijn de paar gasten die zich gedragen alsof het hier om een ongemakje gaat tijdens hun vakantie. ‘Mogen we dan ten minste gaan skiën?’ vraagt een man die is opgestaan. ‘De kabelbaan gaat toch zeker wel weer open? Al die verse sneeuw die ligt te verpieteren…’

‘Ik vrees van niet, monsieur,’ zegt de manager. ‘Onder de huidige weersomstandigheden, met die hevige sneeuwval in zeer korte tijd en de harde wind, heerst er groot lawinegevaar. We moeten er heel zeker van zijn dat alles volkomen veilig is voordat u naar buiten mag.’

De man klakt geïrriteerd met zijn tong en gaat weer zitten.

Al dat geweld, al die doden… en zij praten alsof er niets is gebeurd. Omdat het hun niet is overkomen, denk ik.

‘Hoe voel je je, liefje?’

Ik schrik een beetje; ik had niet gemerkt dat Miss Marple zo dicht bij me stond.

‘Vreemd,’ zeg ik tegen haar. ‘Heel vreemd. Bang natuurlijk. Ik ben het wel met die gasten eens… wie weet wat er nog allemaal gebeurt voordat de politie er is? Het is ook… ik weet niet goed meer wie ik ben. Ik kwam hier als een echtgenote, en ik vertrek straks in een andere hoedanigheid. Ik weet niet wie ik zonder dat alles bén. Ik was niet altijd gelukkig met mijn man, hij kon soms erg wreed zijn – sorry als dat niet aardig klinkt – maar dit was precies waarvoor ik ben klaargestoomd. En dat,’ zeg ik zeer gemeend, ‘is misschien nog wel het engst van allemaal. Ik voel me net een klimplant waarvan de staak is weggehaald. Maar ik moet u bedanken,’ zeg ik dan. ‘Voor alles. U bent me hier echt tot steun geweest.’

Ze knikt ernstig. ‘Heel graag gedaan, liefje. En ik begrijp het allemaal goed. Maar weet je, ik denk dat je sterker bent dan je zelf doorhebt.’

Eenmaal weer op mijn kamer loop ik door naar het balkon, waar ik merk dat het is opgehouden met sneeuwen. Boven me strekt zich een weidse hemel uit, vol fonkelende sterren.

Een aantal uren later, in de vroege ochtend, word ik wakker van iemand die mijn kamer binnenkomt. Voetstappen die over de planken lopen, steeds

dichterbij.

Mijn adem stokt in mijn keel, mijn hart gaat zo tekeer dat ik bang ben dat ik ga overgeven, of anders flauwval. Ik knijp mijn ogen dicht en probeer al mijn moed te verzamelen. Die zal ik nodig hebben. Kleine, beschermde Catherine Narracott, eindelijk gedwongen om haar waarde te bewijzen. Ik denk aan wat Miss Marple eerder tegen me zei: ‘Ik denk dat je sterker bent dan je zelf doorhebt.’ Het onvermijdelijke moment is aangebroken. Het lot heeft me eindelijk ingehaald. Dit is dus hoe dit allemaal afloopt.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Gebons op mijn deur. Wanneer ik mijn ogen opendoe, zie ik vaagblauw halfduister; aan het licht kan ik zien dat het heel vroeg in de ochtend is. Met wild bonzend hart ga ik rechtop zitten, plotseling heel alert. Voordat ik de deur opendoe, roep ik: ‘Wie is daar?’ en tot mijn opluchting hoor ik de deftige stem van Mrs Bantry.

‘Ik ben het, Diana, doe gauw open!’

‘Hoor je dat?’ vraagt ze zodra ik in de gang sta en haastig mijn ochtendjas aanschiet. ‘Een onmenselijk gehuil, afschuwelijk! Het komt van boven, lijkt wel. Zeg alsjeblieft niet dat er weer iemand dood is. Ik ben niet iemand die snel over zenuwen klaagt, maar ik vrees dat ik onderhand niet veel meer kan hebben.’

Nu hoor ik het ook, en het is me direct duidelijk waarom Mrs Bantry zo overstuur is. Het is een schrikwekkend geluid, een jammerend gehuil. En inderdaad, het lijkt van de verdieping boven ons te komen. We maken Miss Marple wakker, en met z’n drieën gaan we de trap op naar boven, de geluiden achterna die steeds wanhopiger, steeds dierlijker worden. Mijn gevoel van onheil wordt steeds groter. Wat treffen we daar straks aan?

‘Ik kan het niet verdragen,’ zegt Mrs Bantry, alsof ze mijn gedachten uitspreekt. ‘Is dit wel veilig? Het klinkt alsof er nog iemand wordt vermoord, waar we bij staan.’

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

Wanneer we de deur naderen waarachter het geluid te horen is, horen we iets vreemds. En als we nóg dichterbij komen, hoor ik nog iets anders: gekrabbel aan hout.

‘Het klonk dierlijk,’ zegt Miss Marple, die een eenvoudige, zeer degelijke nachtjapon draagt met een hoge hals, waarin ze er vreemd genoeg net zo keurig uitziet als in haar wollen en tweed mantelpakjes, ‘omdat het een dier ís. Als ik me niet vergis, is dit de kamer van Sylvia Sinclair, en het is haar Ierse wolfshond die zo jankt en aan de deur krabt.’

‘Dus dan…’ Mrs Bantry trekt een grimas, ‘… ligt ze daar dood?’

‘Nee,’ zegt Miss Marple, ‘dat denk ik niet. Niet als mijn intuïtie klopt.’

Medewerkers van het hotel worden opgetrommeld. Wanneer de kamer van Sylvia Sinclair eenmaal open is, springt het beest onder luid geblaf de gang in, waarbij de manager plat op zijn rug ploft en een portier prompt van schrik flauwvalt.

Van Sylvia zelf is geen enkel spoor. Alles in de kamer duidt op een haastig vertrek: het dikke tapijt zit onder de vieze vegen van wat een paar stevige laarzen of bergschoenen lijkt, er liggen allerlei verpakkingen van etenswaren, kleren zijn uit de kast getrokken en liggen nu op bed, waaronder de peperdure bontmantels en de fluwelen avondjurk. De kamer voelt leeg en verlaten aan.

In de badkamer is de wastafel besmeurd met zwarte haarverf, waarvan het pakje in de prullenbak is gepropt.

‘Waar is ze nu?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Weg,’ zegt Miss Marple. Ze klinkt haast tevreden en alsof dit precies is wat ze al verwachtte. ‘En tenzij ik het helemaal bij het verkeerde eind heb,

zullen we snel ontdekken dat Catherine Narracott ook weg is.’

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

De sneeuw is een ongerepte, glinsterende deken die alles bedekt. We staan op de top van de berg, helemaal bevrijd. Zo lijkt het tenminste. Zwitserland ligt achter en onder ons, aan de andere kant van de pas. Bij het maanlicht hebben we in de kleine uurtjes de klim gemaakt, met zeehondenvellen onder onze ski's gebonden en onze rugzakken vol met goud.

De zonsopkomst vormt in het oosten een zachtroze waas aan de horizon… net zo zachtroze als de gewassen zijde van mijn trouwjurk. Niet erg nétjes om dat nu te zeggen, hè? Maar ik ben klaar met netjes. Netjes zijn heeft me niets anders gebracht dan een huwelijk met een huichelachtige man die me onderdrukte, een man die al míjn geld erdoorheen jaagde, mijn hele erfenis, en vervolgens van plan was me als een uitgewrongen vod achter te laten zodra hij me niet meer kon gebruiken. Ook al heb ik alles gedaan wat er van me verwacht werd, alles waarvoor ik was opgeleid. Een man die me almaar nietiger deed voelen, die iedere keer dat hij snauwde of spotte of kleineerde of afbekte stukjes van me afbeet. Maar angst en woede blijken niet ver van elkaar af te liggen. Net als bij een hond die jarenlang is geschopt en zich opeens herinnert dat ze tanden heeft.

Ik vertelde dat het telefoontje in het appartement in Londen alles veranderde. Stel je eens voor dat ik, zoals ik eigenlijk van plan was, had opgehangen en verder was gegaan met dat leven waarin ik zogenaamd niets zag, niets hoorde, van niets afwist en waarin niets me echt raakte… Wat was alles dan anders gelopen. Maar nadat ik het berichtje 'voor Tony' had opgeschreven, inclusief het telefoonnummer, bleef ik maar malen over de stem aan de andere kant van de lijn. Er klonk een eenzaamheid in door die

iets in me raakte. Dus stopte ik het briefje in mijn eigen tas. Een paar dagen later belde ik het nummer terug. We raakten aan de praat.

Hierbeneden, ergens onder ons, ligt Italië. En daarna… verder. Als alles volgens plan gaat, zal zelfs Sylvia wel weten te verdwijnen, vooral met haar ravenzwarte haar. Nu denk je misschien: hoe kan zíj, een echte filmdiva, nou onopvallend door het leven gaan? Het antwoord is heel simpel: haar geheim schuilt in het platinablonde kapsel. Je gelooft gewoon niet hoeveel verschil dat maakt. Denk maar eens aan al die andere grote sterren van het witte doek: Marilyn Monroe, Jean Harlow, en probeer ze je eens voor te stellen zonder dat blonde haar, zonder al die make-up. Dat lukt eigenlijk niet, hè? Zonder al die poespas is Sylvia's gezicht verrassend gewoon. Zij heeft zelf Sylvia Sinclair, de filmster, gecreëerd, iets wat haar de afgelopen jaren steeds meer moeite kostte.

Het is natuurlijk niet gezegd dat we voor altijd veilig op één plek kunnen blijven. Maar ik heb me al veel te lang koest gehouden. Ik probeer al het grootste gedeelte van mijn leven vooral niet te veel ruimte in te nemen. Ik gedraag me. Altijd even lief en braaf. Ik hoef me niet langer anders voor te doen, geen enkel aspect van mezelf te verbergen. Ik hoef de onaangename kanten van wie ik ben niet langer te onderdrukken, de ordinaire verlangens. En ik verkies een trekkend bestaan met haar, een leven op de vlucht, mocht dat nodig zijn, boven een leven van opzitten en pootjes geven.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Waar het uiteindelijk allemaal op neerkomt,’ zegt Miss Marple, ‘is haar en honden.’

‘Haar en… honden?’ herhaalt Mrs Bantry zwakjes.

‘O, en nonnen!’ voegt Miss Marple er vrolijk aan toe. ‘Haar, honden en nonnen. Plus wat slimme, verwerpelijke plannen. En een aantal erg domme fouten.’

‘Maar Catherine Narracott en Sylvia Sinclair hadden een hekel aan elkaar!’

Miss Marple knikt. ‘Ja, dat hebben we allemaal goed kunnen zien, hè? Die martini waar in het restaurant mee gegooid werd, de minachting. Ik vraag me eigenlijk af of we het allemaal niet wat te duidelijk gezien hebben. Of dat optreden niet een beetje te overtuigend was, een tikje te perfect.

‘Dat akkefietje in het restaurant waar we allemaal getuige van waren… dat kon ik niet helemaal plaatsen. Vooral niet voor iemand met een opvoeding als die van Catherine Narracott. Naar mijn ervaring worden jonge vrouwen in de Engelse upper class volgens dezelfde maatstaven opgeleid als paarden. Ik wil niet zeggen dat ze precies eender zijn, maar er zitten aspecten aan een dergelijke opvoeding – en als kind uit het laat-victoriaanse tijdperk zeg ik dat niet zomaar – die je maar moeilijk van je af kunt schudden, ook al doe je nog zo je best.

‘Denk maar eens aan Catherine Narracott, een jongedame die geschoold en opgevoed is op Cheltenham Ladies’ College en op een etiquetteschool. Het was niets voor haar om zo heftig te reageren, zei ze. En dat is precies het punt: dat zou ze inderdaad nóóit doen. Haar opvoeding en opleiding

zouden dat nooit ofte nimmer toelaten, ook al wordt ze tot het uiterste getergd. Voor een Engelse dame uit een bepaalde klasse weegt de opvoeding zwaarder dan wat ook, precies zoals bij springpaarden, die zó getraind worden dat ze zichzelf eerder levensgevaarlijk zullen verwonden door een onmogelijke sprong te wagen, dan dat ze van de sprong afzien. De hoeveelheid wijn die ze had gedronken, zou niet eens verschil moeten maken, hoewel ik vermoed dat ze een stuk minder op had dan ze deed voorkomen, want daar was ze te helder voor. In ieder geval niet genoeg om haar verstand te verliezen. Nee… net genoeg om haar de moed te geven om iets te doen waarvan ze wist dat het móést, namelijk datgene wat de rest van de aanwezigen moest overtuigen van de tweedracht tussen de dames.

‘Verder was er nog het gesprek dat jij na dat incident in het damestoilet opving, Diana, toen Sylvia Catherine feliciteerde met haar “mooie voorstelling”. Je zou natuurlijk kunnen denken dat dat een sarcastische opmerking was, maar het klonk meer alsof er geen enkele vijandigheid tussen hen heerste totdat – ach hemel, excuses dat ik het hierover moet hebben – totdat jij het toilet doortrok en ze wisten dat ze niet alleen waren.’ Miss Marples victoriaanse achtergrond bezorgt haar een hoogrode blos.

Mrs Bantry’s ogen worden groot. ‘Maar Jane. Allemachtig. Bedoel je…’

‘Ik bedoel dat die hele vertoning in de eetzaal bedoeld was om de indruk te wekken dat het haat en nijd was tussen de twee dames, en daarmee te verhullen dat er iets anders gaande was. Misschien het tegenovergestelde van haat. Heel eenvoudig, en toch zo slim. Want niemand twijfelt aan een alibi dat verschaft wordt door een vreemde, en zeker niet een vreemde met wie er onenigheid is.’

‘De alibi’s zijn één ding,’ merk ik op. ‘Maar in het geval van de eerste moord waren geen van beide dames aanwezig. Ik heb ze toen niet bij de receptie gezien en volgens iedereen waren ze allebei in de spa toen er met de thermosfles van Narracott werd gerommeld. Meerdere mensen hebben ze daar gezien!’

‘Ja,’ zegt Mrs Bantry nu. ‘Sylvia is gezien toen ze op weg was naar de spa, waar ik ze zelf inderdaad met eigen ogen heb gezien!’

Miss Marple knikt meegaand. ‘Ik twijfel er niet aan dat je Catherine Narracott hebt gezien.’

‘Ja, én Sylvia Sinclair!’

‘Maar is dat wel echt zo, liefje?’

‘Ik zag haar in de hamam…’

‘Door de stoom heen?’ vraagt Miss Marple.

‘Ja. Niet heel duidelijk. Vooral het haar.’

Miss Marple zegt niets maar laat met een kalme uitdrukking op haar gezicht de laatste opmerking van Mrs Bantry in de lucht hangen.

‘Aha, ik snap het,’ zegt Mrs Bantry dan. ‘Je bedoelt dat dat haar misschien een pruik was…’

Miss Marple knikt. ‘De kracht van de suggestie en het was de stoom die de rest aan het zicht onttrok. Dat was ook al iets wat mijns inziens niet klopte: dat haar. Ik moest steeds denken aan Mr Geffin en de barbier. Weet je nog, Dolly? Die toestand met de Turkse barbier?’

Mrs Bantry kijkt wat beteuterd als ze moet toegeven dat ze zich daar niets van herinnert.

‘Ach,’ vervolgt Miss Marple, ‘je weet mijn dienstmeisje Gladys toch nog wel? Haar nicht was de hulp van de familie Geffin. Op een dag beweerde George Geffin dat hij die middag bij de barbier in Londen was geweest. Toen Mrs Geffin thuiskwam, was hij inderdaad gladgeschoren, dus had ze daar geen bedenkingen bij, totdat ze zijn oren zag.’

‘Zijn oren?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Ja! Bij de Turkse barbier gebruiken ze altijd lucifers om…’ Miss Marples mond vertrekt even van afkeer, ‘oorhaar weg te branden. Mr Geffin had dus wel onthouden dat hij zich moest scheren om zijn verhaal kloppend te maken. Maar het is erg lastig en ook bijzonder onprettig, kan ik me zo voorstellen, om je eigen oorhaar weg te schroeien. Het is ook wat dom van mannen om aan te nemen dat wij vrouwen dat soort dingen niet opmerken. Sterker nog, ik denk dat dit juist was waar Mrs Geffin het meest naar uitkeek als haar man naar de Turkse barbier ging en niet zozeer naar zijn gladde kin. Ze had het dus direct door. Aanvankelijk ging het gerucht over een… escapade. In werkelijkheid was hij naar de paardenraces geweest, wat misschien nog wel erger was, gezien de staat van de huishoudportemonnee. Dus zo zit het,’ eindigt ze met triomfantelijke stem, alsof dit alles verklaart.

‘Maar Jane,’ zegt Mrs Bantry een tikkeltje geërgerd. ‘Ik weet dat je graag… vergelijkingen trekt. Maar wat heeft dit alles in vredesnaam te maken met de oren van Mr Geffin?’

‘Nou,’ zegt Miss Marple op aangename toon, ‘Sylvia Sinclair beweerde dat ze de hele ochtend in de hamam was. Maar tijdens het vraaggesprek was ze prachtig gekapt; precies zoals vóór de moord. Als ze inderdaad naar de hamam was geweest, was haar kapsel volledig vernield door het vocht. Het is erg dom van mij dat ik dat niet eerder doorhad, want daaruit had ik heel duidelijk kunnen opmaken dat ze daar nooit was geweest, precies zoals Mrs Geffin wist dat haar man niet naar de Turkse barbier was geweest.’

Dan bedenk ik iets. ‘Maar hoe zit het dan met al die anderen die haar het hotel uit zagen lopen op weg naar de spa, met haar hond achter zich aan?’

‘Ah,’ zegt Miss Marple. ‘Er is iets wat je op die eerste dag tegen me zei, Dolly. Dat ze een “icoon” was. Je had het over haar haar, haar zonnebril, haar mantel… alles wat haar zo herkenbaar maakte, zoals een koning die een kroon op heeft. Dat zette me aan het denken: eigenlijk is het heel makkelijk om een indruk te wekken door alleen maar die eenvoudige elementen te gebruiken, de kenmerken die iemand tot een icoon maken. Als iemand díé ziet, doet niemand echt de moeite om verder te kijken, men accepteert gewoon het icoon voor wat het lijkt. Ik denk niet dat iemand die ochtend van dichtbij naar de actrice heeft gekeken.

‘Het haar, de zonnebril, de hond: stuk voor stuk overtuigend als vermomming. Niemand zou nog een keer naar haar omkijken – waarom zouden ze? Wat me trouwens ook opviel was dat Catherine Narracott toen Bruno Crane bij haar was binnengevallen niet voor de commode stond, waar al haar ondergoed open en bloot lag, maar dat ze voor de kledingkast stond. Een meisje met haar opvoeding dat haar ondergoed niet probeert te verbergen? Ongehoord. En zagen jullie die witte bontmantel in de kast? Hebben jullie Catherine Narracott ooit iets wits zien dragen? Deze vrouw weet feilloos wat haar wel en niet staat, en ze draagt géén wit, want dat maakt mensen met haar teint ontzettend flets.’

Even valt er een stilte, alsof ze net iets anders bedenkt. ‘Nu ik erover nadenk… misschien had Bruno Crane die witte bontmantel ook wel gezien en probeerde hij haar te chanteren… Maar goed, terug naar die ochtend in de spa. Want daar kwam Sylvia Sinclair daadwerkelijk oog in oog te staan met iemand, namelijk de receptioniste. De enige die een echte uitdaging vormde, oftewel de enige persoon die de actrice van dichtbij zou zien voordat ze de kleedkamer betrad en vast en zeker weer veranderde in

Catherine Narracott. Maar toen sprong de hond naar haar op en schrok het arme mens zich dood! Ik denk dat wij ook niets van onze omgeving zouden opmerken als er zo'n enorm beest blaffend naar ons opspringt. Dit brengt me bij de hond…'

'De hond!' roept Mrs Bantry uit. 'Jane, je gaat ons toch niet vertellen dat de hónd iets heeft gedaan?'

'Ik zou eerder zeggen dat de hond juist iets níét heeft gedaan, liefje. Weer een kleine misrekening van hun kant. Die avond toen Catherine Narracott de martini in Sylvia Sinclairs gezicht gooide. De hond zat aan de lijn, maar afgaande op zijn normale gedrag zou hij op haar af zijn gegaan… vooral gezien de omstandigheden. Een hond zou iets dergelijks als een aanval op zijn bazinnetje hebben gezien, en hij gedroeg zich zéker veel agressiever tegenover andere mensen, zelfs tegen leden van het hotelpersoneel als ze Sylvia Sinclair maar een simpele vraag stelden. Je zag net zelf hoe hij in de gang reageerde! Ik hoop maar dat die arme man goed herstelt. Maar bij Catherine Narracott? Geen enkele reactie. Op dat moment dacht ik er niet bij na, want ik heb niet veel ervaring met honden. Maar later, nadat ik met de receptioniste van de spa had gepraat en had kunnen observeren hoe hij zich in de buurt van anderen gedroeg, viel me iets vreemds op. De reactie van de hond, of liever, het uitblijven daarvan, toonde die avond in het restaurant aan dat hij Catherine Narracott kende. Een grote fout eigenlijk, hoewel die toen aan de aandacht ontsnapte omdat de scène zelf zo'n consternatie veroorzaakte.'

'Maar hoe heeft Sylvia Sinclair hem dan vermoord?' vraag ik. 'Als u zegt dat het alleen Catherine Narracott was die de spa bezocht?'

'Ah, kijk,' zegt Miss Marple. 'Er was wat gedoe rond dat kamermeisje dat niemand herkende, arm kind, en het feit dat ze die ochtend op de aangegeven tijd met een grote stapel wasgoed liep. Daar is iedereen uiteindelijk van teruggekomen, maar wat dacht je van een non? Dat is een veel betere vermomming dan als kamermeisje. Met haar beroemde platinablonde haar bedekt, geen make-up op haar gezicht, en haar figuur verstopt onder een wijd gewaad, is er niemand die haar herkent. Wat een slimme manier om je in het volle zicht van iedereen te verbergen! Nonnen zijn net als ouderen: de buitenwereld kan de een niet van de ander

onderscheiden. Ik durf te wedden dat er hier maar weinig mensen zijn die mij en Dolly uit elkaar kunnen houden, ook al ben ik wat langer dan zij.'

'En ik ben een stuk forser!' merkt Mrs Bantry op.

'Bij een non ziet men ook niet echt de persoon,' vervolgt Miss Marple. 'Eigenlijk zien ze in dat geval ook een soort icoon. Ik heb het trouwens over "een non", maar ik vraag me af of het ook niet soms om twéé nonnen ging. Die twee nonnen die we de eerste dag bijvoorbeeld op het terras zagen met hun zonnebrillen op terwijl Anthony Narracott de berg op was… Ik denk dat dat geen toeval was.'

'Je bedoelt toch niet dat ze daar pontificaal in het openbaar zaten?' vraagt Mrs Bantry geschokt.

'Ik ben er niet helemaal zeker van,' zegt Miss Marple, 'maar het zou een ingenieuze manier zijn om elkaar te ontmoeten en eventuele plannen te bespreken. Maar gelukkig voor ons maakten ze hier wéér een fout. Op de ochtend dat Anthony Narracott werd vermoord, vergaten ze – of waarschijnlijker nog, wísten ze niet – dat er zoiets is als de terts. Op onze tweede dag hier hoorden we dat de nonnen rond negen uur hun derde gebed van de dag richten tot het beeld van de Heilige Maagd. Net ná negenen werd er een non in de foyer gezien en dat wil zeggen dat ze op de verkeerde plek was. Wie de non ook naspeelde had goed onderzoek gedaan, maar niet goed genoeg.'

'En de moord op Bruno Crane,' zegt Mrs Bantry. 'We wéten dat Catherine Narracott die niet kan hebben gepleegd, omdat ze terwijl die plaatsvond, tijdens de rodelwedstrijd, de hele tijd bij ons zat.'

'Sylvia Sinclair was een van de weinige mensen die niet in het publiek aanwezig was of meedeed aan de wedstrijd,' zeg ik. 'Toen we terugkwamen in het hotel zat zij martini's te drinken alsof ze de hele dag niets anders had gedaan.'

Miss Marple knikt. 'Diana, zei jij zelf niet dat er een sneeuwgeul was waardoor iemand mooi zou kunnen ontsnappen? Ik denk dat het geen toeval is dat er de dag daarvoor zo'n toestand van werd gemaakt dat Sylvia Sinclair heel beroerd skiet. Ik twijfel er niet aan dat ze een begenadigd actrice is, ook al praat men over haar alsof haar talent vooral schuilt in haar borst- en heupomvang. Is ze niet in Montana opgegroeid? Daar hebben ze vast veel bergen! Diana, toen jij vertelde dat je haar de dag daarvoor bij het

bergrestaurant zo onhandig had zien vallen, vroeg ik me al af hoe ze daar in vredesnaam in haar eentje gekomen was als ze nauwelijks kon skiën. En als ze wilde verhullen dat ze wel degelijk goed kon skiën, kon ze niet het risico nemen om over de piste bij het bergrestaurant te komen.'

'Dan had ze buiten de piste, tussen de bomen door moeten skiën,' zeg ik. 'Dat betekent dat ze nog beter is dan de meeste andere skiërs. Dus het is mogelijk dat ze na de moord op Bruno Crane inderdaad door de sneeuwgeul is afgedaald, en als dat zo is, was ze binnen een paar minuten al weer bijna terug, onherkenbaar in ruimvallende kleding. Bovendien waren er nauwelijks gasten of personeelsleden die haar zagen, omdat vrijwel iedereen naar het rodelen stond te kijken.'

'En dan de dérde moord,' zegt Miss Marple peinzend. 'De ontdekking van inspecteur Moreaus ware identiteit verklaart waarom hij gedood moest worden. De dames hadden vast ontdekt dat hij hier ook was vanwege het goud en dat hij een gevaar voor hen vormde. Ik vraag me af wannéér ze erachter kwamen. Het feit dat deze moord in vergelijking met de andere veel over-haaster lijkt te zijn gepleegd, suggereert dat ze het nog niet zo lang wisten.

'Sylvia Sinclair, die de andere twee moorden had gepleegd, zorgde ervoor dat ze deze keer niet in de buurt was. Ze maakte een lange rit met de arrenslee zodat ze zich niet verdacht maakte. Dit moet dus allemaal het werk zijn geweest van Catherine Narracott, nadat ze jouw kamersleutel had gestolen, Dolly…'

Ze wordt onderbroken door de hotelmanager, die plotseling de kamer binnenvalt, nog steeds wat bleek en nu blijkbaar ook in een staat van paniek. 'Ze zijn verdwenen,' zegt hij hijgend. 'Ik heb het personeel het hele hotel laten doorzoeken, mesdames, maar ze zijn nergens te vinden.'

'Ze kunnen toch niet ontsnapt zijn?' vraagt Mrs Bantry. 'De bergtunnel is nog steeds geblokkeerd. Ze kunnen niet naar beneden!'

'Maar wel naar boven,' zegt Miss Marple luchtig. 'Over de bergen, vermoed ik.'

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

We zijn nu in Italië, ook al zien al die bergen er hetzelfde uit. Maar in de verte zie ik een prachtige, poederroze kerktoren, en volgens mij hebben ze er daar in Zwitserland niet veel van. Gek, dat je hier maar een berg over hoeft en je je in een ander land bevindt, terwijl ik thuis de staat Montana niet uit ben geweest tot ik zestien was. Toen heb ik het op een lopen gezet en ik ben nooit meer teruggekeerd. Ik heb het gevoel alsof ik net mijn rode schoentjes tegen elkaar heb getikt. Alleen ga ik niet naar huis. Tenzij ik háár nu als thuis beschouw, en dat is misschien ook wel zo.

De sneeuw glijdt langs mijn ski's. Ik hoef me niet langer te gedragen als een hertje op schaatsen, en o, wat is het heerlijk om een broek aan te hebben die goed past, in plaats van zo'n strak ding dat de circulatie naar je je-weet-wel afsluit…

Catherine kijkt me grijnzend van opzij aan. Ik knipoog terug.

De stem, die dag aan de andere kant van de lijn. Wat klonk ze… verloren. Natuurlijk wist ik dat ze niet zijn secretaresse was, want die had ik al eens gesproken.

'Zullen we afspreken, schat?' vroeg ik haar. 'Ik denk dat je de harde waarheid weleens wilt horen. Bel me maar als je een keer wilt praten.'

En weet je wat? Ze wilde praten. Ze kwam naar mijn kleedkamer in het Almeida. Eerst dacht ik dat ze precies was hoe ze aan de telefoon klonk: een verwaand, saai, niet al te snugger prinsesje. Later merkte ik dat dit slechts het masker was dat ze had gevormd om haar ware ik voor de buitenwereld verborgen te houden. Dat ze intelligent was, en leuk en grappig, en stiekem zelfs een beetje rebels. Iets met een tuinman met wie ze er tijdens haar schooljaren bijna vandoor was gegaan. Daarna belden we

elkaar een paar keer per week als haar man er niet was. Soms moest ze naar Londen om ‘een vrouwenkliniek’ te bezoeken. Grappig dat de duur van haar behandeling even lang was als de volledige looptijd van *De kersentuin*!

We ontdekten dat we allebei werden voorgelogen door dezelfde man. Ik had mijn huiswerk al gedaan en wist dat hij er, naast mij, nog meer dames op na hield. Ik wist dat ik zijn nieuwste speeltje was, en dat hij me aan de kant zou zetten zodra ik de veertig passeerde.

Ik maak een mooie, ruime bocht; de sneeuw stuift glinsterend op als een wolkje fijn poeder en ik voel het heerlijke, zalige gewicht van het goud op mijn rug verschuiven. Weet je hoe dat gewicht voelt? Dat voelt als macht. Het voelt als vrijheid.

Goed, misschien had ik het liever zonder die moorden gedaan. Maar dat kon niet. Ik heb in mijn leven heel wat profiteurs en uitbuiters gekend, en Narracott was een van de ergsten. Hij had alles van Catherine afgepakt tot ze niets meer overhad. Hij had het echt in zich om een vrouw te vernietigen. Zelfs om haar te vermoorden misschien. Catherine: die dag op de berg. Mij: die avond in het bad, als hij ermee weg had kunnen komen. Ik vóélde het, dat hij het eigenlijk wilde doen. En over die Bruno Crane kan ik me ook niet al te beroerd voelen. Hij was er sowieso wel klaar mee. Weet je, toen ik het had gedaan, keek hij bijna vredig.

We hebben onze rollen uitmuntend gespeeld. Haar onzichtbaarheid was als een tovercape, mijn glitter en glamour een felgekleurd masker. Gecombineerd… zo dodelijk (en verrukkelijk) als absint en roggewhisky in een Sazerac. We maakten gebruik van een paar van zijn uitglijers: een kaart van de Zwitserse Alpen die hij thuis had laten slingeren. We gingen allebei beter opletten. Ondergetekende voerde hem dronken (met de Sazerac dus, en martini’s en nog meer en als finishing touch een beetje kalmeringsmiddel, want daar worden minnaars zo lekker loslippig van), hij vertelde me stoere verhalen over het fortuin dat hij in de bergen wilde opgraven en dat hij daarmee de verspilling van al het andere geld (dat van zijn vrouw) ruimschoots goedmaakte. Hij vertelde zelfs naar welk hotel hij ging, nodigde me half uit, totdat hij bedacht dat dit geen goed idee was. Wonderlijk eigenlijk, hoeveel machtige, zogenaamd intelligente mannen hun pik achternalopen, recht op het onheil af.

Catherine wist dat haar man een bedrieger was. Als hij haar verhalen vertelde over zijn heldhaftige oorlogsdaden, klonken ze altijd weer anders. Ze wist dat hij niet echt mank liep. Dingen die hij in zijn slaap riep. Dingen die hij tegen mij zei wanneer de bodem van zijn derde glas in zicht kwam: ‘Ik ga toch niet naar de hemel, lieveling, dus kunnen we hierbeneden maar beter lol maken.’ Het hele verhaal zullen we nooit weten, maar iemand die een schat aan nazigoud in de bergen verstopt, is waarschijnlijk niet iemand die medailles verdient voor heldendaden.

Als ik aan mijn broertje denk, die dappere jongen die in de Stille Oceaan zijn einde tegemoetging… Geen graf, geen medaille, helemaal niets. Alleen plichtsbesef. En dan Tony die deed alsof hij een held was… Ik word er nog steeds misselijk van als ik eraan denk. Als je het zo bekijkt, was het misschien wel een gerechtvaardigde executie.

Samen bedachten we een heel mooi puzzeltje. En daarna stelden we een plan op. Die arts die Narracott belde om te zeggen dat hij zijn vrouw moest meenemen op reis? Dat was ik. Ik heb niet voor niets al die acteerlessen gevolgd bij The Actors Studio in New York! Wat een lul! Catherine zelf wist er ook wat van, met haar plannetjes. Ze gooide al haar slaappillen weg en verving ze door paracetamol zodat ze zich slapend kon houden en achter haar man aan kon sluipen als hij op zijn nachtelijke avontuurtjes ging. Ook haar medicijnen tegen haar te lage bloeddruk gooide ze weg, zodat ze kon opstaan en meteen flauwvallen toen ze ‘ontdekte’ dat hij dood was. En zij was degene die met het hele verhaal van die oorbel kwam, tot in de puntjes bedacht alsof het hogere toneelkunst was! Die dag dat ze me op de piste overeind hielp, drukte ik haar die oorbel in haar hand. O, wat een genot om Tony’s gezicht te zien… Hij wist dat het ding nooit in hun hotelbed gevonden kon zijn, want daar hadden we nooit een rendez-vous gehad, maar dat kon hij niet zeggen omdat hij daarmee onze andere vunzige afspraakjes zou verraden.

Je kunt wel zeggen dat Catherine de beste regisseur speelde met wie ik ooit heb samengewerkt. En weet je wat? Volgens mij was dit ook mijn beste optreden. De pittigste rol in jaren. Wanneer hadden ze mij ooit als non gecast zonder er een seksueel tintje aan te geven? Dat was heel slim gevonden van Catherine. Zij is typisch zo iemand die altijd braaf haar huiswerk maakte, en dat was deze keer niet anders. Zo ontdekte ze dat het

een heilige plek was die bezocht werd door nonnen van verschillende ordes. Veel beter dan dat we ons bijvoorbeeld als hotelpersoneel hadden vermomd, met maar één bepaald uniform tot onze beschikking. Dat was echt gedurfd. Zelfs voor mij. Maar ja, mijn pleegmoeder heeft me de vreze Gods ingeprent, al zie ik nu in dat er niets goddelijks aan haar was. En als dat is wat je leert, schud je dat niet zomaar van je af.

Catherine leerde ook heel goed acteren, hoewel ze eigenlijk haar hele volwassen leven al een rol speelde. Ze had zich alleen zo verdiept in de rol van het brave vrouwtje dat het even duurde voordat ze de échte vrouw die binnenin schuilde herontdekte.

Díé vrouw was meer mijn type dan haar echtgenoot, om eerlijk te zijn. Wat dat betreft gun ik iedereen een kans. Dat doen de allerbesten onder ons ook: Marlene, Garbo, Tallulah B, Kathy Hepburn en de rest. Maar dat trekt geen publiek, dus zetten we ons ‘naaigroepje’ op. En nu ben ik klaar met Hollywood voordat het klaar is met mij. Ik heb die paternalistische bescherming niet nodig, de kruimeltjes die vrouwen boven een bepaalde leeftijd daar toegeworpen krijgen. Ik ben klaar met de eenzaamheid en het doen alsof. In Hollywood ben ik uitgewrongen. In de rest van de wereld heb ik mijn halve leven nog voor me.

Toch moet je niet denken dat we hier niet voor zullen boeten, want dat gebeurt zeker. Maar het is pas vijf jaar geleden dat de grootste massaslachting in de geschiedenis plaatsvond, waarbij veel, véél betere mensen voor veel minder zijn gestorven. Dat plaatst de dingen wel even in perspectief.

OceanofPDF.com

Diana Glass

De hulp

‘Maar Jane,’ zegt Mrs Bantry. ‘Jij krijgt altijd iemand te pakken… nou ja, bij wijze van spreken. Maar je hebt ze laten ontkomen.’

‘Dat moest wel,’ antwoordt Miss Marple. ‘We hebben het hier over twee wanhopige en daarom zeer gevaarlijke moordenaressen. Hoe wanhopiger iemand wordt, hoe gevaarlijker. Net als een rat die in het nauw is gedreven en direct op iemands keel afvliegt. Heb ik je weleens verteld over die arme Gladys, en over die rat die ze in de voorraadkast zag?’

‘Jane!’

‘Sorry, liefje. Maar goed, ik had eigenlijk geen andere mogelijkheid dan ze te laten gaan. De politie is hier nog niet gearriveerd. Ik weet zeker dat ze gewapend zijn. Ze hebben al drie mensen gedood, en ze zullen er niet voor terugdeinzen om nog een keer toe te slaan. Ze hebben weinig te verliezen en alles te winnen. Ik heb nooit eerder in een dergelijke situatie gezeten, op een plek waar ik niet weg kan en zonder hulp van de autoriteiten, dus ik moest beslissen wat in deze omstandigheden het beste was. Ik kon niet nog meer levens in gevaar brengen.’

‘Dus heb je ze laten gaan?’

‘Daar lijkt het wel op,’ zegt Miss Marple. ‘Als het ze tenminste lukt om ooit de bergen te verlaten.’

Mrs Bantry’s ogen worden groot. ‘Hoe bedoel je, Jane?’

Miss Marple geeft geen antwoord. Ze houdt haar hoofd een beetje schuin alsof ze ergens naar luistert, naar iets wat wij niet kunnen horen. Ze heeft een wijze, maar ook wat droevige uitdrukking op haar gezicht,

‘Jane,’ zegt Mrs Bantry. ‘Nu doe je een beetje griezelig. Je maakt me nog bang.’

Miss Marple lijkt zichzelf even wakker te schudden. ‘Sorry, liefje,’ zegt ze. ‘Wat zei ik ook alweer? Ik moet eigenlijk even iets doen. Neem me niet kwalijk.’ Ze loopt in de richting van de foyer.

Twintig minuten later zit ik in de gondel, op dezelfde bank waar Anthony Narracott zijn laatste adem uitblies. Wat onhandig maak ik mijn skischoenen dicht. Ik heb ze overgehaald om het mechanisme aan te zwengelen: de twee moordenaressen hebben een grote voorsprong, maar ze hebben de berg moeten beklimmen met stijgvellen, en op deze manier heb ik een kans om ze in te halen.

De kabelbaan is natuurlijk een technisch wonder, maar de tocht over de witte vlaktes naar boven lijkt tergend langzaam te verlopen. Voor het eerst sinds dagen is er een geweldig uitzicht: geen wolkje aan de lucht en de zon die daar in het oosten opkomt zet de hele berghelling in vuur en vlam. Ik druk mijn gezicht tegen het raam en kijk en kijk, maar daarbeneden is geen enkel spoor van de twee. Ze moeten al over de bergtop heen zijn. Ik voel mijn hart tegen mijn ribben hameren, het bloed kolkt door mijn aderen en mijn zenuwen staan op scherp. Doodsbang – vol leven. Diana de Jaagster. Een doffe klik wanneer het mechanisme stopt en ik weet dat ik boven op de berg ben aangekomen.

Ik loop met mijn ski’s over de bergkam. Nu de zon helemaal op is, is het uitzicht oogverblindend. Aan de ene kant ligt Italië, aan de andere kant Frankrijk. In de richting van de pas naar Italië zie ik twee skisporen die van hieruit gezien naar niets dan een grote leegte leiden.

Ik bind mijn ski’s onder en zet me af. Er ligt ontzettend veel verse, fijne sneeuw. Op sommige plekken kont die tot aan mijn bovenbenen, maar door de intense kou is de sneeuwlaag zo licht als poedersuiker gebleven en is het niet al te moeilijk om bochten te maken, als ik mijn ski’s maar zo dicht mogelijk tegen elkaar aan hou. Het gaat zo soepeltjes dat er even een vlaag van pure vreugde door me heen gaat, maar dan herinner ik me weer waar ik voor kom.

Ik zie ze halverwege de helling onder mij, twee figuren die door de poedersneeuw naar beneden zwieren. Ze zien er zo sierlijk uit, zo vrij en harmonieus, dat ik even begin te twijfelen. Kan ik ze niet gewoon laten

gaan? Net doen of ik ze niet heb gezien? Maar ik weet dat ik dat niet kan. Dat goud dat al tot zoveel dood en ellende heeft geleid: daar mag niemand van profiteren.

Ik maak mijn bochten korter, voer de snelheid op. En dan maak ik een bocht waarbij een klein laagje sneeuw losschiet. Al snel heb ik mijn evenwicht terug, maar er breken meer stukken van de bovenste laag af, die snel naar beneden rollen en tuimelen, in de richting van de twee vrouwen. Er wordt geschreeuwd. Ik aarzel even en realiseer me dan dat ze zich hebben omgedraaid en omhoog kijken. Een van hen wijst met haar arm – nee, met iets anders… Op het moment dat het tot me doordringt, voel ik een withete scheut in mijn lichaam. Ik stoot een korte, dierlijke schreeuw uit en val als een geveld hert in de zachte witte donsdeken.

Daar lig ik, omringd door de zachte vrieskou terwijl het gevoel dat ik nu langzaam herken als een kogel overgaat in pijn, pijn waarvan ik weet dat die me helemaal kan opslokken. De wereld om me heen vervaagt, de pijn neemt alles over. Mijn blik is wazig wanneer ik een meter of twintig onder me de sneeuw zie verschuiven. Het lijkt wel of ik naar een enorm ontwakend beest kijk. Ik lig net boven de breuklijn. De vrouwen daarbeneden staan midden in zijn pad. Ze moeten langs de kant skiën. Voordat ik met de SOE werd uitgezonden, had ik een korte training gehad in Arisaig House in Schotland – dagtochtjes naar Aviemore – en dit is een van de dingen die ik me nog herinner. Maar weten de vrouwen daarbeneden dat ook? Ondanks alles voel ik de neiging om ze toe te roepen. Maar ze zijn te ver weg en zelfs al zou ik willen, kan ik geen geluid uitbrengen. De pijn is nu allesoverheersend. En dan het besef: ik kan ophouden me te verzetten. Ik kan het toelaten en alles over me heen laten komen. Er daalt een vreemde rust over me neer. Misschien is dit wel hoe mijn wapenbroeders en -zusters zich die avond voelden toen hun einde naderde. Die gedachte biedt me troost als ik mijn ogen sluit en me overgeef aan de leegte.

OceanofPDF.com

Catherine Narracott

De echtgenote

Ik stop het pistool weg. Ik ben een goede schutter; op school in Zwitserland blonk ik altijd uit in de biatlon. Naderhand hoorde ik wel een vreemd geluid, een plof of een klap. Misschien de echo van de kogel. Waarom weet ik niet, maar ik moet ineens aan *De Kersentuin* denken, aan het moment dat de snaar breekt: daarna verandert alles. Net als de verandering in mij.

We gaan verder met onze afdaling. We zijn net twee zwaluwen die in ruime, sierlijke bochten langs de hellingen naar beneden duikelen, naast elkaar, dezelfde bewegingen, onze vleugels die elkaar raken. Dan denk ik aan alles wat we hebben moeten doen om hier te komen. Misschien zijn we eerder adelaars: prachtig, meedogenloos. We pakken wat we nodig hebben. Het voelt vreemd om mezelf te vergelijken met zo'n krachtig wezen. Voorheen zou ik mezelf eerder hebben bestempeld als een of ander decoratief huisdier – aardig om te zien, maar niet al te snugger, misschien als een kaketoe met een roze kuif die wat in haar kooi zit te kwetteren.

Wie had ooit kunnen denken dat ik over deze duistere krachten beschikte? De grens tussen brave echtgenote en moordenares blijkt ragfijn te zijn. Het begon met het plannen van de moord. Het moment, de voorstellen, de beslissing… vanaf dat moment waren we met elkaar verbonden zoals maar weinig mensen dat ooit zullen zijn. En als je eenmaal één dood op je geweten hebt, kun je niet meer terug. Het is misschien vreselijk om te zeggen, maar daarna wordt het makkelijker. Toch was er een moment dat ik dacht dat we Bruno Crane misschien niet hoefden te vermoorden. Dat hij een mooie zondebok zou zijn, een handige afleiding. Totdat hij dat dreigbriefje onder mijn deur door schoof. Hij had vast de witte bontmantel in de kast zien hangen toen hij mijn kamer binnenviel, en

zich gerealiseerd dat ik die als vermomming had gedragen. Hij was dus niet zo stom als hij eruitzag. Maar stom genoeg om ons te bedreigen.

De derde moord, op die zogenaamde rechercheur, was eigenlijk de lastigste. Maar toen ik eenmaal die foto in de toilettas van mijn man had ontdekt, wist ik dat het moest gebeuren. Sylvia en ik ontmoetten elkaar de nacht van tevoren in het bos om het plan te bespreken. We konden niets aan het toeval overlaten. Die vraaggesprekken die hij voerde, hadden hem uiteindelijk mogelijk naar ons toe geleid – en naar het goud. Net zoals ik zo-even iets moest doen aan die vrouw die ons volgde. Voor de zekerheid kijk ik achterom; ze is niets dan een ineengezakte, stille zwarte vorm. Terwijl ik kijk, zie ik iets onder haar wat op een wolk grijze rook lijkt, die zich over de helling verspreidt alsof iemand de sleep van een lange zijden japon uitschudt. Ik denk dat ik weet wat het is… maar het is als een woord waar ik net niet bij kan. Volgens mij betekent het iets slechts, maar dat is eigenlijk moeilijk te geloven omdat het er zo beeldschoon uitziet…

En nu hoor ik wat gerommel. Eerst wat stil en bescheiden – het geroezemoes in een balzaal dat je hoort als je buiten staat – tot het geluid aanzwelt en het niet meer te negeren is. Wat vreemd… nu lijkt het wel of ik het voel, precies onder mijn voeten. Het geluid is nu ook geen bescheiden geroezemoes meer; het is een afschuwelijk gebrul en de berg zelf lijkt nu wel in te storten…

Ik kijk naar Sylvia. Zij weet alles van bergen… en nu slaat de angst me echt om het hart, want zij is nooit ergens bang voor, behalve nu. Ze vormt woorden met haar mond, of misschien schreeuwt ze iets. Iets belangrijks, geloof ik. Maar ik hoor niets boven dat vreselijke brullende geraas uit dat nu alles overheerst, dat de grond onder mijn ski’s doet trillen en dat onze kant op dendert…

Als dit het einde is – en ik geloof dat dat niet anders kan – dan doet het er misschien niet eens toe. Want in de laatste paar uur heb ik, misschien wel voor het eerst in mijn leven, ware vrijheid gekend, waar geluk. Als ik met mijn hele leven was doorgegaan zoals het was, zou ik dat alles nooit hebben meegekregen. Misschien is dat wel genoeg.

Ik kijk naar haar. Als dit inderdaad het einde is, is haar gezicht in ieder geval het laatste wat ik zie.

OceanofPDF.com

Station Venezia Santa Lucia

Twee dagen later

De Simplon Oriënt-Express staat langs het perron te grommen en snuiven als een wild beest. Hij ziet er misschien niet meer zo vlekkeloos en chic uit als in de hoogtijdagen van voor de oorlog, maar dat neemt niet weg dat er toch een legendarische, edele grootsheid van uitgaat.

De laatste oproepen schallen door de luidsprekers: ‘De Simplon Oriënt-Express naar Triëst, Zagreb, Boekarest, Brod, Vinkovci, Belgrado, Niš, Sofia en eindbestemming Istanboel vertrekt over… vijftien minuten!’

Kruiers rennen met halsbrekende vaart met hun bagagewagens door de rondlopende mensenmassa heen, passagiers bestuderen hun treinkaartjes en stappen in treinstellen waar borden op prijken met de tekst COMPAGNIE INTERNATIONALE DES WAGONS-LITS. Geliefden nemen afscheid van elkaar. Rijke stelletjes op huwelijksreis lopen arm in arm, maar versnellen hun pas wanneer er ergens een fluitje gaat. Grijze mannen met kleurloze aktetassen banen zich lenig een weg door de menigte, als haaien door een school sardines. Juist uit het feit dat ze zo onopvallend zijn, verraadt dat het spionnen zijn die de inmiddels zo beladen grens tussen Oost en West oversteken.

De luidsprekers klinken weer: ‘De Simplon Oriënt-Express naar Triëst, Zagreb, Boekarest, Brod, Vinkovci, Belgrado, Niš, Sofia en eindbestemming Istanboel vertrekt over… tien minuten!’

Nu beginnen er reizigers te rennen – de laatste laatkomers. Er heerst lichte paniek. Eén man struikelt en vloekt het uit wanneer zijn sigarettendoosje open op de grond valt en de sigaretten in het rond vliegen. Even lijkt hij te twijfelen of hij ze zal oprapen, maar hij bedenkt zich en rent verder.

Het perron is nu bijna verlaten. Alleen nog wat mensen die afscheid nemen en reizigers in de trein gedag zwaaien. En dan komen er twee nonnen uit de dieptes van het station tevoorschijn met kleine rugzakken om. Ze haasten zich… een vreemd gezicht. Twee haastige nonnen ziet men niet vaak. Maar wel als ze bijna te laat zijn voor hun trein. Ze klimmen in het dichtstbijzijnde treinstel en verdwijnen naar binnen, precies op het moment dat het laatste fluitsignaal klinkt.

OceanofPDF.com

Sylvia Sinclair

De ster

Het fluitsignaal klinkt. Door de hele trein klappen deuren dicht. En dan… gebeurt er niets. Catherine werpt een blik op haar horloge. ‘Het is twee minuten óver. We hadden allang moeten vertrekken. Waarom rijden we niet?’ We proberen allebei door het raampje van de coupé het perron af te kijken. We zitten eerste klas. Dat lijkt misschien wat lux voor twee nonnen, maar we hebben die privacy echt nodig. Om te praten, te vieren. Om ons te verstoppen.

‘Het komt goed,’ zeg ik tegen haar, ogenschijnlijk kalm. ‘We zijn zo ver gekomen. Ik weet gewoon dat het allemaal goed komt. We hebben verdorie een lawine overleefd!’

‘Dankzij jou,’ zegt ze, met een nerveus lachje. ‘Als je me niet naar de kant had gesleept… Ik kon me niet meer verroeren.’

Een eeuwigheid gaat voorbij terwijl we wachten. En dan eindelijk, godsamme, éíndelijk klinkt er een metalen gekletter, de remmen die losgaan, denk ik, en de trein komt in beweging. Godallejezus, wat een opluchting.

‘Daar gaan we dan,’ zeg ik. Catherine laat zich opgelucht achteroverzakken.

We zijn het station nauwelijks uit, of ik heb het gevoel dat de trein over water zeilt, water dat in een mistig groenblauw waas aan me voorbijglijdt… deels vanwege de snelheid van de trein, en deels omdat ik tranen in mijn ogen heb. Sylvia Sinclair huilt nooit… maar volgens mij heb ik haar vermomming ergens in de bergen achtergelaten, samen met het platinablond. Al mijn stoerdoenerij ten spijt, heb ik nooit echt geloofd dat het ons zou lukken. Tot nu dan.

‘We zijn vrij,’ zegt Catherine. ‘Ik kan het bijna niet geloven. We zijn vrij.’

Dat is dus precies wat dat goud ons heeft gegeven: vrijheid. Zelfs als we de rest van ons leven over onze schouders moeten kijken.

‘Ik zit toch een beetje met die vrouw,’ zeg ik na een tijdje. ‘Dat is het enige wat op mijn geweten drukt.’

‘Nee,’ zegt Catherine heel gedecideerd. ‘Het was haar eigen schuld, haar eigen keus om achter ons aan te komen. Ze had het erbij moeten laten zitten.’

Ik kijk naar haar… vanbuiten een English rose, en dan die onverzettelijkheid onder de oppervlakte. Soms maakt ze me zelfs een beetje bang. Zíj heeft alles tot in de puntjes gepland. Ik wist niet eens zeker of we die Franse rechercheur wel moesten doden, maar nadat Catherine die foto van hem tussen Tony’s spullen had gevonden, stond ze erop dat we hem ook uitschakelden.

Ze glimlacht naar me, en al haar harde kantjes smelten weg.

‘Bovendien ligt dat nu allemaal achter ons. Ik kan het nu echt eindelijk gaan geloven. Een nieuw leven!’

Ik sta mezelf ook toe om even te lachen. Zo blijven we een tijdje zitten kijken naar hoe het Italiaanse landschap voorbijglijdt – ik vind het prachtig dat ze hier hun huizen en kerken van die kitscherige kleuren geven. Nu we hier zo in stilte zitten, denk ik alvast aan alle cafeetjes waar we dat ook kunnen doen, kopje koffie erbij, en dan kijken hoe de wereld aan ons voorbijtrekt. Dat zal de zwarte motjes wel op een afstand houden. Iemand om samen mee te zwijgen.

‘Zullen we naar de restauratiewagen gaan?’ vraag ik na een tijdje, met een blik op mijn habijt. ‘Ik ben wel toe aan een martini, en met deze outfit denk ik niet dat iemand…’

De rest van mijn woorden sterft weg. Een schaduw die door de coupé glijdt. Vast iemand die naar het volgende rijtuig loopt…

Maar nee… de deurknop begint te draaien. De deur schuift open.

Ik kijk naar Catherine en zie tranen in haar ogen.

OceanofPDF.com

Epiloog

Diana
St Mary Mead – een maand later

‘Hoe héb je het voor elkaar gekregen, Jane?’ vraagt Mrs Bantry, zwaaiend met een krant. ‘Ik heb de koppen al gelezen: ECHTGENOTE HOOFDVERDACHTE IN ZAAK-NARRACOTT! *Vandaag zitting bij het Old Bailey na spectaculaire arrestatie door Italiaanse politie*. Leg het allemaal nog eens goed uit, wil je? Op het moment deed je erg geheimzinnig, maar ik weet zeker dat dit op een of andere manier aan jou te danken is.’

Miss Marple kijkt uit het raam, waar een rozentak tegenaan tikt alsof die beleefd vraagt om binnengelaten te worden. ‘Ik moet de rozen nog snoeien voordat ze weer uitlopen,’ zegt ze. ‘Maar dat wéér! En mijn reuma is er in de bergen niet beter op geworden.’ En dan, alsof die laatste gedachte haar weer herinnert aan de vraag die Mrs Bantry stelde: ‘Weet je, Dolly, in het verleden maakte ik er een gewoonte van om daders… hoe zal ik het zeggen… in de val te laten lopen. Dat heb ik in dit geval ook gedaan. Alleen niet in het hotel zelf.’

‘Wat bedoel je in vredesnaam? En hoe dan?’

‘Ik heb Sir Henry Clithering gebeld en hem gevraagd zijn oude connecties bij de Internationale Commissie voor de Criminele Politie te gebruiken om de daders door de Italiaanse politie in Venetië op te laten wachten. Dat was een gok, maar dat geldt eigenlijk voor alle vallen die ik uitzet.’

‘Maar Miss Marple,’ zeg ik. ‘Sorry, maar ik kan het niet helemaal volgen. Waarom juist in Venetië? En waarom de Oriënt-Express?’

‘Als je Sylvia Sinclair bent, zijn er niet al te veel plaatsen waar je zomaar naartoe kunt,’ legt Miss Marple uit. ‘Zelfs als je je vermomt… zelfs als je dat wat je tot een “icoon” maakt, afwerpt. Vroeg of laat word je onherroepelijk herkend. In de westerse wereld tenminste, waar iedereen jouw films meekrijgt.

‘Soms onthullen mensen meer van zichzelf dan ze willen,’ vervolgt ze. ‘Sylvia had het over “vluchten naar Illinois of Istanboel waar je kunt verdwijnen”. Illinois behoorde niet echt tot de mogelijkheden. Maar Raymond, die cultureel goed op de hoogte is, zegt dat Istanboel een soort toevluchtsoord voor creatieve types is die “van de kaart willen verdwijnen”, om het zo maar te noemen. Net als Marrakesh, bijvoorbeeld, hoewel onze moordenaressen daar weer niet naartoe konden omdat het een Frans protectoraat is en ze daardoor uitgeleverd zouden kunnen worden.

‘Dus bedacht ik wat ík zou doen als ik haar was, als ik in hun situatie zat. Ze konden niet terecht in een land dat een uitleveringsverdrag met Groot-Brittannië heeft. Ze moesten verdwijnen, naar een plek waar Sylvia Sinclair minder bekend is. Precies zoals ze al wilde. Ze hadden het goud, dus waren in staat om ergens een heel aardig leven op te bouwen… en ik weet zeker dat Istanboel zich daar even goed voor leent als andere plaatsen op de wereld. Ze schijnen een rijke geschiedenis te hebben en prachtige huizen. Mijn oudtante, die altijd erg te lijden had onder een echtgenoot die een diplomaat en een schuinsmarcheerder was, vertelde me op haar sterfbed dat ze serieus met de gedachte had gespeeld om ervandoor te gaan met een efendi die een schitterende *yali* had aan de Bosporus…’ Ze houdt even in en kucht bescheiden. ‘Maar goed, zo heb ik het dus aangepakt. Het was een gok, maar niet zo’n wilde gok, als je het mij vraagt. En weet je, naarmate de leeftijd vordert, leer je uit bittere ervaring vanzelf om anderen te hulp te roepen en om gunsten te vragen. Als je jong bent, heb je altijd het gevoel dat je snel alles zelf moet oplossen.’

Ik voel me meteen aangesproken, maar op een meelevende, vriendelijke manier, en ze lacht even naar me. ‘Dat is natuurlijk erg nobel en moedig, maar soms kan een ander het op een efficiëntere manier.’

‘Jane,’ zegt Mrs Bantry. ‘Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik het zeg, maar het is gewoon griezelig hoe jij in het hoofd van een moordenaar lijkt te kunnen kruipen.’

Miss Marple trekt een zuinig mondje. Blijkbaar vindt ze dat er met goed fatsoen niets meer over te zeggen valt. ‘Lust jij nog een kersenlikeurtje, Dolly? En jij, liefje?’

We krijgen allebei nog een glaasje, waarna Mrs Bantry het woord neemt.

‘Anthony Narracott en Bruno Crane waren allebei duidelijk zeer onplezierige heren, en inspecteur Moreau… sorry, ik weet dat dat niet zijn echte beroep en naam waren, maar toch blijf ik op die manier aan hem denken. Hij was bepaald niet de barmhartige samaritaan zoals hij zich presenteerde. Dus had je toch niet een beetje medeleven met die twee dames?’

‘Nee,’ zegt Miss Marple fel. ‘Er is geen enkel excuus om iemand het leven af te nemen. En je vergeet dat ze Diana ook hebben neergeschoten! Als die liftbediende van de kabelbaan niet achter haar aan was gegaan, was ze daar in de kou gestorven. Ja, ze waren wanhopig, maar juist in wanhoop gedijt het kwaad. De mannen die ze vermoordden waren inderdaad in- en inslecht. Maar het kwaad verdrijf je niet door met gelijke munt terug te betalen. Dan wordt het een vlek die zich verspreidt, een infectie. Een vlek die alleen maar groter wordt…’

Haar stem klinkt ineens anders. Lager, scherper. Ze lijkt wat rechter te zitten en heeft een strenge, afstandelijke blik in haar ogen. Maar dan is het moment voorbij en lijkt het alsof de gewone, broze Miss Marple weer terug is.

‘Wil je soms blijven eten, Diana?’ vraagt ze. ‘Er is vast genoeg, misschien met wat aardappels erbij. Ik kan even kijken…’

‘Nee, dank u wel, Miss Marple,’ zeg ik. ‘Ik moet zo weg, want mijn taxi naar station Milchester zal er bijna wel zijn.’

‘Terug naar Paddington?’

‘Ja.’

‘Ik ben ontzettend blij dat je er zo goed uitziet, Diana,’ zegt Mrs Bantry vanuit haar leunstoel. ‘Ik vind het alleen jammer dat je bij me weggaat. Sinds je weg bent, maak ik er maar een warboel van. En ik heb natuurlijk heel lieve vriendinnen hier, maar – Jane, voel je alsjeblieft niet beledigd als ik dit zeg – het was juist zo fijn om iemand te hebben die wat jonger was. Iedereen om me heen lijkt zo verschrikkelijk óúd. Ik heb natuurlijk wel nieuw gezelschap,’ voegt ze eraan toe terwijl ze toegeeflijk naar de ruige

wolfshond glimlacht die naast het haardvuur ligt en wat tot rust lijkt te zijn gekomen op het Engelse platteland. ‘Maar met bridgen heb ik niet veel aan hem.’

‘Wat denk je dat je nu gaat doen, Diana?’ vraagt Miss Marple.

‘O, dat weet ik niet,’ antwoord ik. ‘Ik heb een nieuwe baan bij het ministerie van Buitenlandse Zaken. Een secretaressebaan, want wij vrouwen mogen niet veel meer dan dat. Maar wie weet ga ik er wel op uit om meer van de wereld te zien. Nadat ik er eerst voor heb gezorgd dat die hele wereld weet wat Narracott werkelijk voor iemand was. Ik heb de foto’s. Dat hij dood is, is niet genoeg. Ik wil laten zien dat er mannen zoals hij bestaan. En ik twijfel er niet aan dat er nog veel meer zijn die met nog ergere dingen wegkomen.’

Miss Marple knikt, alsof dit haar volkomen logisch in de oren klinkt.

‘En u?’ vraag ik aan haar. ‘Wilt u nog naar het buitenland?’

‘Daar heb ik geen haast mee,’ zegt Miss Marple. ‘Ik heb thuis genoeg om me mee bezig te houden. Mocht ik nog een keer naar het buitenland gaan, dan zoek ik niet de bergen op, of welke koude plek dan ook. Mijn reuma, zie je. Gisteren heb ik nog wat woekerkruid uitgetrokken, niet al te veel, want eigenlijk weet je dat het hopeloos is met al die diepe wortels, maar vandaag heb ik de hele dag moeten zitten om bij te komen. Die kou was niet goed voor mijn gewrichten.’

‘Een warme bestemming dan misschien?’ oppert Mrs Bantry.

‘Misschien.’ Miss Marple knikt. ‘Raymond stelt steeds het Caraïbisch gebied voor, maar ik weet niet of ik tegen die hitte zou kunnen. En de kosten! Ik denk niet dat ik er ooit naartoe zal gaan. Maar ik weet wel dat ik geen bergen meer hoef te zien.’

‘Ik dacht we er nooit zouden wegkomen!’ zegt Mrs Bantry. ‘Bewonderenswaardig eigenlijk hoe snel ze die tunnel vrij hadden. Je kunt niet anders dan bewondering hebben voor de Zwitsers. Maar het grootste wonder is nog wel jouw herstel, Diana. Godzijdank dat die liftbediende zo verstandig was.’

Als vanzelf glijdt mijn hand naar mijn zij, waar de hechting zit. Het gekke aan lichamelijke pijn is dat je je die eigenlijk niet herinnert. Het enige wat me is bijgebleven is dat gevoel van overgave. Wat voelde dat schrikbarend makkelijk.

‘Wat daar allemaal gebeurd is, was niet… prettig.’ Ik aarzel even, zoekend naar de juiste woorden. ‘Maar tegelijkertijd heb ik er een deel van mezelf teruggevonden dat ik was kwijtgeraakt. Dat had ondanks alle ellende iets… opwindends. En ik had een doel. Een raison d’être.’ Ik kijk behoedzaam naar Miss Marple om te peilen of ze hier niet van opschrikt. ‘Ik hoop dat dat niet al te vreselijk klinkt. Wat ik eigenlijk bedoel, is dat ik geen veilig leven wil. Ik wil een zinvol leven.’

Miss Marple kijkt me aan en ik weet zeker dat er een vonkje van herkenning oplicht in haar vale blauwe ogen. ‘Lieve kind,’ zegt ze. ‘Ik begrijp het. Ik weet zelfs precies wat je bedoelt.’

OceanofPDF.com

Dankwoord

Ik ben erg blij dat ik hier de kans krijg om iedereen voor hun harde werk te bedanken. Zonder jullie zou dit boek niet tot stand zijn gekomen. Ik geloof niet dat ik ooit met zo'n lange lijst op de proppen ben gekomen: dit boek is wat je noemt het resultaat van gezamenlijke inspanning geweest.

Om te beginnen, dank aan mijn familie. Aan Al, eerste lezer, grootste supporter, onderzoeksmaatje, medeplichtige, wijze raadgever en nog zoveel meer: ik bof maar. Dank aan mijn ouders en schoonouders voor jullie steun. Aan mijn zoontjes voor jullie begrip als mama zich weer opsluit in haar studeerkamer om te gaan schrijven, en voor de creatieve terugkoppeling over het omslag! Aan mijn zus Kate, die (samen met de fantastische Chloe Kerins!) ervoor zorgt dat ik er bij evenementen een beetje toonbaar uitzie, en aan mijn broer Robbie voor alle hulp met het socialemediagebeuren… een heus familiebedrijf. Aan Lisa Chennell, wonderdoener en duizendpoot, die zo ontzettend veel mogelijk maakt.

James Prichard, hartelijk dank voor de grote eer dat ik deze opdracht mocht uitvoeren. Dank je wel voor het vertrouwen en voor de (buitengewoon vleiende!) creatieve vrijheid die je me hebt gegeven om mijn eigen Miss Marple-verhaal te schrijven. Het was een groot genoegen om met je samen te werken.

Dan mijn team van ideale agenten. Cathryn Summerhayes, dank je wel voor alles wat je doet. Ik prijs me gelukkig dat jij altijd aan mijn zijde staat en telkens weer net dat stapje extra zet (zoals met me mee te gaan op onderzoeksreis voor dit boek!). Alexandra, dank je wel dat je zo'n leukerd bent en me altijd steunt. Jess Molloy, dank je wel dat je zo'n plezier bent om mee te werken en ook nog eens heel efficiënt bent. Georgie Mellor en Sam Downs, dank jullie wel voor al jullie harde werk, jullie deskundigheid en jullie eindeloze geduld bij contracten en goedkeuringen voor omslagen…

Aan mijn geweldige team van redacteuren: Charlotte Brabbin, Emily Krump en Frankie Gray. Dank jullie wel dat jullie dit boek hebben geholpen de allerbeste versie van zichzelf te worden. Ik weet niet of dat de elegantste formulering is – waarschijnlijk zouden jullie daar nog een kleine verbetering voor voorstellen – maar hopelijk breng ik hiermee wel over wat ik bedoel! En David Brawn, bedankt voor al je geweldige, wijze en geestige raad over alles wat met Christie te maken heeft.

De geweldige Jamie Groves, die de tekst zo voortreffelijk heeft geredigeerd (gewéldig, jouw ongeëvenaarde kennis van tandradbanen!) en me de geestigste redactienotities heeft gestuurd die ik ooit heb gekregen – wie had gedacht dat die zó grappig konden zijn? En ook bedankt dat je het zo sportief opvat dat ik je vrouw zo vaak van je inpik.

Aan het fantastische trans-Atlantische publiciteits- en marketingteam van HarperCollins: Emilie Chambeyron, Felicity Denham, Abbie Salter, Lipfon Tang, Danielle Bartlett, Kaitlin Harri en Kelsey Manning… Dank jullie wel voor al jullie enthousiasme, creativiteit en visie, en voor de fantastische campagne die jullie hebben neergezet.

Sean Garrehy, dank je wel voor het fantastische omslag, die (voor het eerst sinds ik word uitgegeven!) overal ter wereld wordt gebruikt. Bedankt voor je geduld, de prettige samenwerking... en natuurlijk voor je enorme talent.

Aan het hele team van Harper UK:

Kate Elton
David Brawn
Kate Fogg
Kathryn Cheshire
Millie Kiel
Halema Begum
Leah Woods
Vanessa Coubrough
Melissa Okusanja

… dank voor jullie harde werk, visie en oog voor detail!

Aan het hele team van William Morrow:

Brian Murray
Liate Stehlik
Jennifer Hart
Chris Connolly

… allemaal heel hartelijk bedankt, en ik hoop jullie allemaal in levenden lijve te zien op tournee door de Verenigde Staten!

Ook de briljante Julia Wilde ontzettend bedankt voor je geduld en steun, en aan het hele team bij Agatha Christie Limited:

Lydia Stone
Sarah Thrift
Ruby Hines
Christina Macphail
Nikki White
Annabelle Mannix
Helen James
Cristina Isoli

Aan al mijn buitenlandse uitgevers, oude én nieuwe, bedankt voor jullie vertrouwen in dit boek. Ik kan niet wachten om te zien hoe *Moord in het Grand Alpine Hotel* de wereld over reist, en ik hoop velen van jullie binnenkort te ontmoeten!

Aan Amanda Ross en Pollyanne Conway bij Cactus, dank jullie wel voor jullie waardevolle steun bij dit boek!

Kemper Donovan, bedankt dat je het manuscript al zo vroeg hebt willen lezen en voor je scherpe inzichten en aanstekelijke enthousiasme. En

natuurlijk ook voor de geweldige vragen tijdens de Q&A. Ben je een Agatha Christie-liefhebber? Dan is Kempers podcast ‘All About Agatha’ een absolute aanrader. Tijdens het schrijven van dit boek heb ik elke aflevering minstens twee keer beluisterd.

OceanofPDF.com